

POIROT

THE QUEEN OF MYSTERY

Agatha Christie



năm

chú lợn nhỏ

A Hercule Poirot Mystery

Previously published as MURDER IN RETROSPECT

Năm Chú Lợn Nhỏ



Tác giả: Agatha Christie

Nguyên tác : Five little Pigs

Năm phát hành : 1942

Người dịch: Cuc Nguyen

Những tế bào xám nho nhỏ

dtv-ebook.com



Vụ án xảy ra mười sáu năm trước. Amyas Crale, một họa sĩ có tài năng và đào hoa bị đầu độc bởi chất độc coniine. Hầu như tất cả mọi người đều tin rằng Caroline Crale, vợ ông là kẻ phạm tội. Tuy nhiên, bà không bị tử hình, mà chỉ bị án chung thân do có những tình tiết giảm nhẹ. Nhưng một năm sau, Caroline qua đời. Trước khi chết, Caroline viết một bức thư gửi con gái, viết rằng mình vô tội.

Cô bé Carla tin bà, vì mẹ mình không bao giờ nói dối. Mười sáu năm sau, khi chuẩn bị kết hôn, Carla muốn biết sự thật, và đề nghị thám tử Poirot điều tra lại vụ án này. Tất nhiên đến lúc này thì bằng chứng đã bị thời gian xóa nhòa hết. Tuy nhiên, ngoài Caroline thì chỉ có năm người khác ở trong nhà lúc đó cùng Amyas Crale, tức nếu Caroline vô tội thì chỉ có năm người có khả năng giết Amyas. Ai là kẻ sát nhân trong số này?

Trong đầu Poirot liên tưởng đến một bài đồng dao trẻ con về năm chú lợn con, và đó là lý do của tên sách:

This little piggy went to market,

This little piggy stayed home,

This little piggy had roast beef

This little piggy had none,

And this little piggy cried wee wee wee all the way home.

Đương nhiên cuộc điều tra của Poirot xoay quanh năm nhân vật trên. Ông bắt họ động não, quay lại những sự kiện mười sáu năm trước, so sánh, tìm ra những mâu thuẫn, những điều họ vô tình hoặc cố giấu, để lần ra đáp án.

Mình thấy cách xử lý đấu tranh tâm lý của cốt truyện này sánh ngang Mười người da đen. Có lẽ phải sắp xếp lại bảng xếp hạng. Người đọc tưởng là đã nhận diện thủ phạm song cuối cùng mới vỡ lẽ một chân lý khác. Lần đầu tiên thấy một kết cục bàng hoàng như vậy...

— FB Tuấn Anh Phạm

MỞ ĐẦU

Carla Lermarchant.

Hercule Poirot ngăm nhìn người phụ nữ trẻ vừa được dẫn vào phòng với vẻ quan tâm và đánh giá cao.

Không có gì đặc biệt trong lá thư cô vừa viết. Chỉ là yêu cầu một cuộc hẹn, không có dấu hiệu nào được sắp đặt đằng sau yêu cầu đó. Vắn tắt và gọn gàng. Chỉ có sự kiên quyết của dòng chữ viết tay biểu lộ rằng Carla Lermarchant là một phụ nữ trẻ.

Và giờ cô ở đây bằng xương bằng thịt, một cô gái trẻ trung, cao ráo, mảnh dẻ ở độ tuổi đầu hai mươi. Sự tử tế của cô gái được xác nhận bằng một cái nhìn nữa. Trang phục của cô đẹp, một chiếc áo khoác lông thú đắt tiền với chiếc váy sang trọng. Phong thái đỉnh đặc, trán vuông, chiếc mũi nhạy bén và chiếc cằm cương nghị. Trông cô rất sống động. Sự sống động nổi bật gấp nhiều lần vẻ đẹp.

Trước khi gặp cô, Hercule Poirot cảm thấy mình già nua, giờ đây ông thấy mình trẻ lại, sôi nổi và hăng hái.

Khi bước đến chào, ông nhận thấy đôi mắt xám của cô đang chăm chú dò xét mình. Cô rất nghiêm nghị trong cái nhìn dò xét đó.

Cô ngồi xuống và nhận lấy điều thuốc ông đưa. Sau khi mời thuốc, cô ngồi hút trong giây lát, vẫn nhìn ông với ánh mắt nghiêm nghị, trầm tư.

Poirot nhẹ nhàng nói :

'Vâng, điều đó đã được quyết định phải không? '

Cô bắt đầu. 'Xin lỗi ông nói gì cơ? '

Giọng cô thật lôi cuốn với một chút khàn khàn dễ chịu.

'Cô đã quyết định chưa, tôi chỉ là một kẻ khoác lác hay là người cô cần? '

Cô mỉm cười, nói :

'À, vâng, một điều gì đó giống như thế. Ông thấy đó, ông Poirot, ông không nhìn thấy chính xác cái cách mà tôi đã hình dung ông'.

'Và tôi thì già cả rồi phải không? Già hơn là cô tưởng ư? '

'Vâng, vậy đó'. Cô ngáp ngừng. 'Ông thấy đó, tôi nói thẳng. Tôi muốn-Tôi có được-cái tốt nhất'.

'Yên tâm đi', Hercule Poirot đáp. 'Tôi là người giỏi nhất! '

Carla đáp : 'Ông không hề khiêm tốn... Mà thôi, tôi nghiêng về những lời ông nói. '

Poirot bình thản đáp :

'Người ta, cô biết đó, không đơn thuần sử dụng những cơ bắp. Tôi không cần cúi gập người đo những dấu chân và nhặt những tàn thuốc hay xem xét từng chiếc lá cỏ. Tôi chỉ cần ngồi vào ghế và suy nghĩ là đủ. Là vậy đó'- ông gõ gõ lên cái đầu hình quả trứng của mình- 'đó là cách nó hoạt động! '

'Tôi biết', Carla Lermarchant đáp, 'Đó là lí do tôi tới đây. Ông thấy đó, tôi muốn ông làm điều không tưởng! '

'Điều đó ', Hercule Poirot nói, 'rất hứa hẹn đấy! '

Ông nhìn cô khích lệ.

Carla Lermarchant hít một hơi sâu.

Cô nói : 'Tên tôi không phải là Carla mà là Caroline. Giống tên mẹ tôi. Tôi được đặt theo tên của mẹ'. Cô ngừng lời. 'Và mặc dù tôi luôn sử dụng tên Lermarchant nhưng tên thật của tôi là Crale'.

Hercule Poirot nhú mày trong một thoáng bối rối. Ông thì thầm : 'Crale-Hình như tôi nhớ là... '

Cô gái đáp :

'Cha tôi là một họa sĩ-một họa sĩ khá nổi tiếng. Một số người gọi ông là

một họa sĩ vĩ đại. Tôi nghĩ ông ấy là như vậy'.

Hercule Poirot hỏi : 'Amyas Crale phải không? '

'Vâng'. Cô ngừng lời, rồi lại tiếp tục : 'Và mẹ tôi, Caroline Crale, đã bị xử vì đã mưu sát ông ấy'.

'A ha', Hercule Poirot reo lên. 'Tôi nhớ rồi-nhưng rất mơ hồ. Tôi đã ra nước ngoài vào thời gian đó. Quá lâu rồi. '

'Mười sáu năm', cô gái đáp.

Khuôn mặt cô trắng bệch, hai mắt như hai ánh lửa.

Cô nói :

'Ông có hiểu không? Bà đã bị xét xử và kết tội.... Bà không bị treo cổ vì họ cảm thấy có tình tiết giảm nhẹ- vì vậy bản án được thay bằng hình phạt chung thân. Nhưng bà ấy qua đời chỉ một năm sau bản án. Ông thấy không? Mọi chuyện đã kết thúc với... '

Poirot điềm tĩnh nói : 'Và vậy thì sao? '

Cô gái có tên Carla Lemachant đan chặt hai tay. Cô nói chậm rãi và ngập ngừng nhưng với sự nhấn giọng mạnh mẽ, lạ lùng :

Cô nói :

'Ông đã hiểu chính xác tôi đến từ đâu. Tôi mới năm tuổi lúc chuyện xảy ra. Quá nhỏ để hiểu mọi thứ về nó. Tôi nhớ mẹ và cha tôi, dĩ nhiên, và nhớ rằng tôi đột ngột rời khỏi nhà và được đưa tới vùng quê. Tôi nhớ những con lợn và vợ của người nông dân mập mạp tốt bụng-mọi người rất tử tế- và tôi nhớ khá rõ, mọi người đã từng nhìn tôi theo cái cách buồn cười-một kiểu nhìn lén lút. Tôi biết, dĩ nhiên, theo cách trẻ con, rằng có điều gì đó không ổn-nhưng tôi không biết đó là gì?

'Và sau đó tôi lên một chiếc tàu-thật thú vị- tàu đi trong vài ngày, và rồi

tôi đã ở Canada, chú Simon đón tôi, và tôi sống ở Montreal với chú và thím Louise, và khi tôi hỏi về mẹ và cha thì chú thím nói rằng họ sẽ sớm đến thôi. Và rồi-và rồi tôi nghĩ là tôi đã quên-tôi chỉ biết đại khái rằng họ đã qua đời mà không nhớ nổi thật ra ai đã kể với tôi như thế. Bởi vì vào lúc đó, ông thấy đó, tôi không còn nghĩ về họ nữa. Ông biết đó, tôi sống rất hạnh phúc. Chú Simon và thím Louise yêu chiều tôi, tôi đi học và có rất nhiều bạn, và tôi hầu như quên rằng mình có một cái tên khác, không phải là Lemarchant. Ông thấy đó, thím Louise kể với tôi rằng đó là tên tôi ở Canada và điều đó dường như khá hợp lý với tôi vào lúc đó-nó chỉ là tên Canada của tôi-nhưng như tôi nói, cuối cùng tôi đã quên rằng mình có một cái tên khác.

Hất chiếc cảm bướng bình lên, cô nói :

'Nhìn tôi này. Ông sẽ nói phải không? Nếu ông gặp tôi : 'Có một cô gái, người mà không có gì phải lo lắng cả! ' Tôi giàu có, tôi có một sức khỏe tuyệt vời, tôi có bề ngoài dễ nhìn, tôi có thể tận hưởng cuộc sống. Ở vào tuổi hai mươi, không có một cô gái ở đâu đó mà tôi muốn thế chỗ'.

'Nhưng rồi, ông biết đó, tôi bắt đầu đặt câu hỏi. Về cha mẹ ruột của mình. Họ là ai và họ đã làm gì? Tôi chắc rằng cuối cùng mình sẽ tìm ra'.

'Như là nó đã xảy ra, họ kể tôi nghe sự thật. Khi tôi hai mươi một tuổi. Họ phải kể bởi vì một điều : Tôi được thừa hưởng tiền của chính mình. Và rồi, ông thấy đó, có một lá thư. Lá thư mẹ để lại cho tôi trước khi qua đời. '

Biểu cảm của cô biến đổi, không rõ lắm. Đôi mắt không còn là hai ánh lửa mà trở thành những hồ nước u ám. Cô nói :

'Đó là khi tôi biết sự thật. Rằng mẹ tôi đã bị kết tội giết người. Điều đó-thật kinh khủng'.

Cô ngừng nói.

'Có một chuyện khác tôi muốn nói với ông. Tôi sắp kết hôn. Họ nói

chúng tôi không được lấy nhau cho đến khi tôi hai mươi một tuổi. Khi tôi biết, tôi đã hiểu tại sao. '

Poirot nhúc nhích và lặn đầu lên tiếng. Ông nói :

'Và vị hôn phu của cô phản ứng ra sao? '

'John ư? John không quan tâm. Anh nói rằng nó không tạo ra sự khác biệt nào với anh cả. Anh và tôi là John và Carla-và quá khứ không là vấn đề. '

Cô ngả người về phía trước.

'Chúng tôi vẫn đính hôn. Nhưng cũng thế thôi, ông biết đó, đã có vấn đề. Đó là vấn đề đối với tôi. Và đó cũng là vấn đề với John... Quá khứ không phải là vấn đề với chúng tôi mà là tương lai. ' Cô siết chặt hai tay. 'Chúng tôi muốn có con, ông thấy đó, cả hai chúng tôi đều muốn. Và chúng tôi không muốn các con lớn lên với sự sợ hãi. '

Poirot nói:

'Cô không nhận ra rằng trong số tổ tiên của mỗi người đều đã tồn tại bạo lực và sự hung ác sao? '

'Ông không hiểu. Dĩ nhiên điều đó là như thế. Nhưng sau đó người ta thường không biết về nó. Chúng ta biết. Nó rất gần ta. Và thỉnh thoảng-tôi thấy chột John nhìn tôi. Như là một cái nhìn thật nhanh-chỉ là một cái liếc mắt. Giả sử chúng tôi đã kết hôn và chúng tôi cãi nhau và tôi thấy anh ấy nhìn tôi và-và tự hỏi? '

Hercule Poirot nói: 'Cha cô bị giết thế nào? '

Giọng Carla cất lên trong trẻo và mạnh mẽ

'Ông ấy bị đầu độc. '

Hercule Poirot đáp: 'Tôi hiểu. '

Có một sự im lặng.

Rồi cô gái nói với giọng bình tĩnh và thật nhất của mình :

'Ôn chúa, ông thật có óc phán xét. Ông thấy rằng nó có vấn đề- và những gì mà nó bao hàm. Ông không cố dần dần xếp qua loa và phô ra những lời an ủi. '

'Tôi hiểu rất rõ ', Poirot đáp. 'Những gì mà tôi không hiểu là cô muốn gì ở tôi? '

Carla Lemarchant đáp một cách giản đơn :

'Tôi muốn lấy John! Và tôi có ý định lấy John! Và tôi muốn có ít nhất hai con gái và hai con trai. Và ông sẽ làm điều đó thành hiện thực! '

'Ý cô là - cô muốn tôi nói chuyện với vị hôn thê của cô ư? À không, những gì tôi nói thật là ngu ngốc! Đó là một chuyện gì đó khác mà cô đang đề nghị. Hãy nói với tôi những gì trong tâm trí cô. '

'Lắng nghe này, ông Poirot. Nhớ lấy và nhớ rõ. Tôi đang thuê ông điều tra một vụ giết người. '

'Ý cô là- ?'

'Vâng. Ý tôi là vậy. Một vụ mưu sát vẫn là một vụ mưu sát cho dù nó xảy ra hôm qua hay mười sáu năm trước. '

'Nhưng cô gái trẻ của tôi ời- '

'Chờ đã, ông Poirot. Ông chưa hiểu tất cả chuyện này. Có một điểm rất quan trọng. '

'Vâng? '

'Mẹ tôi vô tội, ' Carla Lemarchant đáp.

Hercule Poirot cọ cọ chiếc mũi của mình và khẽ nói:

'À, một cách tự nhiên-Tôi hiểu điều đó- '

'Nó không phải là tình cảm. Có một lá thư của bà ấy. Bà ấy đã để lại nó

cho tôi trước khi chết. Nó được trao cho tôi khi tôi hai mươi một tuổi. Bà để lại nó vì một lí do-mà tôi hoàn toàn chắc chắn. Tất cả mọi chuyện đều nằm trong đó. Rằng bà không làm việc đó-rằng bà vô tội-rằng tôi có thể chắc chắn về điều đó. '

Hercule Poirot trầm tư nhìn gương mặt trẻ trung đầy sức sống đang rất nghiêm túc nhìn ông. Ông chậm rãi nói :

'Tout de meme- '(Tất cả giống nhau-tiếng Pháp)

Carla mỉm cười.

'Không, mẹ tôi không giống như vậy! Ông đang nghĩ rằng nó có thể là một lời nói dối-một lời nói dối ủy mỵ ư? ' Cô nghiêm chỉnh đứng dậy. 'Nghe này, ông Poirot, có những thứ mà trẻ con biết rất rõ. Tôi có thể nhớ được mẹ mình-một ký ức không hoàn chỉnh, dĩ nhiên, nhưng tôi nhớ khá rõ bà là loại người nào. Bà không bao giờ nói dối dù là lời nói dối tử tế. Dù một việc sẽ gây tổn thương khi nói ra nhưng bà vẫn sẽ nói. Những nha sĩ hay những gai nhọn trong ngón tay của ông-những việc đại loại như thế. Sự thật là một-một sự thôi thúc tự nhiên đối với bà. Tôi nghĩ là tôi không đặc biệt yêu thích bà-nhưng tôi tin bà. Tôi vẫn tin tưởng bà! Nếu bà nói rằng bà không giết cha tôi thì bà không giết ông ấy! Bà không phải là loại người trang trọng viết ra lời dối trá khi bà biết mình sắp chết. '

Chậm rãi, hầu như là miễn cưỡng, Hercule Poirot gật đầu.

Carla nói tiếp.

'Đó là lí do ổn thỏa cho tôi được kết hôn với John. Tôi biết nó ổn thỏa. Nhưng anh ấy thì không. Anh ấy cảm thấy rằng theo lẽ tự nhiên tôi sẽ nghĩ mẹ tôi vô tội. Nó phải được làm sáng tỏ, ông Poirot à. Và ông sẽ làm việc đó! '

Hercule Poirot chậm rãi nói :

'Cứ cho là những gì cô nói là đúng, mademoiselle (tiểu thư-tiếng Pháp) , mười sáu năm đã trôi qua rồi! '

Carla Lemarchant đáp : 'Ồ, dĩ nhiên nó sẽ khó khăn! Không ai ngoài ông có thể làm được! '

Mắt Hercule Poirot hơi sáng lên. Ông nói :

'Cô mang đến cho tôi việc khó khăn nhất ư? '

Carla đáp :

'Tôi đã nghe về ông. Những việc ông đã làm. Cách mà ông thực hiện chúng. Là tâm lý học hấp dẫn ông đúng không? À, điều đó không thay đổi theo thời gian. Những thứ hữu hình đã không còn-tàn thuốc và những dấu chân, những chiếc lá cỏ bị giẫm lên. Ông không thể tìm kiếm những thứ đó nữa. Nhưng ông có thể tìm ra tất cả sự thật của vụ án này, và có lẽ cần nói chuyện với những người mà đã ở đó vào lúc đó-tất cả họ vẫn còn sống-và rồi-và rồi, như ông vừa nói, ông có thể ngả lưng trên chiếc ghế của ông và suy nghĩ. Và ông sẽ biết những gì đã thật sự xảy ra...

Hercule Poirot nhóm dậy. Một tay vuốt ve bộ ria mép của mình. Ông nói:

'Mademoiselle, tôi lấy làm vinh dự! Tôi sẽ chứng minh sự tin cậy của cô dành cho tôi. Tôi sẽ điều tra vụ mưu sát này. Tôi sẽ lật lại những sự kiện của mười sáu năm về trước và tôi sẽ tìm ra sự thật. '

Carla đứng dậy. Mắt cô sáng lên. Nhưng cô chỉ nói :

'Tốt. '

Hercule Poirot lắc lắc ngón trỏ hùng biện.

'Chỉ một thời gian ngắn nữa thôi. Tôi đã bảo là tôi sẽ tìm ra sự thật. Xin cô hiểu cho, tôi không có một thành kiến nào. Tôi không chấp nhận sự quả quyết của cô về sự vô tội của mẹ mình. Nếu bà ta có tội-eh bien (à-tiếng

Pháp) , thì sao?

Carla kiêu hãnh quay đầu lại. Cô nói :

'Tôi là con gái của bà. Tôi muốn sự thật! '

Hercule Poirot đáp :

'En avant (tiến lên) thôi. Tôi phải nói rằng mặc dù không là như thế.
Ngược lại. En arriere (lùi lại).

QUYỂN I

CHƯƠNG 1. LUẬT SƯ BÀO CHỮA

'Tôi có nhớ vụ nhà Crale không ấy à?' Ngài Montague Depleach hỏi. 'Chắc hẳn là tôi nhớ. Nhớ nó rất rõ. Một người phụ nữ hoàn toàn lôi cuốn. Nhưng không thẳng băng, dĩ nhiên. Không tự chủ.'

Ông liếc sang Poirot.

'Sao ông lại hỏi tôi về nó?'

'Tôi quan tâm.'

'Ông không thật sự lịch thiệp đâu, bạn thân mến ơi,' ông Depleach đáp, khoe những chiếc răng 'nụ cười của sói' đột nhiên nổi tiếng mà được cho là có tác dụng làm khiếp sợ các nhân chứng. 'Không phải là một vụ thành công của tôi, ông biết đó. Tôi không thể cứu nổi bà ta.'

'Tôi biết điều đó.'

Ngài Montague Depleach nhún vai. Ông nói:

'Dĩ nhiên tôi đã không có nhiều kinh nghiệm như bây giờ. Cũng thế mà thôi tôi nghĩ tôi đã làm hết lương tâm của mình. Người ta không thể làm được nhiều mà không có sự hợp tác. Chúng tôi đã làm tất cả để giảm xuống án chung thân. Sự khiêu khích, ông biết đó. Nhiều người vợ và những người mẹ đáng kính đã đệ đơn xin giảm tội. Có nhiều sự đồng cảm với bà ấy.'

Ông ngả người, duỗi dài đôi chân. Gương mặt ông mang cái nhìn biết suy xét, đánh giá.

'Nếu bà ấy bắn ông ta, ông biết đó, hoặc thậm chí là đâm ông ta-Tôi sẽ chuyển tất cả sang tội ngộ sát. Nhưng đầu độc-không, ông không thể bày

mưu với nó. Thật xảo quyệt-quá xảo quyệt. '

'Lời biện hộ là gì? ' Hercule Poirot hỏi.

Ông đã biết bởi ông đã đọc những tài liệu trên báo rồi, nhưng ông thấy vô hại khi tỏ ra hoàn toàn không biết gì trước ngài Montague.

'Ồ, tự sát. Điều duy nhất ông có thể bám vào. Nhưng tôi đã không làm tốt được. Đơn giản là Crale không phải loại người đó! Ông chưa bao giờ gặp ông ta. Tôi tin như vậy ư? Không ư? À, hẳn là một gã cực kỳ khoác lác và hung tợn. Cực kỳ lẳng nhăng, nghiện bia-tất cả những thứ khác nữa. Đi theo những ham muốn xác thịt và tận hưởng chúng. Ông không thể thuyết phục bồi thẩm đoàn rằng một người đàn ông như thế sẽ ngồi xuống và lặng lẽ kết liễu đời mình. Chỉ là nó không phù hợp. Không, đã e rằng mình đang tranh đấu cho một vấn đề thất bại ngay từ đầu. Bà ta không thực hiện vai trò của mình. Tôi biết rằng chúng tôi sẽ thua ngay khi bà ta bị dồn vào tình thế bất lợi. Bà ta không hề đấu tranh một chút nào. Nhưng là vậy đó-nếu ông không đặt thân chủ của mình vào tình thế bất lợi, bồi thẩm sẽ đưa ra kết luận của chính họ. '

Poirot đáp :

'Có phải ông muốn nói rằng người ta không thể làm được gì nhiều mà không có sự hợp tác? '

'Dĩ nhiên rồi, bạn thân ơi. Chúng tôi không phải là nhà ảo thuật, ông biết đó. Một nửa cuộc tranh luận là dấu ấn về lời buộc tội của bồi thẩm đoàn. Tôi biết những bồi thẩm đoàn luôn mang tới những lời phán quyết chết người chống lại sự kết luận của thẩm phán. ‘ Ông ta đã làm việc đó, đúng vậy ‘- đó là quan điểm. Hay ‘ Ông ta không bao giờ làm một việc như vậy-đừng nói nữa! ‘Caroline Crale thậm chí không định đấu tranh'.

'Tại sao lại như vậy? '

Ngài Montague nhún vai.

'Đừng hỏi tôi. Dĩ nhiên bà ấy yêu mến người bạn đồng hành. Bà ta hoàn toàn suy sụp khi nhận ra việc mình đã làm. Đừng tin rằng bà ta sẽ lấy lại tinh thần sau cú sốc. '

'Vậy ý kiến của ông là bà ấy có tội? '

Depleach trông hơi giật mình. Ông đáp:

'Bà ấy-à, tôi đã nghĩ rằng chúng ta đang giả sử là như vậy'.

'Vậy bà ta có thú nhận với ông rằng mình có tội không? '

Depleach trông có vẻ sốc.

'Dĩ nhiên là không-Dĩ nhiên là không. Chúng tôi có luật của mình, ông biết mà. Vô tội luôn luôn là sự giả vờ của bà ta. Nếu ông quá quan tâm đến vụ này thì thật đáng tiếc ông không thể tiếp xúc với cụ Mayhew. Nhà Mayhew đều là luật sư-những người đã chỉ bảo tận tình cho tôi. Cụ Mayhew có thể kể với ông nhiều hơn tôi. Nhưng mà-cụ đã về với tổ tiên rồi. Có cậu George Mayhew trẻ, dĩ nhiên, nhưng lúc đó cậu ta chỉ là một đứa trẻ. Chuyện qua lâu rồi, ông biết đó. '

'Vâng, tôi biết. Ông nhớ được nhiều như vậy là quý cho tôi lắm rồi. Ông có một trí nhớ đáng nể đấy. '

Depleach trông có vẻ hài lòng. Ông thì thầm:

'Ồ, người ta thường nhớ những dòng tít lớn, ông biết đó. Đặc biệt khi nó nằm ở trang đầu. Và, dĩ nhiên, vụ nhà Crale thu hút nhiều sự quan tâm của báo chí. Nhiều sự quan tâm về giới tính và tất cả chúng. Cô gái trong vụ này đẹp nổi bật. Cực kỳ cứng rắn, tôi cho là vậy. '

'Xin ông thứ lỗi vì tôi dường như quá cố chấp, ' Poirot nói, 'nhưng tôi lặp lại lần nữa, ông đã không nghi ngờ gì về tội lỗi của Caroline ư? '

Depleach nhún vai đáp:

'Thành thật mà nói-đàn ông với nhau-Tôi không nghĩ có nhiều nghi ngờ về nó. Ồ vâng, chính bà ta đã làm việc đó. '

'Bằng chứng chống lại bà ta là gì? '

'Rất rõ ràng. Đầu tiên là có động cơ. Bà ta và Crale trải qua một thứ cuộc sống như chó với mèo trong nhiều năm-những trận cãi vã không dứt. Ông ta luôn luôn đánh đàng hết phụ nữ này đến phụ nữ khác. Không thể dứt ra được. Ông ta là loại đàn ông đó. Bà ta chịu đựng mọi sự khá tốt. Quan tâm đến tính khí khó chịu của ông ta-và gã ấy thật sự là một họa sĩ hàng đầu, ông biết đó. Những tranh của hắn ta lên giá cao vô cùng-cao vút ấy chứ. Tôi thì không quan tâm đến loại tranh đó-thứ tranh đầy sức thuyết phục một cách đáng sợ, nhưng nó đẹp thiệt-không nghi ngờ gì nữa.

'À, như tôi nói, đã có rắc rối với phụ nữ hết lần này đến lần khác. Bà Crale không phải là loại người nhu mì chịu đựng trong im lặng. Chắc chắn đã có những cuộc cãi vã. Nhưng cuối cùng ông ta luôn trở về với bà ấy. Những vụ lăng nhăng của ông ta qua đi. Nhưng vụ cuối cùng thì khác hẳn. Đó là một cô gái, ông thấy đó-và hoàn toàn là một cô gái trẻ. Cô ta chỉ mới hai mươi tuổi.

'Elsa Greer, đó là tên cô ta. Cô là con gái duy nhất của một chủ xưởng nào đó ở Yorkshire. Cô ta có tiền và có quyết tâm, biết những gì mình muốn. Cái mà cô ta muốn là Amyas Crale. Cô được ông ta vẽ tranh cho-ông ta không vẽ chân dung của tầng lớp thượng lưu thông thường, ' Bà Blinkety Blank trong váy xa tanh và ngọc trai ', nhưng ông ta chỉ vẽ hình dáng. Tôi đâu biết rằng hầu hết phụ nữ quan tâm đến việc được ông ta vẽ- ông ta không cần đến họ! Nhưng ông ta đã vẽ nàng Greer, và cuối cùng ông ta hoàn toàn đổ gục vì nàng. Ông ta đang ở tuổi bốn mươi, ông biết đó, và đã kết hôn nhiều năm rồi. Ông ta chỉ chín chắn để hành xử một cách ngốc nghếch với cô gái nhỏ nào

đó thôi. Elsa Greer là cô gái đó. Ông ta phát điên lên vì cô ả và ý định của ông ta là li dị vợ để cưới Elsa.

'Caroline Crale không chịu đựng được điều đó. Bà đe dọa ông ta. Có hai người đã vô tình nghe được bà ta nói sẽ giết ông nếu ông không từ bỏ cô gái kia. Và ý bà ta đúng là như vậy! Cái ngày trước khi chuyện xảy ra, họ đã tham dự buổi tiệc trà với một người hàng xóm. Ông ta hiểu biết qua loa về thảo mộc và thuốc tự bào chế. Trong số các chế phẩm của ông ta có một chất là coniine được chiết xuất từ cây độc cần dorm. Đã có một cuộc thảo luận nào đó về những đặc tính chết người của nó.

Ngày hôm sau ông ta để ý thấy nửa chai chứa chất độc đã biến mất. Họ tìm thấy một cái chai gần như cạn chất độc trong phòng của bà Crale, được giấu kĩ dưới đáy một ngăn kéo. '

Hercule Poirot nhúc nhích một cách không thoải mái. Ông nói :

'Người khác có thể đặt nó ở đó. '

'Ồ! Bà ta đã thú nhận với cảnh sát mình đã lấy nó. Rất không sáng suốt, dĩ nhiên, nhưng bà ta không có một luật sư để được chỉ bảo trong giai đoạn đó. Khi họ hỏi bà ta về việc đó, bà đã thẳng thắn thú nhận mình đã lấy nó. '

'Để làm gì? '

'Bà ta khai rằng đã lấy nó với ý định dùng cho chính bản thân mình. Bà ta không thể giải thích làm sao chai thuốc lại cạn-cũng không biết tại sao chỉ có dấu vân tay của mình trên đó. Cái vệt thuốc này khá là có hại. Bà ta dám quả quyết, ông thấy đó, rằng Amyas Crale đã tự tử. Nhưng nếu ông ta lấy chất độc coniine từ cái chai mà bà ta giấu trong phòng mình, dấu vân tay của ông ta lên cái chai cũng phải rõ như của bà ta. '

'Nó đã được bỏ vào bia của ông ta, đúng không? '

'Đúng. Bà ta đã lấy chai bia từ trong tủ lạnh ra và mang nó xuống chỗ ông ta đang vẽ tranh trong vườn. Bà rót nó ra đưa cho ông ta rồi nhìn ông uống. Mọi người đi lên ăn trưa và bỏ ông ta lại-ông ta thường không đến dùng bữa. Sau đó bà ta và cô gia sư tìm thấy ông ta đã chết ở đó rồi. Câu chuyện là ly bia bà đưa cho ông ta không có độc. Giả thuyết của chúng tôi là ông ta đột nhiên cảm thấy lo lắng và rất ăn năn đến nỗi ông ta tự đầu độc mình. Tất cả đều vớ vẩn-ông ta không phải là loại người đó! Và dấu vân tay là bằng chứng kết tội đầy đủ nhất. '

'Họ tìm thấy dấu vân tay của bà ấy trên cái chai à? '

'Không, họ không tìm thấy-họ chỉ tìm thấy dấu vân tay của ông ta-và chúng là giả mạo. Bà ta đã ở một mình với cái xác, ông thấy đó, trong khi người gia sư chạy đi gọi bác sĩ. Và những gì bà ta phải làm là lau sạch cái chai, cái cốc rồi ấn những ngón tay của ông ta lên. Bà ta muốn che giấu, ông thấy đó, rằng bà ta thậm chí chưa bao giờ động vào những thứ đó. À, điều đó không hiệu quả. Cụ Rudolph, người khởi tố, đã rất vui với điều đó-đã chứng minh rõ ràng tại tòa rằng một người không thể cầm cái chai với những ngón tay ở vị trí đó được! Dĩ nhiên chúng tôi cố hết sức để chứng minh rằng ông ta có thể-rằng tay ông ta đã quờ quạng trong cơn quẫn quại khi đang hấp hối-nhưng nói thẳng ra những điều đó không mấy thuyết phục. '

Hercule Poirot nói :

‘ Chất Coniine trong chai bia phải được bỏ vào đó trước khi bà ta mang nó ra vườn. ‘

‘ Hoàn toàn không có chất coniine trong chai bia. Chỉ có trong chiếc cốc. ‘

Ông ngừng lại, khuôn mặt lớn, điển trai đột nhiên biến đổi-ông nhanh chóng quay đầu lại. ‘ Ô này ‘ ông nói ‘ giờ thì, Poirot, ông đang dẫn dắt câu chuyện tới đâu vậy? ‘

Poirot đáp :

‘ Nếu Caroline Crale vô tội thì Coniine được cho vào bia như thế nào? Luật sư bảo vệ bị cáo nói vào lúc đó chính Amyas Crale tự bỏ thuốc độc. Nhưng ông nói với tôi rằng điều đó chắc chắn không xảy ra-và tôi đồng ý với ông. Ông ta không phải là loại người đó. Sau đó, nếu Caroline Crale không làm việc đó thì có một người nào đó đã làm. ‘

Depleach nói với giọng rất ấp úng :

‘ Ô, chết tiệt, ông bạn, ông không thể phí công vô ích. Nó đã qua, đã kết thúc nhiều năm rồi. Dĩ nhiên bà ta đã làm. Ông sẽ biết chuyện này đủ rõ khi mà ông thấy bà ta lúc ấy. Nó hiển hiện ở bà ta rõ mồn một. Thậm chí tôi còn tưởng rằng lời tuyên án khiến bà ta nhẹ nhõm. Bà ta không hề hoảng sợ. Không bị mất tinh thần gì cả mà chỉ muốn kết thúc phiên tòa và chấm dứt mọi chuyện. Thật là một người phụ nữ vô cùng can đảm... ‘

‘ Và sau đó ‘, Hercule Poirot nói, ‘ khi bà qua đời bà đã để lại một lá thư gửi cho con gái mà trong đó bà đã nghiêm túc thề rằng mình vô tội. ‘

‘ Tôi dám cá là bà ta có tội ‘ Ngài Montague Depleach đáp . ‘ Ông hoặc tôi sẽ kết thúc vụ này giống nhau thôi. ‘

‘ con gái bà nói bà không phải loại phụ nữ đó. ‘

‘ Người con gái nói à! Chà! Cô ta mà biết gì về việc này? Ông Poirot thân mến, đứa con gái chỉ là một đứa trẻ thơ dại vào thời điểm đó. Nó mấy tuổi nhỉ, bốn hay năm? Người ta thay tên đổi họ nó rồi đưa đi khỏi nước Anh đến với những người bà con ở nơi nào. Nó có thể biết hay nhớ được gì chứ? ‘

‘ Đôi khi trẻ con biết rất rõ mọi người. ‘

‘ Có thể là vậy. Nhưng nó không xảy ra ở vụ này. Theo lẽ tự nhiên cô gái muốn tin người mẹ của mình không làm điều đó. Hãy để cô ấy tin như vậy.

Điều đó vô hại. ‘

‘ Nhưng không may là cô ấy đòi bằng chứng. ‘

‘ Bằng chứng là Caroline không giết chồng à? ‘

‘ Đúng. ‘

‘ Ôi ‘, Depleach nói : ‘ Cô ta sẽ không có nó đâu. ‘

‘ Ông nghĩ là không à? ‘

Ngài K. C nổi tiếng trông có vẻ trầm ngâm trước người bạn của mình.

‘ Tôi luôn nghĩ ông là người trung thực, Poirot ạ. Ông đang làm gì vậy? Cố gắng kiếm tiền bằng cách lợi dụng tình cảm tự nhiên của một cô gái à? ‘

‘ Tôi không biết cô gái đó. Cô ấy là một cô gái đáng chú ý. Một cô gái có tính cách cực kỳ mạnh mẽ. ‘

‘ Vâng. Tôi có thể hình dung được con gái của Amyas và Caroline là như thế nào. Cô ta muốn gì? ‘

‘ Cô ta muốn sự thật. ‘

‘ E-hèm. Tôi e là cô ta sẽ phát hiện ra một sự thật không thể chấp nhận nổi. Thành thật mà nói, Poirot, tôi không nghĩ rằng có bất cứ sự nghi ngờ nào về việc này. Bà ta đã giết chồng. ‘

‘Ông bạn sẽ thứ lỗi, bạn thân ơi, nhưng tôi phải thỏa mãn bản thân ở điểm đó. ‘

‘ À, tôi không biết có thể giúp gì thêm cho ông không. Ông có thể đọc lại bản báo cáo trên báo về vụ xét xử. Humphrey Rudolph xuất hiện để làm luật sư bên nguyên. Ông ta mất rồi-để tôi xem, ai là cấp dưới của ông ta? Young Fogg, tôi nghĩ vậy. Vâng Fogg. Ông có thể trò chuyện với anh ta. Và có một số người đã ở đó vào lúc ấy. Đừng cho rằng họ sẽ thích cái giới hạn của ông và sự xối tung mọi chuyện lên, nhưng tôi dám nói rằng ông sẽ có cái ông

muốn từ họ. Ông là con quỷ khéo miệng! ‘

‘ À vâng, những người có liên quan. Điều đó rất quan trọng. Có lẽ ông còn nhớ họ là ai? ‘

Depleach suy nghĩ.

‘ Để tôi xem, thời gian qua lâu rồi. Chỉ có năm người thực sự liên quan đến chuyện này, nên khi nói ra tôi không tính những người hầu-một cặp đôi trung thành theo lối cũ, đáng vẻ sợ sệt. Họ không biết một chút gì cả. Không ai có thể nghi ngờ họ. ‘

‘ Ông nói có năm người. Kể tôi nghe về họ đi. ‘

‘ À, có Philip Blake, ông ta là bạn thân nhất của Crale-người biết tất cả về cuộc sống của Crale. Ông ta đang ở nhà đó khi sự việc xảy ra. Ông ta còn sống. Tôi thường thấy ông ta ở sân gôn. Ông ta sống ở đồi Thánh George, làm nghề môi giới chứng khoán. Ông tung hứng thị trường cổ phiếu và cuồn đi được khối tiền. Một người thành đạt, hơi phát phì một tí. ‘

‘ Được rồi, còn người tiếp theo? ‘

‘ Rồi tới anh trai của Blake. Là một điền chủ- một gã thích quanh quẩn ở nhà. ‘

Một câu thơ nhiều âm điệu chạy qua đầu Poirot. Ông bắt được nó. Không phải lúc nào ông cũng nghĩ về những vần thơ của trẻ con. Nó chỉ mới ám ảnh ông gần đây. Và cho đến giờ nó vẫn còn dai dẳng.

‘ Chú lợn nhỏ này đi đến chợ, chú lợn nhỏ này ở nhà. ‘

Ông thì thầm :

‘ Ông ta ở nhà đúng không? ‘

‘ Hẳn ta là cái gã tôi vừa kể với ông-bừa bộn với các loại thuốc-và thảo dược-có một chút gì đó của nhà hóa học. Sở thích của gã. Tên gã là gì nhỉ?

Một cái tên văn vẻ- Tôi nhớ rồi. Meredith. Meredith Blake. Không biết bây giờ gã còn sống hay không. ‘

‘ Và ai là người kế tiếp? ‘

‘ Kế tiếp hả? À, đó là nguyên nhân của mọi sự rắc rối. Cô ả trong vụ này Elsa Greer. ‘

‘ Chú lợn con này ăn thịt bò nướng ‘, Poirot thì thầm.

Depleach nhìn ông chăm chăm.

‘ Họ đã cho cô ta ăn thịt rồi ‘ ông nói. ‘ Cô ả là người dám nghĩ dám làm. Cô có ba người chồng kể từ năm đó. Dễ dàng kết hôn, dễ dàng ly hôn. Và mỗi lần cô ta đổi chồng thì đều tốt hơn lần trước. Phu nhân Dittisham-Đó là bà ta lúc này. Mở bất cứ tờ Tatler nào ông chắc chắn cũng sẽ tìm thấy bà ta. ‘

‘ Và hai người còn lại? ‘

‘ Một người là nữ gia sư. Tôi không nhớ tên bà ta. Một người phụ nữ có năng lực. Thompson-Jones-hoặc tên gì tương tự như thế. Có một đứa trẻ nữa. Là em cùng cha khác mẹ với Caroline Crale. Cô bé khoảng mười lăm tuổi. Cô tự đặt ra một cái tên cho mình. Thích khám phá mọi thứ và đi đến những nơi xa xôi, đáy biển chân trời. Warren-đó là tên cô bé ấy. Angela Warren. Ngày nay đó là một cô gái khá là đáng gờm đấy. Tôi đã gặp cô ta hôm nọ.

‘ Hồi ấy, không lẽ cô ấy là chú lợn khóc oa oa ... ? ‘

Ngài Montague Depleach nhìn Poirot một cách khá kì quặc. Ông nói giọng cộc lốc :

‘ Cô ta có điều gì đó để khóc oa oa về cuộc đời mình! Cô ta bị làm cho xấu xí đi, ông thấy đó. Cô bị một vết sẹo dài một bên mặt. Cô ta- ồ, ông sẽ được nghe tất cả về chuyện đó, tôi dám cá với ông đấy. ‘

Poirot đứng dậy nói :

‘ Tôi cảm ơn ông. Ông rất tốt. Nếu bà Crale không giết chồng... ‘

Depleach ngắt lời ông :

‘ Nhưng bà ấy đã làm, bạn già ơi, bà đã làm. Nhớ lấy lời tôi. ‘

Poirot tiếp tục nói mà không chú ý đến sự ngắt lời : ‘ Rồi nó sẽ trở nên logic khi cho rằng một trong số năm người hắn đã làm việc đó. ‘

‘Tôi thì cho rằng một người trong số họ có thể đã giết người ‘ Depleach đáp một cách nghi ngại ‘ Nhưng tôi chả thấy ai trong số họ lại làm việc đó làm gì. Không có lí do nào cả! Sự thật là tôi khá chắc chắn là năm người ấy không ai giết ông Crale. Ông hãy để con ong này bay ra khỏi mũ đi, bạn già ơi! ‘

Nhưng Hercule Poirot chỉ mỉm cười và lắc đầu.

CHƯƠNG 2. LUẬT SƯ BÊN NGUYÊN

‘ Tội lỗi như địa ngục ‘ ông Fogg nói ngắn gọn.

Hercule Poirot trầm ngâm nhìn khuôn mặt gầy nhưng dứt khoát của người luật sư Quentin Fogg, K. C rất khác so với Montague Depleach. Depleach có sức mạnh, sức hấp dẫn, một tính cách độc đoán và một chút dọa nạt. Đẹp trai, lịch sự, có sức quyến rũ trong một phút-để rồi sau đó biến đổi như có ma thuật, bặm môi, cười mỉm găm gù, điên tiết lên.

Quentin Fogg gầy, xanh xao, kì quặc, thiếu đi cái gọi là cá tính. Các câu hỏi của ông trầm trầm, không cảm xúc-nhưng kiên định, vững chắc. Nếu Depleach giống thanh kiếm thì Fogg giống mũi khoan. Ông trả lời một cách đều đều, buồn tẻ. Tiếng tăm của ông chưa bao giờ được công chúng chú ý nhưng ông được biết đến là nhân vật hàng đầu trong lĩnh vực pháp luật. Ông thường giành chiến thắng trong các vụ án của mình.

Hercule Poirot trầm tư quan sát ông ta.

‘ Vậy thì ‘ ông ta nói ‘ nó làm cho ông chú ý như thế nào? ‘

Fogg gật đầu nói :

‘ Ông nên được chứng kiến bà ấy tại phiên tòa. Cụ Humpie Rudolph, cụ ta là người dẫn đầu, ông biết đó, đơn giản là đã áp đảo bà ấy. Hoàn toàn áp đảo! ‘

Ông ta dừng lại rồi bất ngờ nói :

‘ Trong toàn bộ chuyện này, ông biết đó, đã là quá nhiều cho một thứ tốt đẹp.
,

‘ Tôi không chắc ‘, Hercule đáp, ‘ rằng tôi khá hiểu về ông ư? ‘

Fogg nhúu cặp lông mày rõ ràng, sắc sảo lại, đưa bàn tay nhạy cảm vuốt môi trên, ông nói :

‘ Tôi không biết xếp đặt nó như thế nào? Nó là một quan điểm rất Anh, nhưng tôi nghĩ tôi hiểu ông. Phiên tòa chính cũng như một sân chơi quyết định, và trong một lãnh thổ toàn người đi săn, người Anh thích nạn nhân có khả năng chiến thắng. ‘

‘ Là như vậy đó, chính xác rồi. À, trong vụ này, bị cáo đã không có một cơ hội nào. Humpie Rudolph đã làm theo đúng bản chất của mình với bà ta. Nó bắt đầu với sự thăm vấn bà ta của Depleach. Bà ấy đứng đó, ông biết đó, ngoan ngoãn như một cô gái trong một bữa tiệc, trả lời những câu hỏi của Depleach với đáp án đã được học thuộc lòng. Khá là dễ sai khiến, từ ngữ hoàn chỉnh-và dĩ nhiên là không thuyết phục. Bà ấy đã được mớm cung. Đó là lỗi của Depleach. Tay lang băm già đó đã diễn hoàn hảo vai của hăn-nhưng trong mọi cảnh, cần có hai diễn viên, một người không thể làm được. Bà ta đã không diễn ăn ý với hăn. Nó gây hiệu ứng xấu nhất có thể lên bồi thẩm đoàn. Và già Humpie trôi dạt. Tôi mong là ông sẽ gặp ông ấy chứ? Ông ta có một thất bại lớn. Buộc chiếc áo quan tòa lên, lùi lại và sau đó không do dự nhìn thẳng vào mục tiêu.

Như tôi vừa nói với ông, ông ta đã hạ gục bà ấy! Dẫn dắt câu chuyện tới chỗ này, chỗ nọ và bà ta đã sập bẫy. Ông ấy khiến bà ta phải thú nhận điều vô lí trong lời khai của mình, khiến bà mâu thuẫn với chính mình và càng sai lầm nặng hơn. Và như thường lệ, ông ta kết thúc với ngón nghề của mình. Rất hoàn hảo, rất thuyết phục : ‘ Tôi đề nghị bà, bà Crale, rằng câu chuyện về việc đánh cắp chất Coniine này để mà tự tử là một chuỗi những lời nói dối. Tôi cho rằng bà lấy nó để thực hiện việc giết chồng, người mà muốn bỏ bà

để đến với người phụ nữ khác và bà đã cố ý thực hiện điều đó đối với chồng mình. ‘ Và bà ấy nhìn ông ta-thật là một con người duyên dáng, thanh nhã-và bà nói : ‘Ồ, không, không, tôi không làm điều đó. ‘ Nó là điều tẻ nhạt nhất mà ông từng nghe, hoàn toàn không thuyết phục. Tôi thấy ông già Depleach lúng túng trong chỗ ngồi. Ông biết đó, nó hoàn toàn phụ thuộc vào bồi thẩm đoàn.

Fogg ngừng lại một lát rồi tiếp tục :

‘ Và rồi-Tôi không biết. Bằng cách nào đó, nó là điều sáng suốt nhất bà ta có thể làm! Đó là khoản yêu cầu tinh thần thượng võ-tinh thần này liên minh gần gũi với trò thể thao bắn giết thú vật. Nó đã làm cho người nước ngoài nghĩ rằng chúng tôi giống như những kẻ bịp bợm nắm giữ mọi quyền lực! Bồi thẩm đoàn cảm thấy-cả phiên tòa cảm thấy bà ta không có một cơ hội nào. Bà ta thậm chí còn không đấu tranh cho chính mình. Bà ta cgawsc chẳng thể chống lại một kẻ vô cùng mạnh mẽ, thông minh và tàn bạo như lão Humpie. Chỉ là những tiếng nói yếu ớt, không thuyết phục được ai : ‘ Ôi, không, không, tôi không làm điều đó ‘, nó thật thống thiết-đơn giản chỉ là thống thiết mà thôi. Bà ta chỉ làm được có thế. ‘

‘ Vâng, bằng một cách nào đó, đó là điều tốt nhất bà ta có thể làm. Bồi thẩm đoàn hội ý xong chỉ trong nửa giờ đồng hồ. Họ kết luận : Phạm tội với đề nghị được giảm án. ‘

‘ Thật ra, ông biết đó, cô ta đã làm một điều trái ngược với những người phụ nữ khác trong vụ này. Cái cô gái đó. Bồi thẩm đoàn không đồng tình với cô ta ngay từ đầu. Cô ta không hề biểu lộ cảm xúc. Vẻ ngoài đẹp đẽ, cứng rắn, hiện đại.đối với người phụ nữ trong phiên tòa, cô ta đại diện cho một tuýp người-tuýp người phá vỡ gia đình người khác. Những gia đình không an toàn khi có những cô gái như vậy đang nhan nhản bên ngoài. Những cô gái đầy

khieu gọi và tỏ ra khinh bỉ với quyền lợi của những người vợ và những người mẹ. Cô ta không để cho mình rảnh rỗi. Tôi sẽ nói rằng cô ta thành thật. Thành thật một cách đáng nể. Cô ta đã yêu Amyas Crale, ông ta cùng với cô và cô không đắn đo gì cả khi bảo ông ta bỏ vợ con.

‘ Tôi nguoiwxng mộ cô ta ở điểm này. Cô ta có sự gan góc. Depleach đã đặt vài câu hỏi kinh tởm trong lúc thẩm vấn chéo và cô ta vẫn vững vàng. Nhưng phiên tòa vẫn không đồng tình. Và vị thẩm phán không thích cô ta. Ông già Avis có hơi phóng đảng vào ngày còn trẻ nhưng ông rất nổi tiếng về đạo đức khi làm chủ tọa trong tấm áo luật gia. Bản tổng kết chống lại Caroline Crale của ông thật ông hòa. Ông không thể phủ nhận sự thật nhưng ông đã vứt bỏ khá mạnh mẽ những lời khiêu khích ông và tất cả những thứ đó. ‘

Hercule Poirot hỏi :

‘ Ông ấy không ủng hộ giả thuyết tự tử của luật sư bên bị sao? ‘

Fogg lắc đầu.

‘ Thật ra không bao giờ có lí lẽ để bào chữa. Ông biết đó, tôi không nói Depleach đã không làm hết sức mình. Ông ta rất cừ. Ông vẽ ra một bức tranh sống động về một trái tim vĩ đại, rất tình cảm nhưng không kiên định, đột nhiên đuổi theo sự say mê dành cho một cô gái trẻ đáng yêu, lương tâm bị ảnh hưởng, rồi thì không thể nào chống lại. Rồi ông ta chùn lại, ông ghê tởm bản thân, ông ăn năn vì cái cách mà mình đối xử với vợ con và sự quyết định kịp thời đã kết thúc tất cả. Ông đã thoát ra trong danh dự. Tôi có thể kể cho ông, đó là một buổi biểu diễn thương tâm nhất ; Giọng Depleach làm người ta phải rơi nước mắt. Ông nhìn thấy một người bất hạnh giằng xé bởi sự đam mê và bản chất đứng đắn của ông ta. Sự tác động là rất lớn.chỉ khi nó hoàn toàn kết thúc-và sự say mê đã tan vỡ, ông không thể làm cho phù hợp cái đáng vẻ hoang đường đó với Amyas Crale được. Mọi người đều biết quá rõ

về Crale. Ông ta hoàn toàn không phải loại người đó. Và Depleach không thể nắm giữ bất cứ bằng chứng nào để chứng tỏ hắn ta là người như vậy. Tôi có thể nói rằng Crale gần như là một người mà thậm chí không có một chút lương tâm nào. Hắn ta tàn nhẫn, ích kỉ, vui vẻ, yêu đời, cho mình là trên hết. Nếu như hắn có một chút đạo đức nào thì nó đều dành cho việc vẽ tranh. Hắn ta sẽ không, tôi bị thuyết phục rằng, vẽ một cách cầu thả, tùy tiện, một bức tranh tồi-bất kể điều gì thuyết phục hắn. Nhưng phần còn lại, hắn là một người đàn ông cường tráng, yêu đời-hắn có một sự say mê với cuộc sống. Tự sát ư? Không phải hắn! ‘

‘ Không, có lẽ, một luật sư bên bị rất giỏi đã được chỉ định? ‘

Fogg nhún đôi vai gầy guộc nói:

‘ Còn gì khác ở đó nữa chứ? Không thể ngồi lại và bào chữa rằng không có vụ nào cho bồi thẩm đoàn mà bên khởi tố có bằng chứng chống lại bi cáo. Có quá nhiều để chứng minh. Bà ta đã sử dụng chất độc-tự nhận đã lấy cắp nó, sự thật là vậy.có phương tiện, động cơ, cơ hội, tất cả mọi thứ. ‘

‘ Có thể một người nào đó đã cố gắng thể hiện ra rằng những thứ này đã được sắp xếp một cách giả tạo. ? ‘

Fogg nói thẳng thừng :

‘ Bà ta đã thú nhận gần như mọi chuyện. Và trong vụ này, thật là quá gượng gạo. Tôi cho là ông đang bóng gió rằng một người nào đó khác đã mưu sát ông ta và bố trí nó giống như bà ta đã giết chồng. ‘

‘ Ông nghĩ là điều đó không thể đứng vững sao? ‘

Fogg chậm rãi nói :

‘ Tôi e là vậy. Ông đang đề cập đến người bí ẩn X. Vậy chúng ta phải tìm hắn ở đâu chứ? ‘

Poirot đáp :

‘ Rõ ràng trong một vòng tròn khép kín. Có 5 người phải không? ai có thể liên quan tới vụ này? ‘

‘ Năm à? Để tôi xem đã. Có một ông già ngớ ngẩn đã cầu thả với những thảo được pha chế của mình. Một sở thích nguy hiểm-nhưng là một người tốt bụng. Một loại người mờ nhạt. Đừng coi hấn là X. Có một cô gái, cô ta có thể trừ khử Caroline chứ chắc chắn không là Amyas. Rồi có một người mua bán cổ phiếu-là bạn thân của Crale. Điều đó thì phổ biến trong những câu chuyện trinh thám nhưng tôi không tin vào nó trong đời thực, không còn ai nữa-ô, còn, một cô em nhỏ, nhưng người ta không coi cô bé là điều đáng lo ngại. Đó là người thứ tư. ‘

Hercule Poirot nói :

‘ Ông quên kể người gia sư rồi. ‘

‘ Vâng, đúng rồi. Gia sư, những người đáng thương, người ta không bao giờ nhớ tới họ. Mặc dù tôi nhớ lại bà ta một cách mơ hồ, một người ở vào tuổi trung niên, giản dị và thạo việc. Tôi cho rằng một nhà tâm lý học sẽ nói rằng bà ta có một đam mê tội lỗi với Crale và thể giết ông ta. Một người phụ nữ không chồng đau khổ do bị kiềm nén tình cảm! Điều này không đúng một chút nào-Tôi không tin chuyện đó. Theo như trí nhớ mơ hồ của tôi thì bà ta không phải là loại người dễ bị kích thích thần kinh. ‘

‘ Thật là một khoảng thời gian dài. ‘

‘ Tôi cho là mười lăm hay mười sáu năm rồi. Vâng, vào khoảng đó. Ông không thể mong rằng kí ức của tôi về vụ này thật sâu sắc được. ‘

Hercule Poirot đáp :

‘ Nhưng ngược lại, ông nhớ một cách rõ ràng đáng kinh ngạc. Điều đó làm

tôi từng sốt. Ông có thể thấy nó, phải không? Khi ông kể thì hình ảnh đó hiện lên trước mắt ông.

Fogg chậm rãi nói:

‘ Vâng, ông nói đúng-Tôi thấy nó-một cách khá rõ ràng. ‘

Poirot nói :

‘ Sẽ thích thú cho tôi, ông bạn ạ, nếu ông kể tôi nghe tại sao? ‘

‘ Tại sao ư? ‘Fogg suy nghĩ về câu hỏi. Khuôn mặt gầy, trí thức chột cảnh giác xen lẫn thích thú. ‘ Vâng, giờ thì tại sao chứ? ‘

Poirot hỏi :

‘ Ông đã nhìn thấy điều gì một cách rõ ràng như vậy? Các nhân chứng? Luật sư? Thẩm phán? Hay bị cáo đang đứng trước vành móng ngựa? ‘

Fogg trầm tĩnh nói :

‘ Đó là lí do, dĩ nhiên! Ông đã nhúng tay vào đó. Tôi sẽ luôn nhớ bà ấy... Những điều vui vẻ, lãng mạn. Bà ta có phẩm chất đó. Tôi không biết liệu bà ta có thật sự xinh đẹp hay không... Bà không còn trẻ trung-trông mỗi một-những quầng thâm dưới mắt. Nhưng bà ta là tâm điểm của mọi thứ : Sự quan tâm-sự kịch tính. Và rồi, một nửa thời gian, bà ta không còn ở đó. Bà đến một nơi nào xa xăm, rất xa-chỉ còn thân xác ở lại, im lìm, chăm chú với nụ cười nhỏ nhẹ, lịch sự trên môi. Bà ta giống như bức ảnh đen trắng, ông biết đó, ánh sáng và bóng tối. Và rồi, với tất cả chúng, bà thật sinh động hơn cả cô gái kia với cơ thể hoàn hảo và gương mặt xinh đẹp, trẻ trung tràn đầy sức sống. Tôi thần phục Elsa Greer vì cô ta có sự gan góc, vì cô ta có thể đấu tranh, vì cô ta có thể đứng lên chống lại kẻ làm cô đau khổ và không hề run sợ! Nhưng tôi cũng ngưỡng mộ Caroline Crale bởi vì bà ta không đấu tranh, bởi vì bà ta rút lui vào cái thế giới nửa tối nửa sáng của mình. Bà không bao

giờ bị đánh bại vì bà không bao giờ gây chiến. ‘

Ông ta ngừng lại :

‘ Tôi chỉ chắc chắn một điều. Bà yêu người đàn ông mình đã giết hại. Yêu ông ta nhiều đến nỗi một nửa bà dường như đã chết theo ông... ‘

Ông Fogg, K. C ngừng nói và đánh bóng cặp. ‘ Than ôi, hình như tôi đang nói những điều rất kì lạ! Lúc đó tôi khá trẻ, ông biết đó. Chỉ là một thanh niên nhiều tham vọng. Những thứ này đã gây ấn tượng cho tôi. Nhưng cũng vậy thôi, tôi chắc rằng Caroline Crale là một người phụ nữ đáng chú ý. Tôi sẽ không bao giờ quên được bà. Không-tôi sẽ không bao giờ quên... ‘

CHƯƠNG 3. NGƯỜI LUẬT SƯ TRẺ

George Mayhew thận trọng và không hứa trước gì cả. Anh ta nhớ vụ án này, dĩ nhiên, nhưng không hoàn toàn rõ ràng. Cha của anh đã chịu trách nhiệm vụ án-còn anh ta lúc đó chỉ mới mười chín tuổi.

‘ Vâng, vụ án đã gây nên sự chấn động rất lớn. Bởi vì Crale lúc đó đã là một người nổi tiếng. Tranh của ông ta rất đẹp-thật sự rất đẹp. Ông ấy có hai tranh được trưng bày ở Bảo tàng nghệ thuật Tate. Nhưng điều đó không nói lên gì cả. ‘

Ông Poirot phải xin anh ta thứ lỗi nhưng anh không thấy rằng mối quan tâm của Poirot trong vấn đề này là gì.Ồ, người con gái! Thật ư? Vậy à? Canada? Anh ta luôn nghe nói là New Zealand.

George Mayhew bốt cứng nhắc. Anh ta đã trở nên thoải mái hơn.

Một điều gây sốc trong cuộc đời cô gái. Anh ta đồng cảm sâu sắc với cô. Thật ra tốt hơn cô ấy không nên biết sự thật. Nói ra cũng chẳng có tác dụng gì lúc này.

Cô ấy muốn biết à? Vâng, nhưng còn gì nữa để mà biết? Có một bản báo cáo của phiên tòa xử, dĩ nhiên. Anh ta thật sự không biết gì cả.

Không, anh ta sợ rằng không có nhiều nghi ngờ về tội mà Crale đã phạm phải.có đôi chút ý nghĩa trong việc tha thứ cho bà ta. Những người họa sĩ như thế- khó có người nào có thể sống với Crale, hẳn ta hiểu, luôn luôn có người phụ nữ khác.

Và bà ta hầu như chắc chắn là tuýp phụ nữ thích chiếm hữu. Không thể chấp

nhận sự thật. Ngày nay bà ta dễ dàng li dị chồng và kết thúc mọi chuyện. Anh ta nói thêm một cách thận trọng :

‘ Để tôi xem-cô ta-Quý bà Dittisham, tôi tin rằng chính là cô gái trong vụ án. Poirot nói rằng điều anh ta tin đúng là như vậy.

‘ Báo chí đưa tin về nó suốt ‘ Mayhew nói ‘ Cô ta mà ra tòa li hôn thì đều là một phi vụ tốt. Cô ta là một người phụ nữ rất giàu có, tôi mong ông biết điều đó. Cô ta đã kết hôn với một nhà thám hiểm trước khi lấy Dittisham. Cô ta luôn ít nhiều được công chúng quan tâm. Ông có thể hình dung ra rằng loại phụ nữ đó thích sự tai tiếng. ‘

‘ Hoặc có thể là một người anh hùng được sùng bái. ‘ Poirot nhận xét. Ý kiến đó làm cho George Mayhew bị xáo trộn. Anh ta chấp nhận nó một cách hoài nghi.

‘ À, có thể, vâng, tôi cho rằng có thể là như vậy. ‘

Anh ta dường như đang đắn đo về ý kiến đó trong đầu mình.

Poirot nói :

‘ Có phải hăng luật của anh đã đại diện cho bà Crale trong nhiều năm không? ‘

‘ Ngược lại, hăng luật Jonathan&Jonathan là những luật sư của nhà Crale. Tuy nhiên, trong trường hợp này, ông Jonathan cảm thấy không thể làm tốt cho bà Crale và ông ấy đã thỏa thuận với chúng tôi-cha tôi đã tiếp nhận vụ án của bà ấy. Tôi nghĩ ông sẽ làm được, ông Poirot, hãy sắp xếp một cuộc gặp mặt với già Jonathan. Ông ấy đã về hưu-ông đã trên bảy mươi tuổi-nhưng ông ấy biết tường tận về gia đình Crale và ông ta có thể kể ông nghe nhiều hơn là tôi. Thật ra, bản thân tôi cũng không kể ông nghe được gì. Tôi chỉ là một cậu bé vào lúc đó. Tôi thậm chí còn không được tham dự phiên tòa.

Poirot đứng lên và George Mayhew cũng đứng dậy nói thêm :

‘ Có thể ông sẽ thích nói chuyện với Edmunds, người quản lý của chúng tôi. Ông ta làm cho hãng từ lúc đó và cực kì quan tâm đến vụ này. ‘

Edmunds là một người có lối nói chuyện chậm rãi. Đôi mắt ông ánh lên tia nhìn yếu ớt với một sự cẩn trọng của một người trong ngành luật. Ông dành một chút thời gian để đánh giá Poirot trước khi để bản thân bị phản bội bởi lời nói của chính mình. Ông nói :

‘ Ấy, tôi nhớ rõ vụ nhà Crale. ‘

Ông gay gắt nói thêm : ‘ Đó là một việc đáng hổ thẹn. ‘

Đôi mắt sắc sảo của ông dừng lại nhìn Hercule Poirot vẻ dò xét.

Ông nói :

‘ Đó là một khoảng thời gian dài kể từ khi mọi việc được khơi dậy một lần nữa. ‘

Edmunds chậm rãi gật gật mái đầu vuông :

‘ Tôi không nói rằng ông có quyền lợi gì trong chuyện này. ‘

Hercule Poirot nói tiếp : ‘ Bà Crale còn một người con gái. ‘

‘ Ấy, tôi nhớ là có một đứa trẻ, được gửi tới những người bà con ở nước ngoài, đúng không? ‘

Poirot tiếp tục :

‘ Người con gái đó tin chắc rằng mẹ mình vô tội. ‘

Đôi mày to lớn, rậm rạp của ông Edmunds nhướng lên :

‘ Thì ra lí do là vậy phải không? ‘

Poirot đáp :

‘ Có vài điều mà ông có thể kể tôi nghe để củng cố thêm niềm tin vào điều

đó. ‘

Edmunds suy ngẫm. Rồi chậm chạp lắc đầu.

‘ Tôi không thể nói tường tận về những chuyện đã xảy ra. Tôi thán phục bà Crale. Bất kể bà ta có là đi nữa thì vẫn chỉ là một người phụ nữ! Không giống như cô kia. Một người con gái trơ trẽn, không hơn, không kém. Mặt dày! Một thứ rác rưởi mới phất lên-Cô ả là người như vậy đó-và khoe nó ra! Bà Crale là người có phẩm chất tốt. ‘

‘ Nhưng dù sao cũng là một người đàn bà sát nhân. ‘

Edmunds cau mày. Ông nói, với giọng tự nhiên hơn, không còn ngượng ngùng nữa :

‘ Đó là những gì tôi từng tự hỏi bản thân, ngày này qua ngày khác. Bà ấy ngồi đó, trong vành móng ngựa, quá bình tĩnh và hiền lành. ‘ Tôi không thể tin được ‘, tôi đã nói với chính mình như thế. Nhưng, nếu ông hiểu ý tôi, ông Poirot, thì không có bất cứ điều gì khác để mà tin vào. Chết từ cây độc cần trong bia của ông Crale không thể là do tai nạn được. Nó đã được bỏ vào đó. Và nếu bà Crale không bỏ vào thì ai bỏ? ‘

‘Chính là câu hỏi đó ‘, Poirot đáp : ‘ Ai bỏ? ‘

Một lần nữa đôi mắt lão luyện, sắc sảo kia dò xét khuôn mặt người thám tử.

‘ Vậy đó là ý kiến của ông? ‘ Edmunds nói.

‘ Ông nghĩ gì về bản thân mình? ‘

Có một sự ngập ngừng khi người nhân viên trả lời. Rồi ông nói :

‘ Không có gì để chỉ rõ theo hướng đó-không gì cả. ‘

Poirot nói :

‘ Ông đã ở tòa trong suốt thời gian xét xử vụ án phải không? ‘

‘ Mỗi ngày. ‘

‘ Ông đã nghe những nhân chứng đưa ra bằng chứng? ‘

‘ Đúng vậy. ‘

‘ Có điều gì làm ông chú ý đến học không-có sự khác thường hay một lời nói dối nào không? ‘

Edmunds nói thẳng thừng :

‘ Ý ông là có một người trong số họ đã nói dối? Có một người trong số họ có lí do muốn ông Crale chết ư? Nếu ông thứ lỗi cho tôi, ông Poirot, đó là một ý kiến quá đáng. ‘

‘ Ít nhất thì cũng phải xem xét nó ‘, Poirot cố thuyết phục.

Ông quan sát khuôn mặt sắc sảo, đôi mắt trầm tư nheo lại, Edmunds lắc đầu một cách buồn rầu, chậm chạp.

‘ Đó là cô Greer ‘, ông nói ‘ cô ta có đủ cay đắng và hận thù! Tôi muốn nói rằng cô ta nói mình đã vượt quá giới hạn trong một mối quan hệ nhưng điều cô muốn là ông Crale còn sống. Cô ta không được lợi gì trong cái chết của ông ta. Cô ta muốn bà Crale bị treo cổ ngay lập tức-nhưng đó là vì cái chết đã giết mất người đàn ông của cô. Cô ta giống như một con sư tử cái đứng trước chướng ngại vật! Nhưng như tôi nói điều cô muốn là sự sống của ông Crale. Ông Philip cũng chống lại bà Crale nốt. Là do có thành kiến, sẵn sàng đâm bà ta một dao bất cứ khi nào có cơ hội. Nhưng tôi muốn nói ông ta là người trung thực theo như trí tuệ và sự hiểu biết của ông. Ông là bạn rất tốt của ông Crale. Anh của ông, ông Meredith Blake-một nhân chứng tồi, ông ta mơ hồ, do dự- không bao giờ chắc chắn về những câu trả lời của mình. Tôi đã thấy nhiều nhân chứng như vậy. Trông như thể họ đang nói dối nhưng lúc nào họ cũng nói sự thật. Ông Meredith không muốn nói nhiều hơn những gì ông ta có thể giúp, ông đã không làm. Nhóm luật sư đã có tất cả mà không cần lời khai của ông ta trong bảng cáo trạng đó. Một trong những quý ông

trầm lặng này, người mà dễ bối rối. Giờ đến người nữ gia sư, bà ấy làm tốt vị trí của mình so với họ. Không phí một từ ngữ nào, trả lời chính xác và đi vào trọng tâm. Khi lắng nghe bà ấy nói, ông không thể biết rằng bà đứng về bên nào. Bà ta có sự thông minh, nhanh trí. Một kiểu người lanh lợi. ‘ Ông ngừng nói ‘ Bà ấy biết nhiều hơn những gì mình để lộ ra về toàn bộ câu chuyện ‘ Tôi không ngạc nhiên đâu ‘

‘ Tôi cũng không hề lấy làm lạ. ‘ Hercule Poirot đáp.

Ông nhìn nhanh lên khuôn mặt khôn ngoan đã hằn những nếp nhăn của ngài Alfred Edmunds. Nó khá là nhạt nhẽo và dửng dưng. Nhưng Hercule Poirot tự hỏi rằng không biết ông ta có hạ cố nói ra một lời mách nước nào hay không.

CHƯƠNG 4. NGƯỜI LUẬT SƯ GIÀ

Ông Caleb Jonathan sống ở Essex. Sau một cuộc trao đổi thư từ một cách lịch sự Poirot nhận được một thư mời, hầu như long trọng đến từng kí tự, đến ăn tối và nghỉ lại qua đêm. Ông già hào hoa, có tính tình cương quyết. Sau sự nhặt nhẻo, vô vị của George Mayhew trẻ, ông Jonathan giống như chiếc ly thủy tinh beeb bình rượu nho của mình.

Ông ta có những phương pháp riêng để tiếp cận một chủ đề, câu chuyện không có gì đặc biệt kéo dài tới gần nửa đêm, khi nhấm nháp một ly rượu Brandy lâu năm thơm nồng, ông Jonathan mới thật sự trở nên thoải mái. Trong bộ trang phục phụng hương Đông ông đánh giá cao sự thiệp của Poirot trong việc không hối thúc ông kể câu chuyện bằng mọi cách. Bây giờ, trong thời gian thích hợp của mình, ông sẵn sàng nói thêm về chủ đề gia đình nhà Crale.

‘ Hăng luật của chúng tôi, dĩ nhiên, biết về nhiều thế hệ nhà Crale. Tôi biết Amyas Crale và cha của anh ta, Richard Crale và tôi còn nhớ Enoch Crale-ông nội Amyas Crale. Những địa chủ nông thôn, tất cả họ, suy nghĩ về những con ngựa nhiều hơn là con người. Họ thẳng thắn, yêu thích phụ nữ và không có một ý tưởng nào cả. Họ không tin vào các ý niệm. Nhưng vợ của Richard Crale thì đầy ý tưởng-những ý tưởng nhiều hơn cảm giác. Bà có năng khiếu về thơ và âm nhạc-bà chơi đàn hạc, ông thấy đó. Bà có sức khỏe kém và trông thật đẹp khi ngồi trên ghế bành của mình. Bà hâm mộ Kingsley. Đó là lí do bà đặt tên con trai là Amyas. Cha của bà đã giấu cợt cái tên đó-nhưng cũng đành nhượng bộ.

Amyas đã gặp thuận lợi thừa hưởng từ gen di truyền pha trộn đó. Anh ta có năng khiếu mỹ thuật thừa hưởng từ người mẹ ốm yếu và quyền lực, sự tàn nhẫn, tính ích kỉ thừa hưởng từ người cha. Tất cả người nhà Crale đều cho mình là trên hết. Họ không cho ai bất cứ cơ hội nào hay thấy được bất cứ quan điểm nào ngoại trừ của chính họ. ‘

Gõ nhẹ những ngón tay mỏng mảnh vào thành ghế, người đàn ông già ném một cái liếc sắc sảo về phía Poirot.

‘ Nếu tôi nói sai thì ông hãy sửa lại nhé, ông Poirot, nhưng tôi nghĩ ông có hứng thú với tính cách con người đúng không? ‘

Poirot đáp :

‘ Điều đó với tôi, là mối quan tâm chủ yếu trong mọi vụ án của mình. ‘

‘ Tôi có thể tưởng tượng ra nó. Những tên tội phạm của ông giống như thứ kí sinh dưới da, chúng là như thế. Thú vị làm sao! Lôi cuốn làm sao! Dĩ nhiên là hăng luật của chúng tôi chưa bao giờ thực hiện vụ nào liên quan đến tội phạm. Chúng tôi không thành thạo để bào chữa cho bà Crale, thậm chí nếu được phép làm. Nhà Mayhew đúng là một hăng luật xứng đáng. Họ đã giao cho Depleach biện hộ- có lẽ họ đã không thể nhiều trí tưởng tượng ở đó, cho đến khi ông ta trở nên đắt giá và dĩ nhiên đã gây ấn tượng cực kì sâu sắc. Nhưng họ không có sự lanh lẹ để thấy rằng Caroline sẽ không thực hiện đúng như cách như họ muốn bà làm. Bà không phải là một phụ nữ dễ gây xúc động. ‘

‘ Bà ta là người như thế nào? Đó là điều chủ yếu mà tôi nóng lòng muốn biết. ‘

‘ Vâng, vâng, dĩ nhiên. Cái gì đã thôi thúc bà ta làm như vậy? Đó là vấn đề sống còn. Ông biết đó, tôi biết bà ta trước khi bà kết hôn. Caroline Spalding là tên bà ta. Một người luôn trong trạng thái bất an và không hạnh phúc. Rất

sống động. Mẹ bà ta đã trở thành góa phụ từ khi còn trẻ và Caroline đã hết lòng với mẹ mình. Rồi người mẹ kết hôn lần nữa-và có một đứa con. Vâng-vâng rất buồn, rất đau khổ. Tuổi trẻ, sôi nổi, lòng ghen tị của một thanh niên mới lớn. ‘

‘ Bà ta đã ghen tị ư? ‘

‘ Rất mãnh liệt! có một việc bất ngờ đáng tiếc đã xảy ra. Tội nghiệp đứa trẻ. Bà ta đã cay đắng đổ lỗi cho bản thân về sau này. Nhưng ông biết đó, ông Poirot, những việc này xảy ra, đó là sự bất lực không thể kiểm hãm. Và nó đã xảy ra, nó xảy ra với sự chín muồi. ‘

Poirot hỏi :

‘ Chuyện gì đã xảy ra? ‘

‘ Bà ta đã tấn công đứa trẻ- ném một cái chặn giấy vào nó. Đứa trẻ mất đi thị lực một bên mắt và khuôn mặt vĩnh viễn biến dạng. ‘

Ông Jonathan thở dài nói :

‘ Ông có thể hình dung tác động của một câu hỏi đơn giản về chuyện đó tại phiên tòa. ‘

Ông lắc đầu :

‘ Nó gây ra ấn tượng rằng Caroline Crale là một người có tính tình không thể kiểm chế. Đó không phải là sự thật. Không, đó không phải là sự thật. ‘

Ông ngừng lại rồi tiếp tục :

‘ Caroline Spalding thường xuyên đến chơi tại Alderbury. Cô cười ngửa giỏi và say mê. Richard Crale thích cô ta. Cô đã chăm sóc cho bà Crale, khéo léo và dịu dàng-bà Crale cũng thích cô ấy. Cô gái không hạnh phúc ở nhà mình, cô cảm thấy vui vẻ khi ở Alderbury. Diana Crale, em gái Amyas và Caroline đã trở thành bạn của nhau. Philip và Meredith Blake, những chàng trai đến từ

điền trang kế bên, thường xuyên qua lại Alderbury. Philip luôn luôn là một gã thô tục, cục súc, bo bo giữ tiền. Tôi phải thú nhận là tôi luôn có ác cảm với hắn ta. Nhưng người ta nói với tôi rằng hắn đã kể một câu chuyện rất tuyệt rằng hắn nổi tiếng là một người bạn trung thành. Meredith là một gã mà bạn tôi thường gọi là Namby Pamby, yêu thích thực vật, bướm và thích quan sát chim chóc, loài vật. Ngày nay người ta gọi nó là nghiên cứu tự nhiên. À, than ôi tất cả những con người trẻ trung đó là một nỗi thất vọng đối với cha mẹ họ. Không ai trong số họ thuộc tuýp người thích săn bắn, câu cá. Meredith thích ngắm chim và thú hơn là săn bắn chúng, Philip thì dứt khoát thích thành phố hơn là nông thôn và bước vào con đường kinh doanh sinh lợi. Diana lấy một gã không lịch sự gì-một trong số những sĩ quan tạm thời trong chiến tranh. Và Amyas, khỏe mạnh, đẹp trai, một Amyas sung sức, một họa sĩ với tài năng nở rộ, có mọi thứ trên đời. Theo ý kiến riêng của tôi Richard Crale chết vì một cú sốc. ‘

‘ Và theo đúng chiều hướng, Amyas đã cưới Caroline Spalding, họ luôn luôn cãi vã nhưng đó đúng là cuộc hôn nhân vì tình yêu. Cả hai người đều phát điên lên vì nhau. Và họ tiếp tục quan tâm nhau. Nhưng Amyas giống như những thành viên khác của nhà Crale, một người ích kỷ tàn nhẫn. Ông ta yêu Caroline nhưng chưa một lần nghĩ về bà ấy. Ông ta chỉ làm những việc mình thích. Theo ý tôi ông ta yêu bà ấy cũng như ông ta yêu bất cứ người nào khác-nhưng bà ấy còn xếp ở một khoảng xa sau tranh của ông ấy. Chúng là ưu tiên hàng đầu. Và tôi có thể nói rằng không đời nào hắn nhường chỗ tranh của mình cho một người phụ nữ- họ là hắn thấy kích thích-nhưng hắn sẽ rời họ ngay khi hắn xong việc với họ. Hắn không phải là người nhiều tình cảm hay lãng mạn gì. Và hắn cũng không phải hoàn toàn là người ăn chơi trác táng. Người phụ nữ duy nhất mà hắn cần là người vợ của hắn. Và bởi vì bà

ấy biết điều đó nên bà đã chịu đựng rất nhiều. Hẳn là một họa sĩ tài hoa, ông biết đó. Bà ấy nhận ra điều đó và tôn trọng nó. Hẳn ta tiếp tục theo đuổi những cuộc tình và lại trở về- thường với một bức tranh để khoe khoang. ‘

Có thể là như vậy nếu như hẳn ta không đến với Elsa Greer, Elsa Greer ‘- ông Jonathan lắc đầu :

Poirot nói : ‘ Elsa Greer thì sao? ‘

Ông Jonathan đột ngột nói :

‘ Đứa trẻ tội nghiệp. Thật là một đứa trẻ đáng thương. ‘

Poirot nói : ‘ Ông cảm nhận về cô ta như vậy sao? ‘

Jonathan nói :

‘ Có thể là vậy bởi vì tôi là một ông già, nhưng tôi cảm thấy rằng, ông Poirot, có điều gì đó về sự không có khả năng tự vệ của thanh niên làm tôi bật khóc. Tuổi trẻ rất dễ bị tổn thương. Chắc chắn là nó cũng rất tàn nhẫn, rất hào phóng và đòi hỏi nhiều hơn. ‘

Ông đứng dậy đi qua kệ sách. Lấy ra một cuốn, mở nó ra, lật nhiều trang và đọc to :

‘ Nếu tình yêu của anh là xứng đáng

Hãy cho em kết quả của hôn nhân

Rồi một lần em sẽ đến bên anh

Thời gian, nơi mình cử hành hôn lễ

Mọi vận may em đặt dưới chân người

Theo anh đi khắp cuối đất cùng trời. ‘

‘ Những câu thơ tình này tương tự như tuổi trẻ, trong lời của Juliet. Không lặng im, không kiềm nén. Đó là sự can đảm, sự cố chấp, sức mạnh tàn nhẫn của tuổi thanh xuân. Shakespeare hiểu về tuổi trẻ. Juliet lẻ loi khi không có

Romeo. Desdemona cần có Othello. Họ không hề nghi ngại, tuổi trẻ, không sợ hãi, không cần lòng tự trọng. ‘

Poirot trầm ngâm nói :

‘ Vậy theo ông Elsa Greer đã đọc những lời của Juliet? ‘

‘ Vâng. Cô ta là đứa con hư của một người giàu có, cô xinh xắn, rất giàu có. Cô đã tìm thấy người đàn ông của mình và muốn có anh ta-không phải là Romeo trẻ trung, mà là một họa sĩ trung niên, đã có gia đình. Không có chuẩn mực xã hội nào cản trở Elsa Greer, cô ta có những chuẩn mực hiện đại : ‘ Lấy những gì bạn muốn-chúng ta chỉ sống có một lần! ‘

Ông thở dài, ngả người ra sau và lại gõ gõ nhẹ lên thành ghế đang ngồi.

‘ Một Juliet cướp bóc. Trẻ trung, nhẵn tâm nhưng dễ bị tổn thương kinh khủng! Đặt cược mọi thứ chỉ trong một cú ném táo bạo. Và dường như cô ta đã thắng... và rồi-vào phút cuối-cái chết bước vào và Elsa sống động, nồng cháy, vui tươi cũng chết theo. Chỉ còn lại một người phụ nữ hận thù, lạnh lùng, cứng cỏi, căm hận đến tận xương tủy người đàn bà đã ra tay làm cái việc đó. ‘

Ông đổi giọng :

‘ Ôi, ôi. Thứ lỗi cho một chút sa đà vào những lời nói quá thống thiết này. Một phụ nữ trẻ chưa trải đời-với một cái nhìn chưa chín chắn về cuộc đời. Không, tôi nghĩ, một tính cách thú vị. Nhuộm hồng tuổi trẻ trong trắng, say mê, nhột nhạt vâng vâng (thơ Thomas Chatterton-ND) Lấy nó đi thì còn lại gì? Chỉ là một phụ nữ trẻ tầm thường tìm kiếm một người anh hùng khác to lớn như thật để đặt lên bệ tượng trống. ‘

Poirot nói :

‘ Nếu Amyas Crale không là một họa sĩ nổi tiếng thì... ‘

Ông Jonathan nhanh chóng đồng ý. Ông nói :

‘ Phải, phải. Ông đưa ra một điểm đáng khâm phục. Tất cả Elsa trên thế giới này đều là người sùng bái anh hùng. Một người đàn ông thì phải làm được điều gì đó, phải là một ai đó... Caroline Crale, giờ đây nhận ra được phẩm chất của một người thư kí ngân hàng hoặc một nhân viên bảo hiểm! Caroline yêu người đàn ông Amyas Crale chứ không phải họa sĩ Amyas Crale. Caroline, không phải Caroline Crale chưa chín chắn-mà là Elsa Greer. ‘

Ông nói thêm :

‘ Nhưng cô ta trẻ, đẹp và đối với tôi thì vô cùng đáng thương . ‘

Hercule Poirot trầm tư đi vào giấc ngủ. Ông bị mê hoặc bởi vấn đề tính cách con người.

Đối với Edmunds, viên thư kí, Elsa Greer là một đứa con gái trở tráo, không hơn không kém.

Đối với ông Jonathan cô ta là nàng Juliet bất diệt.

Còn Caroline Crale?

Mỗi người nhìn bà ta một cách khác biệt. Montague Depleach khinh thường bà ta như một kẻ bại trận. Đối với ngài Fogg trẻ thì bà tiêu biểu cho sự lãng mạn. Edmunds thấy bà ta chỉ đơn giản là một quý bà. Ông Jonathan gọi là một kẻ mãnh liệt và luôn bất an.

Hercule Poirot nhìn nhận bà ta ra sao?

Ông cảm thấy rằng câu trả lời tùy thuộc vào sự thành công của cuộc điều tra mà ông đang tiến hành.

Cho đến giờ, không ai trong số những người mà ông đã gặp có sự nghi ngờ về việc bà ta có là gì đi nữa-thì Caroline Crale vẫn là một người đàn bà giết người.

CHƯƠNG 5. NGƯỜI SĨ QUAN CẢNH SÁT

Cựu sĩ quan Hale trầm ngâm kéo chiếc tàu thuốc. Ông nói :

‘ Đây là một sự tưởng tượng buồn cười của ông, Poirot ạ. ‘

‘ Có lẽ nó có một chút không bình thường ‘ Poirot đồng ý một cách thận trọng.

‘ Ông thấy đó ‘ Hale đáp ‘ Đó thật là một khoảng thời gian dài. ‘

Hercule Poirot đoán rằng sẽ hơi mệt mỏi với cụm từ đặc biệt đó. Ông hòa nhã nói :

‘ Dĩ nhiên điều đó làm tăng thêm khó khăn. ‘

‘ Xới tung quá khứ lên ‘, người kia trầm ngâm ‘ Nếu có một mục đích trong đó, bây giờ... ‘

‘ Có một mục đích. ‘

‘ Nó là gì? ‘

‘ Người ta có thể thích đi tìm sự thật vì lợi ích của chính nó. Tôi cũng vậy. Và ông sẽ không quên người phụ nữ trẻ. ‘

Hale gật đầu.

‘ Vâng, tôi thấy khía cạnh của cô ta trong vụ đó. Nhưng-xin ông thứ lỗi cho tôi, ông Poirot-ông là một người mưu trí. Ông có thể bịa ra cho cô ta một câu chuyện. ‘

Poirot đáp :

‘ Ông không biết người phụ nữ trẻ đó đâu. ‘

‘ Ô, Này! Này! - người đàn ông đầy kinh nghiệm! ‘

Poirot kéo ông ta lại gần.

‘ Tôi có lẽ, mon cher, là một kẻ nói dối có tài và thành thạo-có lẽ ông nghĩ vậy. Nhưng nó không phải là ý kiến của tôi về tư cách đạo đức. Tôi có những tiêu chuẩn của mình. ‘

‘ Xin lỗi, ông Poirot. Tôi không có ý làm tổn thương những cảm xúc của ông. Nhưng nó là một lý do tốt nên tôi mới nói như vậy. ‘

‘ Ô, tôi tự hỏi, nó là thật à? ‘

Hale chậm rãi nói :

‘ Thật là bất hạnh cho cô gái thơ ngây, hạnh phúc, người mà khi chuẩn bị kết hôn mới nhận ra rằng mẹ mình là kẻ sát nhân. Nếu tôi là ông, tôi sẽ đến và nói với cô ấy rằng, sau tất cả, nó là một vụ tự tử. Nói rằng vụ án bị Depleach giải quyết hồng. Nói rằng không còn nghi ngờ gì trong tâm trí nữa vì Crale đã tự đầu độc mình! ‘

‘ Nhưng có một sự hồ nghi trong đầu tôi! Không một phút giây nào tôi tin rằng Crale đã tự đầu độc. Bản thân ông cho rằng đó là điều hợp lý nhất có thể ư? ‘

Hale chậm chạp lắc đầu ‘

‘ Ông thấy ư? Không, nó không phải sự thật. Tôi không phải người khéo miệng-cũng không phải người khéo nói dối. ‘

Hale quay lại nhìn Poirot. Khuôn mặt vuông khá hồng hào của ông đỏ thêm và thậm chí còn vuông hơn nữa. Ông nói :

‘ Ông nói về sự thật. Tôi muốn làm rõ với ông rằng chúng tôi nghĩ rằng mình đã có được sự thật trong vụ án của Crale. ‘

Poirot nói nhanh :

‘ Lời tuyên bố đó từ ông có ý nghĩa lớn lắm đấy. Tôi biết ông là vì bản thân mình, một người trung thực và có năng lực. Giờ kể tôi nghe điều nay, có lúc nào trong tâm trí của ông không nghi ngờ gì về tội ác của bà Crale không? ‘

Câu trả lời của người sĩ quan đến nhanh chóng :

‘ Không nghi ngờ gì cả, ông Poirot. Những tình huống đó chĩa thẳng vào bà ta ngay lập tức. Và mỗi sự thật đơn giản là chúng tôi đã phát hiện ra cảnh tượng đó. ‘

‘ Ông có thể một sự phác họa lại bằng chứng chống chính chống lại bà ta? ‘

‘ Tôi có thể. Khi tôi nhận được thư ông, tôi đã tra cứu vụ án. ‘ Ông nhặt một quyển sổ nhỏ lên. ‘ Tôi vừa mới chép lại toàn bộ những sự việc nổi bật ở đây. ‘

‘ Cảm ơn, bạn tôi. Tôi rất háo hức muốn nghe. ‘

Hale đằng hắng, cất giọng nhẹ nhàng, trịnh trọng. Ông nói :

‘ Vào lúc hai giờ bốn mươi lăm phút, buổi chiều ngày mười tám tháng chín, thanh tra Conway nhận được cuộc gọi từ bác sĩ Andrew Faussett. Bác sĩ Andrew Faussett tuyên bố rằng ông Amyas Crale ở Alderbury đột nhiên qua đời và tính hệ trọng trong tình huống của cái chết cũng như bản lời khai được lập bởi ông Blake, một người khách đang ở trong nhà, ông ta nghĩ rằng vụ này phải báo cho cảnh sát.

Thanh tra Conway cùng với một hạ sĩ quan và bác sĩ pháp y đến Alderbury ngay lập tức. Bác sĩ Faussett đã ở đó và dẫn ông ta tới nơi mà xác ông Crale được giữ cho không bị xáo trộn.

Ông Crale đang vẽ tranh trong một khu vườn nhỏ khép kín được biết với cái tên : vườn Battery, một mặt khu vườn nhìn ra biển và có vài khẩu súng thần công thu nhỏ được dàn thành một thế trận. Mất khoảng bốn phút để đi từ nhà

ra khu vườn. Ông Crale không vào nhà ăn trưa vì ông muốn bắt lấy chính xác hiệu ứng của ánh sáng lên đá và nếu trễ hơn thì mặt trời sẽ chiếu lệch đi. Vì vậy ông ta vẫn ở lại một mình để vẽ tranh trong khu vườn Battery. Điều này được tuyên bố là không có gì bất thường cả. Ông Crale ít khi chú ý đến giờ giấc các bữa ăn. Thỉnh thoảng một chiếc bánh mì kẹp được mang ra cho ông nhưng thường ông thích ở lại một mình không bị ai làm phiền. Người cuối cùng thấy ông ta còn sống là cô Elsa Greer (đang ở lại nhà) và ông Meredith Blake (hàng xóm ở gần đó). Hai người đã đi cùng nhau lên nhà Crale và đi cùng với những thành viên còn lại của gia đình vào ăn trưa. Sau bữa trưa, cà phê được phục vụ ở sân thượng. Bà Crale uống hết cà phê và sau đó quan sát thấy rằng bà phải đi xuống và xem Amyas xoay xở ra sao. Cô Cecilia Williams, người gia sư, đứng dậy đi cùng bà chủ. Cô đang tìm một cái áo len chui đầu của học trò cô là Angela Warren, em của bà Crale, là cái áo thứ hai bị thất lạc và cô ấy nghĩ rằng có khả năng nó đã bị bỏ lại ngoài bãi biển.

Hai người bắt đầu đi cùng nhau. Con đường mòn dẫn xuống phía dưới, xuyên qua một khu rừng nhỏ, cho đến khi nó hiện cánh cửa dẫn vào khu vườn Battery hoặc cũng có thể tiếp tục đi theo con đường mòn đó, nó dẫn xuống bờ biển.

Cô Uwilliams tiếp tục đi xuống còn bà Crale đi vào khu vườn Battery. Hầu như cùng lúc, tuy nhiên, bà Crale hét lên và cô Willams hồi hã quay lại. Ông Crale tựa đầu lên ghế ngồi và ông đã chết.

Bà Crale khẩn cấp yêu cầu cô Williams rời khỏi vườn Battery và nhanh chóng lên nhà để gọi điện cho bác sĩ. Tuy nhiên, trên đường đi, cô gặp ông Meredith và giao nhiệm vụ đó cho ông ta, còn cô thì trở lại với bà Crale, người đang cần sự giúp đỡ. Bác sĩ Faussett đến hiện trường mười lăm phút

sau đó. Ngay lập tức ông thấy rằng ông Crale đã chết được một lúc-ông định thời gian hợp lý của cái chết là từ một đến hai giờ chiều. Không có gì chứng tỏ nguyên nhân gây ra cái chết. Không có dấu hiệu của bất cứ vết thương nào và tư thế của ông Crale hoàn toàn tự nhiên. Tuy nhiên bác sĩ Faussett, người khá quen thuộc với tình trạng sức khỏe của ông Crale và là người tuyệt đối biết rằng không có một loại bệnh tật hay sự ốm yếu nào để mà thiên về việc đặt ra tầm nhìn nghiêm trọng về tình huống này. Về điểm này ông Philip Blake đã trình bày một cách chắc chắn với bác sĩ Faussett. ‘

Sĩ quan cảnh sát Hale dừng lại, hít một hơi sâu và tuyên bố, như nó đã xảy ra, giờ đến màn hai.

‘ Rồi sau đó ông Blake lặp lại lời khai với thanh tra Conway. Sự việc là thế này. Sáng hôm đó ông ta nhận được lời nhắn điện thoại từ anh ông là ông Meredith Blake (người sống tại điền trang Handcross, cách đó một dặm rưỡi, ông Meredith là một nhà hóa học nghiệp dư-hoặc có lẽ là một nhà nghiên cứu về thảo mộc-là từ chính xác nhất để mô tả. Trong khi bước vào phòng thí nghiệm của mình vào sáng hôm đó, ông Meredith Blake giật mình nhận thấy cái chai đựng chất độc cần khá đầy vào hôm trước, giờ đã gần như cạn. Lo lắng và hoảng hốt trước sự việc này ông liền gọi điện cho em ông để hỏi xem nên làm gì. Ông Philip Blake thuyết phục anh mình đến Alderbury ngay lập tức và hai người sẽ bàn về vấn đề này. Ông ta đi bộ đến nửa đường thì gặp anh ông và họ về nhà cùng nhau. Họ quyết định sẽ tạm gác vấn đề đó lại để bàn bạc lần nữa vào sau bữa ăn trưa.

Để điều tra sâu hơn, thanh tra Conway tìm hiểu kỹ những việc sau : Buổi chiều hôm trước, năm người đã đi dạo từ Alderbury để dùng trà tại điền trang Handcross. Gồm có ông và bà Crale, cô Angela Warren, cô Elsa Greer và ông Philip Blake. Suốt thời gian ở đó, ông Meredith đã trình bày bài luận văn

về sở thích của mình và tổ chức một buổi tiệc trong phòng thí nghiệm nhỏ xíu và khoe với mọi người cái này cái nọ. Trong buổi dạo chơi đó, ông ta đã đề cập đến những loại thuốc đặc biệt, một trong số đó là Coniine, nguyên tắc hoạt động của cây độc cần. Ông ta giải thích những đặc tính của nó, than vãn rằng giờ đây nó đã biến mất trong dược điển và khoác lác rằng mình biết một liều lượng nhỏ của nó rất hiệu nghiệm để chữa ho gà và hen suyễn. Rồi ông nói đến những đặc tính chết người của nó nhưng thật ra là đang đọc cho những vị khách của ông nghe vài đoạn mô tả về tác dụng chất độc của một tác giả người Hi Lạp. ‘

Thanh tra Hale ngừng lại, nhồi tẩu thuốc và chuyển sang màn ba.

‘ Đại tá Frere, cảnh sát trưởng, trao vụ án này cho tôi. Kết quả khám nghiệm tử thi đưa vấn đề đi xa hơn bất cứ sự nghi ngờ nào. Chất Coniine, tôi hiểu là, không có dấu hiệu rõ ràng nào của nó khi khám nghiệm tử thi nhưng bác sĩ biết phải tìm cái gì và một lượng lớn thuốc đã được tìm thấy. Bác sĩ cho ý kiến rằng nó được uống hai hoặc ba tiếng trước khi xảy ra cái chết. Phía trước ông Crale, ở trên bàn, có một cái ly không và một chai bia đã cạn. Chất cặn trong chai bia và cái ly được đem đi phân tích. Không có chất Coniine trong chai nhưng có trong chiếc ly. Tôi đã tiến hành điều tra và thấy rằng mặc dù một kết bia và được bảo quản trong nhà hóng mát ở khu vườn Battery phòng khi ông Crale cảm thấy khát lúc vẽ tranh nhưng trong buổi sáng đặc biệt đó bà Crale đã mang từ nhà xuống một chai bia ướp lạnh. Ông Crale đang bận bịu vẽ tranh khi bà ấy đến và cô Elsa Greer đang làm mẫu cho ông, cô đang ngồi lên một trong những bức tường thành.

Bà Crale khui chai bia, rót nó ra và đặt cái ly vào tay chồng khi ông đang đứng trước giá vẽ. Ông ta nốc một hơi-một thói quen của ông, tooi đã tìm hiểu. Rồi ông ta nhăn mặt, đặt cái ly xuống bàn và nói : ‘ Hôm nay mọi thứ

với tôi đều có vị thật kinh tởm! ‘ cô Greer ở trên đó cười và nói : ‘ Bệnh gan!
‘ Ông Crale nói : ‘ À, dù sao đi nữa thì trời đang lạnh. ‘ ‘

Hale ngừng lại,. Poirot nói :

‘ Chuyện này diễn ra vào lúc mấy giờ? ‘

‘ Khoảng mười một giờ mười lăm phút. Ông Crale tiếp tục vẽ. Theo lời cô Greer, ông ta sau đó phàn nàn sự cứng nhắc của các phiến đá và cầu nhàu rằng ông hơi bị thấp khớp. Nhưng ông ta là tuýp người ghét thừa nhận là mình bị bất cứ bệnh gì và ông chắc chắn cố không nhận mình là mình thấy ốm yếu. Sự yêu cầu cái kính rằng ông phải được ở một mình và những người khác đi lên nhà dùng bữa trưa là khá tiêu biểu cho tính cách của ông. Tôi cho là vậy. ‘

Poirot gật đầu.

Hale nói tiếp :

‘ Vì vậy Crale ở lại một mình trong vườn Battery. Không nghi ngờ gì nữa, ông ta rơi phịch xuống ghế và yếu đi ngay khi ông ở một mình. Cơ bắp bắt đầu tê liệt. Không có sự giúp đỡ nào trong tầm tay và cái chết xảy ra không ngờ. ‘

Poirot gật đầu lần nữa. Hale nói :

‘ À, tôi tiếp tục dựa theo thói quen. Không có nhiều khó khăn trong việc tìm ra sự thật. Vào ngày hôm trước đã có một cuộc ẩu đả giữa bà Crale và cô Greer. Người đến sau khá xác lác đã tự ý thay đổi sự sắp xếp đồ đạc. ‘ Khi tôi còn đang ở đây ‘. Bà Crale ngắt lời cô ta ‘ Ý cô là gì? Cô ở đây khi nào? ‘ Cô Greer đáp trả : ‘ Đừng giả vờ rằng bà không biết ý tôi là gì, Caroline. Bà chỉ giống như một con đà điểu Châu Phi vùi đầu trong cát. Bà hoàn toàn biết rõ rằng Amyas và tôi quan tâm nhau và chuẩn bị kết hôn. ‘ Bà Crale đáp : ‘ Tôi không biết gì cả ‘. Rồi cô Greer nói : ‘ À, giờ thì bà biết rồi đó. ‘ Và sau

đó, dường như, bà Crale quay sang người chồng vừa bước vào phòng và nói :

‘ Có thật không, Amyas, anh sắp cưới Elsa ư? ‘

Poirot hỏi với sự thích thú :

‘ Và ông Crale đã nói gì? ‘

‘ Hình như ông ta quay sang cô Greer và quát lên : 'Ý cô là cái quái gì khi thốt ra điều đó? Cô mất khả năng kiểm soát cái lưỡi của mình rồi à? ' ‘

‘ Cô Greer đáp : 'Em nghĩ Caroline có thể nhận ra sự thật. ' ‘

‘ Bà Crale nói với chồng : 'Có đúng không Amyas? ' ‘

‘ Ông ta không nhìn bà, dường như, ông quay mặt đi và nói lầm bầm điều gì đó. ‘

‘ Bà ta nói : 'Nói ra đi. Tôi muốn biết. ' Và thế là ông ta đáp : 'Ồ, đó là sự thật-nhưng anh không muốn nói về chuyện đó bây giờ. ' ‘

‘ Rồi ông ta hồi hã ra khỏi phòng và cô Greer nói : 'Bà thấy rồi rồi đó! ' và tiếp tục-với điều gì đó như là sẽ không tốt cho bà Crale nếu cứ tiếp tục làm con chó già giữ xương. Tất cả họ phải cư xử như là người có lí trí. Cô ta còn hi vọng rằng Caroline và Amyas sẽ luôn giữ tình bạn tốt. ‘

‘ Và bà Crale nói gì về việc này? ‘ Poirot tò mò hỏi.

‘ Theo như lời những nhân chứng thì bà ta cười to. Bà nói : 'Bước qua xác tôi đã, Elsa à. ' Bà ta đi ra cửa và cô Greer gọi với theo : 'Bà nói vậy là có ý gì? ' Bà Crale nhìn lại và nói : 'Tôi sẽ giết Amyas trước khi để anh ta lại cho cô. ' ‘
Hale ngừng lại.

‘ Thật đáng nguyên rủa phải không? ‘

‘ Vâng ‘ Poirot dường như đang trầm tư. ‘ Ai đã tình cờ nghe được trận cãi nhau đó? ‘

‘ Cô Williams đang ở trong phòng và Philip Blake. Thật khó xử cho họ. ‘

‘ Lời khai của họ về trận cãi vã có giống nhau không? ‘

‘ Gần giống-ông không bao giờ có được hai nhân chứng nhớ một việc giống nhau một cách tuyệt đối cả. Ông biết rõ điều này như tôi mà, ông Poirot. ‘

Poirot gật đầu. Ông trầm ngâm :

‘ Vâng, sẽ thật thú vị để thấy rằng - ‘, ông bỏ lửng câu nói.

Hale tiếp tục : ‘ Tôi bắt đầu cuộc khám xét ngôi nhà. Trong phòng ngủ của bà Crale tôi tìm được dưới đáy ngăn kéo, giấu kín bên dưới những chiếc bút tất mùa đông là một cái chai nhỏ dán nhãn dầu thơm hoa nhài. Nó rỗng không. Tôi lấy dấu vân tay trên đó. Những dấu vân tay đó chỉ thuộc về bà Crale. Bản phân tích cho thấy cái chai chứa đựng những dấu vết mờ nhạt của tinh dầu hoa nhài và thành phần dung dịch Coniine hydrobromide rất đậm đặc. ‘

‘ Tôi thận trọng báo cho bà Crale và chỉ cho bà thấy cái chai. Bà trả lời không khó khăn gì. Bà nói rằng trạng thái tinh thần của mình rất tệ. Sau khi nghe ông Meredith Blake mô tả về loại thuốc kia bà đã quay lại và lên vào phòng thí nghiệm, đổ hết chai nước hoa hương nhài mà bà mang theo trong túi ra và đổ đầy dung dịch Coniine vào. Tôi hỏi tại sao lại làm vậy thì bà nói : 'Tôi không muốn nói về những việc khác hơn là những điều tôi có thể giúp nhưng tôi đã nhận một cú sốc tồi tệ. Chồng tôi đang định bỏ tôi để đi theo người đàn bà khác. Nếu là như vậy thì tôi không còn muốn sống nữa. Đó là lí do tôi lấy thứ thuốc đó. ' ‘

Hale ngừng nói.

Poirot nói : ‘ Sau tất cả- có vẻ như đã đủ rồi. ‘

‘ Có lẽ vậy, ông Poirot. Nhưng nó không phù hợp với những gì cô ta bị nghe lỏm. Và sau đó có thêm một cuộc cãi vã nữa trong buổi sáng hôm sau. Ông

Philip Blake nghe lỏm được một phần, cô Greer nghe lỏm được một phần khác của cuộc cãi vã. Nó diễn ra trong thư viện giữa ông và bà Crale. Ông Blake đang ở trong phòng lớn và nghe được một đoạn. Cô Greer đang ngồi ở ngoài, gần cửa sổ đang mở của thư viện và nghe được nhiều hơn. ‘

‘ Và chị đã nghe những gì? ‘

‘ Ông Blake nghe bà Crale nói : ‘ Anh và người đàn bà của anh. Tôi sẽ giết anh. Một ngày nào đó tôi sẽ giết anh. ‘ ‘

‘ Không đề cập đến việc tự tử à? ‘

‘ Chính xác là không hề. Không có những từ ngữ như : ‘Nếu anh làm việc đó tôi sẽ tự sát’. Bằng chứng của cô Greer cũng giống như vậy. Theo lời cô ta, ông Crale nói : ‘Phải cố biết điều trong chuyện này Caroline à. Tôi thương em và luôn luôn mong em bình yên-em và con. Nhưng tôi sắp cưới Elsa rồi.chúng ta phải đồng ý giải phóng cho nhau thôi. ‘ Bà Crale trả lời : ‘Tốt lắm, đừng nói tôi không cảnh báo anh. ‘ Ông ta nói : ‘Ý em là gì? ‘. Và bà ta trả lời : ‘Ý tôi là tôi yêu anh và tôi sẽ không để mất anh. Tôi thà giết anh còn hơn là để anh đi theo cô gái đó. ‘ ‘

Poirot phác một cử chỉ nhẹ nhàng.

Ông thì thầm : ‘ Tôi chợt nảy ra ý nghĩ rằng cô Greer đã không khôn ngoan khi nêu lên vấn đề này. Bà Crale có thể dễ dàng cự tuyệt chuyện li hôn với chồng. ‘

‘ Chúng tôi có vài bằng chứng liên quan đến điểm này. ‘ Hale nói. ‘ bà Crale, dường như đã thổ lộ với ông Meredith Blake trong chừng mực nào đó. Ông ấy là một người bạn lâu năm và đáng tin tưởng. Ông ta đã rất lo âu và khó khăn lắm để nói với ông Crale về chuyện đó. Điều này, tôi có thể nói, diễn ra vào buổi chiều trước đó. Ông Blake đã tế nhị khuyên can bạn mình, rằng mình sẽ đau buồn thế nào nếu cuộc hôn nhân của ông và bà Crale tan vỡ một

cách thảm hại. Ông ấy cũng lo lắng về chuyện cô Greer còn quá trẻ và đó là một sự việc nghiêm trọng khi kéo theo một cô gái trẻ trong suốt phiên tòa li hôn. Trước việc này, ông Crale đáp, với một nụ cười thầm (hắn ta là loại người cục súc). Đó hoàn toàn không phải là ý kiến của Elsa. Cô ấy không định xuất hiện. Chúng tôi sẽ sắp đặt nó theo cách bình thường. ‘

Poirot nói : ‘ Vì thế, cô Greer thậm chí còn khinh suất hơn khi phá hủy hết việc cô ta từng làm. ‘

Thanh tra Hale nói :

‘ Ồ, ông biết phụ nữ là như thế nào rồi đó ! Phải chặn họng đối phương lại. Dù gì thì đó cũng là tình huống khó khăn. Tôi không hiểu ông Crale sao lại để nó xảy ra. Theo lời ông Meredith Blake thì ông ta muốn hoàn thành bức tranh của mình. Điều đó có ý nghĩa gì với ông không ? ‘

‘ Có, bạn tôi ơi, tôi nghĩ là có. ‘

‘ Nó chẳng có ý nghĩa gì với tôi cả. Người đàn ông đó đang chuốc lấy phiền phức ! ‘

‘ Ông ta chắc sẽ vô cùng bức bối với người phụ nữ trẻ của mình vì sự phá vỡ cái cách mà cô ta đã làm. ‘

‘ Ồ, chắc rồi. Meredith Blake đã nói vậy. Nếu ông ta đã hoàn thành bức tranh thì tôi không thấy tại sao ông ta không thể chụp một vài bức ảnh và làm việc với chúng. Tôi biết một gã vẽ tranh phong cảnh bằng màu nước đã làm theo cách đó. ‘

Poirot lắc đầu.

‘ Không-Tôi có thể hiểu Crale là một họa sĩ. Ông phải nhận ra, bạn tôi ơi, rằng vào khoảnh khắc đó, hầu như chắc chắn, tranh của ông ta là tất cả những gì có ý nghĩa với Crale. Cho dù ông ta có muốn kết hôn với cô gái đến

thế nào thì tranh của ông ta vẫn là nhất. Đó là lí do ông ta hy vọng sẽ chịu đựng đến cùng cuộc đến thăm của cô ta mà không làm cho mọi việc phơi bày ra. Cô gái, dĩ nhiên, không nhìn sự việc theo cách đó. Với phụ nữ, tình yêu luôn được đặt lên hàng đầu. ‘

‘ Tôi không biết chuyện đó. ‘ Thanh tra Hale xúc động nói.

‘ Những người đàn ông ‘, Poirot nói tiếp, ‘ và đặc biệt là những người họa sĩ rất khác biệt. ‘

‘ Nghệ thuật ! ‘, viên thanh tra nói với giọng khinh bỉ, ‘ tất cả chuyện này đều liên quan đến nghệ thuật ! Tôi không bao giờ hiểu nó và sẽ không bao giờ hiểu ! Ông phải nhìn thấy cái bức tranh mà Crale đang vẽ. Tất cả đều nghiêng lệch. Ông ta làm cô gái trông như thể cô bị đau răng và những bức tường thành thì đều cong queo. Nhìn vào thật là khó chịu, tất cả mọi thứ. Tôi không thể xóa nó khỏi tâm trí trong một thời gian dài sau đó. Tôi thậm chí còn mơ thấy nó nữa. Và nó ảnh hưởng tới thị lực của tôi nhiều hơn nữa-Tôi bắt đầu nhìn những bức tường thành và các bức tường và những thứ nằm ngoài tranh vẽ. Vâng, và cả phụ nữ nữa ! ‘

Poirot mỉm cười nói :

‘ Mặc dù không hiểu nó nhưng ông đang đặt những tảng vật lên sự vĩ đại của tranh Amyas Crale. ‘

‘ Vô lý. Tại sao một họa sĩ không thể vẽ những thứ đẹp dễ và vui mắt để chiêm ngưỡng chứ ? Tại sao ông không thấy sự xấu xí của nó ? ‘

‘ Vài người trong chúng ta, mon cher, nhìn thấy cái đẹp ở những chỗ lạ lùng. ‘

‘ Cô gái đó đúng là rất ưa nhìn ‘, Hale nói, ‘ trang điểm thật đậm và tiếp theo là không có quần áo trên người. Cái cách những cô gái này thể hiện thật là không đứng đắn. Và đó là mười sáu năm về trước rồi, ông thấy đó. Ngày nay

người ta sẽ không suy nghĩ gì về nó. Nhưng rồi-à, nó làm tôi sốc. Quần dài và một trong số những chiếc áo sơ mi bằng vải canvas kia, hở cổ và không có gì khác, tôi cho là vậy ! ‘

‘ Đường như ông nhớ những điểm này rất rõ ‘, Poirot thì thầm một cách ranh mãnh.

Thanh tra Hale đỏ mặt. ‘ Tôi chỉ đang điếm qua điều mà tôi ấn tượng ‘, ông nói một cách khắc khố.

‘ Đúng-đúng ‘ Poirot dịu dàng nói. Ông tiếp tục :

‘ Đường như những nhân chứng chính chống lại bà Crale là Philip Blake và Elsa Greer ? ‘

‘ Vâng. Cả hai người họ rất kịch liệt. Nhưng người gia sư cũng được coi là nhân chứng buộc tội và những gì bà ấy nói có trọng lượng hơn hai người kia. Bà ta hoàn toàn ở về phía bà Crale, ông thấy đó. Tức giận phản kháng cho bà Crale. Nhưng bà ấy là một người phụ nữ trung thực và đưa ra bằng chứng xác thực mà không cố gắng giảm nhẹ nó bằng bất cứ giá nào. ‘

‘ Còn ông Meredith Blake ? ‘

‘ Ông ta rất lấy làm đau buồn trước mọi chuyện, một quý ông đáng thương. Ông ấy đã làm tất cả những gì có thể. Nhận trách nhiệm về số thuốc ông ta đã bào chế- và nhân viên điều tra cũng đổ lỗi cho ông ta. Coniine và các muối AE nằm trong mục một của đạo luật những hành vi đầu độc. Ông ấy đã chịu những lời chỉ trích khá gay gắt. Ông ấy là bạn thân của cả hai bên và nó giáng cho ông một đòn rất mạnh. Vả lại, đây là kiểu người quý tộc thôn quê, người đang co mình lại trước tai tiếng và đang ở trước con mắt bàn dân thiên hạ. ‘

‘ Em gái của bà Crale không đưa ra bằng chứng sao ? ‘

‘ Không. Điều đó không cần thiết. Cô bé không ở đó khi bà Crale đe dọa chồng và không có gì để em kể cho chúng tôi mà chúng tôi không thu được từ những người khác. Cô bé đã thấy bà Crale đi tới tủ lạnh và lấy chai bia ướp lạnh ra và, dĩ nhiên, luật sư biện hộ cho bị cáo đã có trát đòi cô bé hầu tòa và em nói rằng bà Crale đã lấy nó và đi thẳng xuống vườn mà không có bất cứ sự can thiệp nào vào chai bia. Nhưng điểm đó không liên quan bởi vì chúng tôi không bao giờ khẳng định rằng Coniine có trong chai bia. ‘

‘ Làm sao bà ta có thể xoay sở để bỏ độc vào cái ly trước hai con người đang nhìn vào ? ‘

‘ À, đầu tiên, họ đã đã không nhìn thấy. Điều đó cho thấy, ông Crale đang vẽ tranh-đang nhìn vào bức tranh của mình và nhìn người làm mẫu. Và cô Greer thì tạo dáng, đang ngồi hầu như quay lưng về nơi bà Crale đang đứng và mắt cô nhìn qua vai ông Crale. ‘

Poirot gật đầu.

‘ Như tôi nói, cả hai người đều không nhìn vào bà Crale. Bà ta đã có một vật giống như cái ống hút Pi-pét người ta thường dùng để bơm mực cho bút bi. Chúng tôi đã tìm thấy nó bị nghiền nát vụn trên con đường mòn dẫn lên ngôi nhà. ‘

Poirot thì thầm :

‘ Ông đã có đáp án cho mọi việc. ‘

‘ À, giờ thì, ông Poirot ! Không có một thành kiến nào cả. Bà ta đe dọa giết ông ta. Bà ta lấy những thứ cần dùng ở phòng thí nghiệm. Cái chai không được tìm thấy ở phòng bà ta. Bà ta cố ý đem chai bia ướp lạnh xuống cho chồng-một câu chuyện buồn cười, dù sao đi nữa khi ông nhận ra rằng họ đã không còn nói chuyện với nhau. ‘

‘ Một việc rất kì lạ. Tôi đã chú ý đến nó. ‘

‘ Vâng. Có một chút hạ mình. Tại sao bà ta lại tử tế bất thành hình như vậy ? Ông ta phàn nàn về mùi vị của những thứ ông ăn uống-và chất Coniine có vị thật kinh tởm. Bà ta đã sắp xếp để tìm thấy cái xác và bà cử người phụ nữ kia đi gọi điện. Tại sao ? Để bà ta có thể lau chùi cái chai và cái ly và rồi ấn những ngón tay của ông chồng lên. Sau đó bà ta bắt đầu diễn và nói rằng đó là sự ăn năn nên ông ta tự tử. Một câu chuyện có vẻ phù hợp. ‘

‘ Nó chắc chắn không phải là sự tương tự. ‘

‘ Không. Nếu ông hỏi tôi bà ấy đã không suy nghĩ về sự rắc rối. Bà ấy đã đầy ắp thù ghét và hờn ghen. Tất cả những gì bà ta nghĩ là giữ ông ta lại. Và rồi khi nó kết thúc, khi bà nhìn thấy ông ta chết ở đó-À, rồi thì, tôi có thể nói rằng, bà ta đột nhiên sực tỉnh và nhận ra rằng những gì bà ta đã làm là mưu sát-và anh sẽ bị treo cổ vì tội giết người. Và bà ta nhắm mắt làm liều cho một điều duy nhất mà bà ta có thể nghĩ ra-đó là tự tử. ‘

Poirot nói :

‘ Nó nghe rất giống những gì ông đã nói ở đó-vâng. Có thể bà ta suy nghĩ theo lối đó. ‘

‘ Một mặt, nó là một tội ác có kế hoạch từ trước và ở một mặt khác nó không phải ‘, Hale nói, ‘ Tôi không tin bà ta thật sự nghĩ thông suốt, ông biết đó. Chỉ là tiếp tục với nó một cách mù quáng. ‘

Poirot thì thầm :

‘ Tôi tự hỏi... ‘

Hale nhìn ông một cách tò mò và nói :

‘ Tôi có thuyết phục được ông không, ông Poirot, rằng đó là một vụ án không phức tạp ? ‘

‘ Gần như là vậy. Không hoàn toàn là vậy. Có một, hai điểm kì lạ... ! ‘

‘ Ông có thể đưa ra một lời giải khác vững vàng hơn không ? ‘

Poirot nói :

‘ Những người khác đã có những hành động gì vào buổi sáng hôm đó ? ‘

‘ Chúng tôi đã xem xét họ, tôi đảm bảo với ông. Chúng tôi đã kiểm tra từng người. Không ai có cái mà gọi là chứng cứ ngoại phạm-không thể có với sự đầu độc. Tại sao, không có gì ngăn một người muốn trở thành kẻ sát nhân khỏi bỏ một ít chất độc vào một viên thuốc con nhộng của nạn nhân vào ngày hôm trước, nói với anh ta nó là phương thuốc đặt trị bệnh khó tiêu và anh ta phải uống nó vào trước bữa ăn trưa và sau đó rời đi đến một nơi không thể tìm thấy của nước Anh. ‘

‘ Nhưng ông không nghĩ rằng điều đó xảy ra trong vụ này hay sao ? ‘

‘ Ông Crale không bị chứng khó tiêu. Và trong bất cứ trường hợp nào tôi không thể thấy sự việc như vậy xảy ra. Đúng là ông Meredith Blake có thói quen quảng cáo những thứ thuốc lang băm do ông ta tự pha chế, nhưng tôi không thấy ông Crale uống thử bất cứ thứ gì trong số đó. Và nếu có thử uống ông ta chắc sẽ kể và giễu cợt về nó. Hơn nữa, tại sao ông Meredith Blake muốn giết ông Crale ? Mọi thứ diễn ra cho thấy hai người họ có mối giao hảo thân thiết với nhau. Tất cả họ đều là vậy. Ông Philip Blake là bạn thân nhất của ông ta. Cô Greer đang yêu ông ta. Cô Williams không tán thành việc đó, tôi hình dung rất kiên quyết-nhưng sự phản đối về mặt đạo đức không dẫn đến sự đầu độc.cô gái nhỏ Warren cãi cọ với ông ta rất nhiều, cô bé đang ở cái tuổi buồn chán, vừa mới rời trường học, tôi tin như thế, nhưng ông ta khá mến cô bé và cô cũng vậy. Cô được đối xử, ông biết đó, với sự dịu dàng đặc biệt và sự quan tâm trong ngôi nhà đó. Có thể ông đã được nghe lí do. Cô bé đã bị thương nặng khi em còn là một đứa trẻ- bị thương do

bà Crale, trong một cơn giận dữ điên cuồng. Điều đó phần nào cho thấy rằng bà ta là loại người khá khó kiềm chế bản thân phải không ? Tấn công một đứa trẻ- và làm nó thương tật suốt đời ! ‘

‘ Nó có thể chỉ ra ‘, Poirot nói trầm tư, rằng Angela Warren có lí do chính đáng để ôm mối hận với Caroline Crale. ‘

‘ Có lẽ- nhưng không phải với Amyas Crale. Và dù sao thì bà Crale cũng đã hết lòng với cô em gái-cho cô một gia đình khi cha mẹ cô mất đi, và như tôi nói, đối xử với cô bằng sự yêu mến đặc biệt-làm hư cô một cách tồi tệ, người ta nói vậy. Cô bé rõ ràng yêu mến bà Crale. Cô bé được giữ cho khỏi tham gia việc xét xử và được che chở khỏi tất cả những việc đó xa nhất có thể- bà Crale rất dứt khoát về việc này, tôi tin là như vậy. Nhưng cô bé cực kì buồn đau và tìm cách để được dẫn vào tù thăm chị mình. Caroline Crale không đồng ý. Bà nói những sự việc như thế này có thể làm tổn thương tâm lý cô bé suốt đời. Bà ta sắp xếp cho cô bé đi ra nước ngoài học. ‘

Ông nói thêm :

‘ Cô Warren hóa ra lại là một phụ nữ rất đàng hoàng, một người lữ khách đi đến những nơi kì lạ. Diễn thuyết tại Hiệp hội địa lí Hoàn gia Anh-những việc đại loại như thế. ‘

‘ Và không ai nhớ đến phiên tòa xử ? ‘

‘ À, nó là một cái tên khác cho một thứ. Họ thậm chí không có chung cái tên thời con gái. Họ có cùng mẹ nhưng khác cha. Tên của bà Crale là Spalding. ‘

‘ Cái cô Williams này là gia sư của đứa bé hay là của Angela Warren ? ‘

‘ Của Angela. Có một y tá cho đứa bé-nhưng cô ấy từng dạy vài bài học nhỏ cùng với cô Williams mỗi ngày, tôi tin là vậy. ‘

‘ Đứa trẻ ở đâu vào lúc đó ? ‘

‘ Nó đi với người y tá đến thăm bà của nó. Quý bà Tresillian. Một góa phụ, người mà không sống cùng hai con gái ruột và là người hết lòng với đứa trẻ này. ‘

Poirot gật đầu. ‘ Tôi thấy vậy. ‘

Hale tiếp tục :

‘ Về những hành động của những người khác trong cái ngày xảy ra vụ mưu sát, tôi có thể kể ra với ông.

Cô Greer ngồi trên mô đất gần cửa sổ phòng đọc sách sau bữa điểm tâm. Ở đó, như tôi nói, cô ta đã nghe lỏm được cuộc cãi nhau giữa Crale và vợ ông ta. Sau đó cô ta đi cùng với Crale xuống vườn Battery và ngồi cho ông ta vẽ cho tới giờ ăn trưa với vài lần nghỉ giải lao để thư giãn cơ bắp.

Philip Blake ở trong nhà sau bữa điểm tâm và nghe lỏm được một phần của cuộc cãi nhau. Sau khi Crale và cô Greer đi khỏi, ông ta đọc báo cho đến khi anh ông gọi điện. Ngay sau đó ông ta đi xuống bờ biển và gặp anh mình.. Họ đi dạo cùng nhau lên con đường mòn lần nữa qua khỏi vườn Battery. Cô Greer vừa đi lên nhà để tìm cái áo chui đầu vì cô cảm thấy lạnh và bà Crale đang ở với chồng thảo luận sự sắp xếp cho Angela bắt đầu đi học lại. ‘

‘ A, một cuộc nói chuyện riêng thân mật. ‘

‘ À, không, không thân mật đâu. Crale rõ ràng quát vào mặt bà ta, tôi biết mà. Khó chịu vì bị làm phiền với những chuyện vặt vãnh trong nhà. Tôi cho rằng bà ta muốn sắp xếp mọi chuyện đâu vào đấy nếu sắp có một sự đổ vỡ. ‘

Poirot gật đầu .

Hale nói tiếp ‘

‘ Hai anh em nhà Blake trao đổi vài lời với Amyas Crale. Rồi cô Greer lại xuất hiện và vào vị trí của mình và Crale lại nhặt cây cọ của ông ta lên, rõ

ràng muốn tổng khứ hai người họ đi. Họ hiểu ý và đi lên nhà. Chuyện là khi họ ở trong vườn Battery, tiện thể, Amyas Crale phàn nàn về tất cả bia ở dưới đó quá nóng và vợ ông ta hứa sẽ đem xuống cho ông vài chai bia ướp lạnh. ‘

‘ A ha ! ‘

‘ Chính xác-A ha. Bà ta ngọt như đường trong việc này. Họ đi lên ngôi nhà và ngồi trên mô đất cao ở ngoài. Bà Crale và Angela Warren mang bia ra cho họ. ‘

‘ Sau đó, Angela Warren đi xuống tắm biển và Philip Blake đi với cô bé. ‘

‘Meredith Blake đi xuống dọn sạch một chỗ ngồi ngay trên khu vườn Battery. Ông ta chỉ có thể nhìn thấy cô Greer khi cô tạo dáng trên bức tường thành và có thể nghe được giọng nói của cô và của Crale khi họ trò chuyện. Ông ta ngồi đó suy xét về vụ chất Coniine. Ông vẫn rất lo lắng về nó và hoàn toàn không biết phải làm gì. Elsa Greer đã thấy ông và vẫy tay với ông. Khi chuông reo báo bữa ăn trưa ông đi xuống vườn Battery và Elsa Greer cùng ông đi trở lại nhà. Ông chú ý rằng sau đó Crale đang nhìn, khi ông ta nhìn, rất kì lạ, nhưng ông không nghĩ ra điều gì về nó vào lúc đó. Crale là loại người không bao giờ đau ốm-và vì thế mà người ta không thể hình dung được ông ta sẽ như vậy. Mặt khác, ông ta có tính khí giận dữ bất thường và sự chán nản khi tranh của mình không được như ý muốn. Vì những lí do đó mà người ta để ông ta một mình và nói chuyện với ông nhỏ nhẹ nhất có thể. Đó là những gì hai người này đã làm vào lúc đó.

Khi đó những người khác thì làm những việc sau : những người hầu thì bận bịu với công việc nhà và nấu nướng bữa trưa. Cô Williams ở trong phòng học một lúc vào buổi sáng để sửa lỗi vài cuốn sách bài tập. Sau đó cô đem một ít đồ may vá ra mô đất. Angela Warren dành phần lớn thời gian của buổi sáng lang thang ngoài vườn, leo cây và ăn những thứ- ongbieets một cô bé tuổi

mười lăm là như thế nào mà ! Những trái mận, táo chua, lê cứng,... Sau khi cô trở lại nhà và như tôi nói, đi xuống với Philip Blake tới bờ biển và tắm nắng trước bữa trưa. ‘

Thanh tra Hale ngừng lời.

‘ Giờ thì ‘, ông ta nói chen vào, ‘ ông đã tìm thấy điều gì đúng không ? ‘

Poirot nói : ‘ Không có gì cả. ‘

‘ À, rồi ! ‘

Hai từ đó được nói rõ to.

‘ Nhưng cũng vậy thôi. ‘ Hercule Poirot nói ‘ Tôi sắp thỏa mãn bản thân rồi. Tôi- ‘

‘ Ông định làm gì ? ‘

‘ Tôi định đi thăm năm người này-và từ mỗi người tôi sẽ có được câu chuyện riêng của ông ta hoặc bà ta. ‘

Thanh tra Hale thở dài với một sự u sầu sâu xa.

Ông nói :

‘ Ông ơi, ông thật điên rồ ! Không có cái nào trong số những câu chuyện của họ sẽ ăn khớp ! Ông không níu lấy cái lập luận sơ khai đó chứ ? Dù gì đi nữa thì cũng không có hai người nào mà nhớ một việc giống nhau theo đúng thứ tự. Và sau một thời gian như vậy ! Tại sao, ông sẽ sẽ nghe năm bản lời khai của năm vụ án màn riêng biệt. ‘

‘ Cái đó ‘, Poirot nói, ‘ là những gì tôi đang nhắm đến. Nó sẽ cung cấp rất nhiều tin tức đấy. ‘

CHƯƠNG 6. CHÚ LỢN NHỎ NÀY ĐI ĐẾN CHỢ...

Philip Blake có thể được nhận ra như lời Montague Depleach đã miêu tả với ông. Một người đàn ông thành đạt, khôn ngoan, vui vẻ, người béo tốt.

Hercule Poirot sắp xếp thời gian cho cuộc hẹn của ông vào sáu giờ ba mươi chiều thứ bảy. Philip Blake vừa chơi xong mười tám lỗ gôn và ông vẫn đang trong cuộc chơi-đang thắng đối thủ năm ván. Anh đang trong trạng thái thân thiện và cởi mở.

Hercule Poirot giải thích về bản thân và mục đích của mình. Nhân dịp này ít nhất ông không thể hiện sự say mê thái quá cho cái sự thực không một vết nhơ. Nó là một câu hỏi của một chuỗi những quyền sách liên quan đến những tội ác nổi tiếng, Blake kết luận.

Philip Blake nhú mày, ông nói :

‘ Ôi trời ơi, tại sao lại tạo ra những thứ này ? ‘

Hercule Poirot nhún vai. Hôm nay ông tỏ ra lạ lùng vô cùng. Bề ngoài thì ông bị xem thường nhưng lại đối xử với thái độ kẻ cả.

Ông thì thầm :

‘ Đó là công chúng. Họ ngốn nó, ngấu nghiến nó. ‘

‘ Một lũ hút máu ‘, Philip Blake nói.

Nhưng anh ta nói với sự vui vẻ- không phải là sự khó chịu và sự chán ghét đó phô bày thêm sự nhạy cảm của người đàn ông.

Hercule Poirot nói với một cái nhún vai :

‘ Đó là bản chất con người. Ông và tôi, ông Blake, người hiểu biết về thế giới, không hề có ảo tưởng về đồng loại của chúng ta. Phần lớn họ không phải những người xấu nhưng chắc chắn không bị lí tưởng hóa. :’

Blake thành thật nói :

‘ Cách đây lâu rồi tôi đã từ bỏ những ảo tưởng của mình. ‘

‘ Thay vào đó anh kể một câu chuyện rất hay, vì tôi đã được nghe nói như vậy. ‘

‘ A ! ‘ Mắt Blake sáng lên. ‘ Nghe chuyện này ư ? ‘

Tiếng cười của Poirot đến đúng chỗ. Nó không phải là một câu chuyện có tính giáo dục, nhưng nó buồn cười.

Philip Blake ngã người ra chiếc ghế của anh ta, các cơ bắp giãn ra, mắt híp lại với tâm trạng vui vẻ.

Hercule Poirot đột nhiên nghĩ rằng anh ta trông khá giống một con lợn thỏa mãn.

Một con lợn. Con lợn nhỏ này đi đến chợ.

Anh ta là người như thế nào, người đàn ông này, Philip Blake này ? Một người đàn ông, dường như không có sự bận tâm nào. Thành đạt, mãn nguyện. Không có những ý nghĩ ăn năn, không có sự băn khoăn, lo lắng, cắn rứt lương tâm về những việc trong quá khứ, không có những kí ức ám ảnh ở đây. Không, một con lợn béo tốt được mang ra chợ- và được bán với giá cao...

Nhưng trước kia, có lẽ, Philip Blake có nhiều hơn thế. Anh ta hẳn là một người đàn ông điển trai khi còn trẻ. Hai mắt như hai chấm nhỏ gần nhau, có lẽ- nhưng mặt khác lại là một người đàn ông cân đối. Áng chừng giữa năm mươi và sáu mươi. Gần bốn mươi tuổi lúc Crale chết. Không làm cho mình

trở nên lố bịch cũng không để mất giá trị của sự hài lòng trong chốc lát. Đòi hỏi nhiều ở cuộc sống và có lẽ nhận được ít hơn.

Poirot thì thầm một cụm từ thoáng qua trong đầu :

‘ Anh đã hiểu rõ vị trí của tôi. ‘

‘ Không, thật sự, ông biết đó, tôi sẽ bị treo lên nếu tôi biết. ‘

Người môi giới chứng khoán lại ngồi ngồi thẳng lên, một lần nữa sắc sảo liếc mắt :

‘ Tại sao ông ? Ông không phải là một nhà văn ư ? ‘

‘ Không đúng, không. Thật ra tôi là một thám tử. ‘

Tính khiêm tốn của lời nhận xét này hầu như chắc chắn không ngang nhau trước khi bước vào cuộc trò chuyện của Poirot.

‘ Dĩ nhiên ông là thám tử. Tất cả chúng tôi đều biết Hercule Poirot nổi tiếng ! ‘

Nhưng giọng anh ta chứa đựng một vẻ chế nhạo khôn khéo. Thực chất, Philip Blake mang quá nhiều bản chất của người Anh khi đặt nặng thái độ tự phụ lên một người nước ngoài.

Anh nói về người bạn nổi khố :

‘ Một kẻ cổ lỗ sĩ khoác lác. Ôi, tôi mong những thứ của hắn sẽ đi xuống dưới cùng những người đàn bà như ý muốn. ‘

Và mặc dù thái độ chế nhạo, ra vẻ kẻ cả kia chính là của người mà Hercule Poirot nhắm tới để thuyết phục, tuy nhiên ông vẫn thấy bức bối bởi nó.

Người đàn ông này, người đàn ông thành đạt trong công việc, không cảm động được Poirot ! Nó là một vụ tai tiếng.

‘ Tôi được trả thù lao, ‘ Poirot nói một cách không đúng sự thật, ‘ vì tôi nổi tiếng đối với anh. Thành công của tôi, để tôi kể anh nghe, tôi đã tìm thấy

trong tâm lý sự tồn tại của hành vi con người. Điều đó, anh Blake, là cai làm cho thế giới tội phạm quan tâm hiện nay. Nó đã từng là chuyện tình cảm lãng mạn. Những tội ác nổi tiếng đã được kể theo góc độ mà duy nhất chỉ có chuyện tình yêu liên quan đến chúng. Ngày nay thì rất khác biệt. người ta say mê đọc vụ tiến sĩ Crippen mưu sát vợ mình bởi vì cô ta là người phụ nữ to khỏe sung sức và ông ta thì nhỏ thó và tầm thường và vì lẽ đó cô ta làm cho ông cảm thấy thua kém. Họ đọc về một nữ tội phạm nổi tiếng rằng ả ta đã giết người vì bị hắt hủi bởi cha mẹ mình ở độ tuổi lên ba. Nó là, như tôi nói, lí do của tội ác được quan tâm hiện nay. ‘

Philip Blake nói, với một cái ngáp nhẹ :

‘ Cái lí do của phần lớn tội ác đã đủ rõ ràng, có thể nói, thường là vì tiền. ‘

Poirot la lên ‘

‘ A, nhưng quý ông của tôi ơi, cái lí do không bao giờ là rõ ràng. Đó là điểm mấu chốt ! ‘

‘ Và đó là nơi mà ông bắt đầu ? ‘

‘ Và đó, như anh nói, là điểm mà tôi bắt đầu ! Có đề nghị viết lại câu chuyện về những tội ác trong quá khứ- dưới góc độ tâm lí học. Tâm lí học tội phạm, nó là sở trường của tôi. Tôi vừa nhận nhiệm vụ. ‘

Philip Blake cười toe toét.

‘ Tôi tin là khá sinh lợi đấy ! ‘

‘ Tôi hi vọng là vậy-Tôi tất nhiên là hi vọng như vậy. ‘

‘ Xin chúc mừng. Giờ thì, có lẽ, ông sẽ nói là tôi nên bắt đầu từ đâu ? ‘

‘ Hầu như chắc chắn là vụ của nhà Crale, Monsieur (quý ông). ‘

Philip Blake trông không có vẻ giật mình. Nhưng trông anh suy tư. Anh nói :

‘ Vâng, dĩ nhiên, vụ nhà Crale... ‘

Hercule Poirot lo lắng nói :

‘ Nó không làm anh khó chịu chứ, anh Blake ? ‘

‘ Ồ, về chuyện đó ‘. Philip Blake nhún vai. ‘ Thật vô ích khi bức tức một chuyện mà ông không có khả năng ngừng nó lại. Phiên tòa xử Caroline Crale được mọi người biết đến. Ai cũng có thể tiến tới và viết nó ra. Thật không đáng để tôi quan tâm. Mặt khác-Tôi không ngại nói với ông-Tôi rất ghét phải thỏa thuận nó. Amyas Crale là một trong những người bạn tốt nhất của tôi. Tôi rất tiếc cả câu chuyện nhạt nhẽo này phải bị khơi lại lần nữa. Nhưng những việc này đã xảy ra. ‘

‘ Anh là một nhà triết học, anh Blake à. ‘

‘ Không, không, tôi chỉ hiểu biết đủ để bắt đầu chống lại những sự uy quyền. Tôi dám nói ông sẽ làm nó ít khó chịu hơn người khác. ‘

‘ Tôi hi vọng, ít nhất, để viết với sự tinh tế và khiếu thẩm mỹ cao. ‘ Poirot nói.

Philip Blake bật cười ha hả nhưng không có một sự thích thú nào. ‘ Nghe ông nói tôi buồn cười quá. ‘

‘ Tôi cam đoan với anh, anh Blake, tôi thật sự quan tâm. Với tôi nó không chỉ là vấn đề tiền bạc. Tôi thành thật muốn dừng lại quá khứ, cảm nhận và nhìn thấy những sự kiện đã diễn ra, nhìn thấy đằng sau của sự hiển nhiên và mừng rỡ những ý nghĩ và cảm giác của những diễn viên trong vở kịch này. ‘

Philip Blake nói :

‘ Tôi không biết rằng đã có nhiều sự huyền ảo về nó. Nó là chuyện khá rõ ràng. Sự ghen tuông thô bạo của đàn bà, đó là tất cả về nó. ‘

‘ Tôi sẽ vô cùng thích thú, anh Blake, nếu tôi biết được những phản ứng của

anh trước vụ án này. ‘

Philip Blake đáp với sự nổi nóng đột ngột, sắc mặt anh trở nên tối sầm.

‘ Phản ứng ! Phản ứng ! Đừng nói kiểu thông thái rờm. Tôi không chỉ chịu đựng và phản ứng lại ! dường như ông không hiểu rằng đó là bạn tôi-bạn của tôi, tôi nói cho ông biết, đã bị giết-bị đầu độc ! Và nếu tôi hành động nhanh hơn tôi có thể cứu được anh ấy. ‘

‘ Làm thế nào anh hiểu ra chuyện đó, anh Blake ? ‘

‘ Là thế này. Tôi biết là ông đã nghiên cứu kỹ những sự việc của vụ án này rồi đúng không ? ‘

Poirot gật đầu.

‘ Rất kỹ. Giờ thì trong buổi sáng hôm đó anh trai Meredith đã gọi điện cho tôi. Anh ấy đang khá lo lắng. Một trong những thảo dược đã được pah chế của anh ấy bị mất-và nó hoàn toàn là một chất làm chết người. Tôi phải làm gì đây ? Tôi bảo anh ấy đến nhanh và chúng tôi sẽ bàn bạc chuyện này. Quyết định xem điều gì là tốt nhất. Giờ tôi không biết làm sao mà tôi có thể là một tên do dự ngu xuẩn như thế ! Tôi phải nhận ra rằng không còn thời gian để mất. Tôi phải đến thẳng chỗ Amyas và cảnh báo anh ấy. Tôi phải nói : 'Caroline vừa trộm một trong những chất độc được quyền bào chế của Meredith và anh cùng Elsa tốt nhất hãy đề phòng. ' ‘

Blake bật dậy. Anh sục sôi trong sự kích động.

‘ Chúa ơi. Ông cho rằng tâm trí tôi sẽ không vượt qua được chuyện này mãi mãi ư ? Tôi đã biết rồi. Tôi có cơ hội để cứu anh ta-và tôi đã lần lựa-đợi chờ Meredith ! Tại sao tôi lại không có khả năng nhận ra rằng Caroline sẽ không có bất cứ một sự e ngại hay do dự nào. Cô ta đã lấy đi những thứ đó để sử dụng-và thế có Chúa, cô ta đã sử dụng ngay cơ hội đầu tiên. Cô ta đã không đợi cho đến khi Meredith tìm ra chỗ thuốc bị mất. Tôi biết-dĩ nhiên-rằng

Amyas đang gặp nguy hiểm chết người-và tôi đã không làm gì cả ! ‘

‘ Tôi nghĩ anh đã trách bản thân quá mức rồi, quý ông ạ. Anh không có thời gian- ‘

Người kia ngắt lời ông :

‘ Thời gian ư ? Tôi đã có cả khối thời gian. Cơ hội rộng mở trước mắt tôi. Tôi có thể chạy đến chỗ Amyas, như tôi nói-dĩ nhiên có cơ hội, nhưng mà anh ấy chắc sẽ không tin tôi. Amyas không phải là người mà dễ dàng tin rằng mình đang gặp nguy hiểm. Anh ta sẽ nhạo báng cái ý kiến kì quặc này. Và anh ấy không bao giờ hoàn toàn hiểu được cái loại người quỷ quyệt như Caroline. Nhưng tôi đã có thể đến chỗ cô ta. Tôi có thể nói : 'Tôi biết những gì mà cô là. Tôi biết những gì mà cô đang lên kế hoạch. Nhưng nếu Amyas hay Elsa chết vì bị đầu độc bởi chất Coniine, cô sẽ bị treo cổ ! ' điều đó có thể ngừng cô ta lại. Hay tôi có thể gọi cho cảnh sát. Ôi, đó là những việc có thể làm được-và thay vì làm tôi đã để mình bị chi phối bởi cách làm chậm chạp, thận trọng của Meredith. 'Chúng ta phải chắc chắn rằng-bàn bạc nó-phải hoàn toàn chắc chắn rằng ai đã lấy nó... ' Lão ngốc chết không bao giờ đưa ra một quyết định nhanh chóng trong cuộc đời hắn ! Một điều tốt cho hắn là : vì là con trai trưởng và có một điền trang để sinh sống. Nếu hắn ta thử cố kiếm tiền xem, hắn sẽ mất mỗi đồng xu hắn có. ‘

Poirot hỏi

‘ Bản thân anh không nghi ngờ về người đã lấy chất độc ư ? ‘

‘ Dĩ nhiên là không. Tôi biết ngay lập tức người đó là Caroline. Ông thấy đó, tôi biết Caroline rất rõ. ‘

Poirot nói :

‘ Điều đó thật thú vị. Tôi muốn biết, anh Blake, Caroline Crale là loại phụ nữ như thế nào ? ‘

Philip Blake nói gay gắt :

‘ Cô ta không phải là cái người vô tội bị tổn thương như người ta đã nghĩ lúc phiên tòa diễn ra ! ‘

‘ Vậy cô ta như thế nào ? ‘

Blake lại ngồi xuống. Anh nghiêm giọng nói :

‘ Ông thật sự muốn biết sao ? ‘

‘ Tôi thật sự rất muốn biết. ‘

‘ Caroline là một kẻ vô tích sự. Cô ta là người hoàn toàn vô dụng. Cho ông biết, cô ta có sức quyến rũ. Cô ta có cái thứ đáng vẻ ngọt ngào đánh lừa người ta hoàn toàn. Cô ta có cái vẻ mỏng manh, không tự bảo vệ được mình để được kháng cáo tới Hội những người yêu cầu đối xử lịch sự với phụ nữ. Thỉnh thoảng, khi tôi đọc đôi chút về lịch sử, tôi nghĩ hoàng hậu Mary ở xứ Scots có một chút gì đó giống với cô ta. Luôn luôn ngọt ngào, đáng thương và có sức hấp dẫn-và thật ra là một người phụ nữ lạnh lùng, toan tính. Và cô ta có tính tình độc ác. ‘

Tôi không biết họ có kể với ông hay không-Nó không phải là điểm sống còn của phiên tòa , nhưng nó làm lộ mặt cô ta-cô ta đã làm gì với em gái bé bỏng của mình ? Cô ta đã ghen tị, ông biết đó. Mẹ cô ta đã tái giá và tất cả sự chú ý, sự yêu mến đều dành cho Angela bé nhỏ. Caroline không thể chịu đựng được điều đó. Cô ả đã cố giết chết đứa bé bằng một cái xà beng-đập mạnh một đầu xà beng vào. May mắn là cú đánh không chí mạng. Nhưng nó là một chuyện khá rùng rợn để làm. ‘

‘ Vâng, đúng vậy. ‘

‘ À, đó là con người thật của Caroline. Cô ta phải là nhất. Đó là việc cô ta đơn giản không thể chịu đựng-không được ở vị trí đầu tiên. Có một con quỷ

lạnh lùng, tự cao tự đại ở trong cô ta có khả năng bị kích động để giết người.
,

Hóa ra cô ta có tính bốc đồng, ông biết đó, nhưng cô ta đã thật sự toan tính. Khi cô ta đến ở Alderbury lúc còn con gái, cô ta gặp chúng tôi và đã lên kế hoạch. Cô ta không có tiền. Tôi chưa bao giờ ở trong cuộc chạy đua đó-một người con trai nhỏ hơn với cách làm của riêng mình (Buồn cười ; rằng, tôi hầu như chắc chắn có thể mua toàn bộ tài sản của Meredith và Crale, nếu anh ta còn sống, vào lúc này đây !) Cô ta đã xem xét Meredith một chút, nhưng cuối cùng đã chọn Amyas, Amyas sẽ được Alderbury và mặc dù anh ta sẽ có nhiều tiền với nó, cô ta nhận ra tài năng của anh ấy như là một họa sĩ là một điều gì đó hơi nằm ngoài dự tính. Cô ta cược rằng anh ấy không chỉ là một thiên tài mà còn là một người thành công cả về mặt tài chính.

Và cô ta đã thắng. Amyas sớm được thừa nhận. Chính xác thì anh ta không phải là một họa sĩ sang trọng-nhưng tài năng của anh ta đã được nhận ra và tranh của anh ta đã được mua. Ông đã thấy bức tranh nào của anh ấy chưa ? có một bức ở đây. Đến đây và ngắm nó đi. ‘

Anh dẫn đường đến phòng ăn và chỉ lên bức tường bên tay trái.

‘ Nó đây. Đó là Amyas. ‘

Poirot ngăm nhìn trong im lặng. Nó đến với ông bằng một sự kinh ngạc mới mẻ rằng một người đàn ông thối nát để tài theo lối cổ với sức lôi cuốn đặc biệt của chính anh ta.

Một lọ hoa hồng trên một chiếc bàn gỗ gụ bóng loáng. Tác phẩm được vẽ theo phong cách cổ điển. Làm thế nào mà Amyas Crale lại sáng tạo ra những bông hoa hồng rực lửa và nóng bỏng thế kia với một cuộc đời phóng đãng và hầu như bất thiêu. Chất gỗ sáng loáng của chiếc bàn như đang rung lên và mang đến cảm giác như thật. Làm sao có thể giải thích được sự kích thích mà

bức tranh đánh thức người xem ? Nó thật thú vị. Sự cân xứng của chiếc bàn chắc sẽ làm đau lòng thanh tra Hale, ông ta sẽ phàn nàn rằng không thể nhận ra chính xác hình dáng và màu sắc của những bông hồng. Và sau đó ông ta sẽ rời đi với một câu hỏi mơ hồ rằng tại sao những bông hồng anh ta đã thấy thật là không vừa ý, vẫn chiếc bàn tròn bằng gỗ gụ sẽ làm ông ta khó chịu mà không có lý do.

Poirot khẽ thở dài.

Ông thì thầm :

‘ Vâng-Đó là tất cả. ‘

Blake dẫn đường trở ra. Anh lầm bầm :

‘ Bản thân tôi không bao giờ hiểu bất cứ điều gì về nghệ thuật. Nhưng không biết tại sao tôi lại thích ngắm nhìn cái thứ đó đến thế. Nó thì-ô, tất cả những thứ chết tiệt đó, nó rất đẹp. ‘

Poirot gật đầu một cách dứt khoát.

Blake mời người khách của anh một điếu thuốc và lấy một điếu cho mình. Anh nói ‘

‘ Và đó là người đàn ông-người đàn ông đã vẽ những đóa hồng kia-người đàn ông đã vẽ bức ‘ Người phụ nữ với ly cốc tai ‘ - người đàn ông đã vẽ bức tranh đau đớn đáng ngạc nhiên ‘ Sự sinh nở ‘ , đó là người đàn ông đã bị cắt mất thời kì sung sức nhất, tù túng trong cuộc sống chói sáng, sôi động của mình tất cả bởi vì một người đàn bà bản năng, ích kỉ và đầy thù hận ! ‘

Anh ngừng lại :

‘ Chắc ông sẽ nói rằng tôi cay nghiệt-rằng tôi có thành kiến quá mức đối với Caroline. Cô ta quyến rũ-tôi cảm nhận được nó. Nhưng tôi biết-tôi luôn biết-sự thật đằng sau người đàn bà. Và người đàn bà đó, ông Poirot, thật ác độc.

‘ À ta tàn ác, thích làm hại người khác và là một kẻ thích chiếm đoạt ! ‘

‘ Và cho đến giờ tôi được kể rằng bà Crale đã chịu đựng nhiều chuyện nặng nề trong cuộc sống hôn nhân của mình ? ‘

‘ Vâng, và cô ta không để bất cứ ai biết điều đó ! Luôn luôn là kẻ chịu đọa đầy ! Lão Amyas taoi nghiệp. Cuộc sống hôn nhân của anh ấy như đã là một địa ngục thăm thăm-hay đúng hơn sẽ là như vậy nếu anh ấy không có tài năng hiếm có. Nghệ thuật của anh ấy, ông thấy đó-anh ấy luôn có nó. Nó là sự giải thoát. Khi anh ấy vẽ anh không quan tâm, anh phải sạch Caroline và những sự cản nhằn của cô ta và tất cả những vụ om sòm, những trận cãi vã không ngừng. Chúng không có hồi kết, ông biết đó. Không có tuần nào trôi qua mà không có một trận cãi nhau bùng bùng về chuyện này hay chuyện khác. Cô ta thích thú nó. Cãi vã kích thích cô ta, tôi tin là vậy. Nó là một phương tiện thỏa mãn. Cô ta có thể nói ra tất cả những điều nặng nề, cay đắng, châm chọc ; cô ta muốn được nói ra. Cô ta rõ ràng sẽ gầm ghe sau khi một trong những cuộc ẩu đả nổ ra, trông mỡ màng và béo tốt như một con mèo. Nhưng anh ấy nằm ngoài những chuyện này. Anh ấy muốn nghỉ ngơi trong bình yên và một cuộc sống tĩnh lặng. Dĩ nhiên một người đàn ông như thế có thể sẽ không bao giờ kết hôn-anh ấy không nằm ngoài đời sống gia đình. Một người như Amyas sẽ phải có những cuộc tình nhưng không có sự ràng buộc. Họ đã trói buộc anh ấy đến trầy trụa. ‘

‘ Ông ta đã giải bày tâm sự với anh à ? ‘

‘ À, anh ấy đã biết rằng tôi là một người bạn khá là hết lòng. Anh ấy để cho tôi thấy mọi điều. Anh ấy đã không hề phàn nàn. Anh ấy không phải loại người đó. Thỉnh thoảng anh nói : ‘ Bọn đàn bà chết tiệt ‘ hay anh ấy sẽ nói ‘ đừng bao giờ kết hôn, chàng tai ời. Hãy chờ địa ngục ở kiếp sau. ‘

‘ Anh đã biết về sự gắn bó của ông ấy và cô Greer phải không ? ‘

‘Ồ, vâng-ít nhất tôi thấy nó xảy đến. Anh ấy nói với tôi anh đã gặp một cô gái tuyệt vời. Anh nói cô ấy khác biệt so với tất cả mọi thứ hay bất cứ ai anh ấy gặp trước đây. Không phải là tôi không chú ý nhiều đến việc đó. Amyas luôn gặp gỡ người đàn bà này hay người đàn bà khác hoặc những người đàn bà được gọi là ‘khác biệt’. Thường một tháng sau anh ta sẽ nhìn chòng chọc vào ông nếu ông nhắc tới họ và tự hỏi ông đang nói về ai vậy ! Nhưng Elsa Greer này thì thật sự khác biệt. Tôi nhận ra khi tôi đến Alderbury chơi. Cô ấy sẽ có được anh ta, ông biết đó, níu lấy anh ấy, vui vẻ và phù hợp. Cái con người ngu ngốc tội nghiệp kia hoàn toàn phục tùng cô ta. ‘

‘ Anh cũng không thích Elsa Greer à ? ‘

‘ Không, tôi không thích cô ta. Cô ta rõ ràng là một kẻ cướp. Cô ta cũng muốn làm chủ thân xác và tâm hồn Crale. Nhưng tôi nghĩ, cũng vậy mà thôi, rằng cô ta thì tốt cho anh ấy hơn Caroline. Có thể tin tưởng cô ta để Crale một mình một khi cô ta chắc chắn về anh ấy. Hoặc có thể cô ta chán anh ấy và chuyển sang người khác. Điều tốt nhất cho Amyas là được hoàn toàn tự do khỏi sự rối rắm của phụ nữ. ‘

‘ Nhưng rồi, nó dường như, không phải sở thích của ông ta ? ‘

Philip Blake đáp với một tiếng thở dài :

‘ Gã ngốc chết tiệt đó luôn để bản thân dính dáng đến đàn bà, không người này thì người khác. Và rồi, một mặt đàn bà chỉ có một chút ý nghĩa với anh ta. Hai người phụ nữ duy nhất mà thật sự tạo được ấn tượng nào đó đối với anh ấy trong suốt cuộc đời là Caroline và Elsa. ‘

Poirot nói :

‘ Ông ấy có yêu quý đứa trẻ không ? ‘

‘ Angela ư ?Ồ, tất cả chúng tôi đều thích Angela. Cô bé đúng là một người

dễ thương. Em luôn luôn liều lĩnh cho bất cứ thứ gì. Cách sinh hoạt mà cô bé chỉ huy đã làm khổ sở người gia sư của em. Vâng, đúng là Amyas yêu mến Angela-nhưng thỉnh thoảng cô bé đi quá xa và rồi anh ấy thường thật sự phát điên vì cô bé-và sau đó Caroline can thiệp vào-Caroline luôn theo sát Angela và Amyas không còn bận rộn nữa. Anh ấy ghét việc Caro cùng phe với Angela chống lại mình. Có một chút ghen tị toàn diện, ông biết đó. Amyas đã ghen tị cái cách mà Caro luôn đặt Angela lên hàng đầu và sẽ làm mọi thứ vì cô bé. Và Angela ghen tị với Amyas rồi nổi loạn chống lại các lẽ lối độc đoán của anh ta. Anh ta quyết định cô bé phải đi học vào mùa thu năm đó và cô bé đã điên tiết lên vì chuyện này. Tôi nghĩ không phải bởi vì cô bé không thích cái ý kiến đến trường học, em thực sự khá là muốn đi, tôi tin là vậy-nhưng đó là vì cái cách độc đoán của Amyas trong việc sắp đặt tất cả chuyện này mà không suy tính trước đã làm cô bé tức điên lên. Cô bé đã bày đủ mọi trò chơi khăm để trả thù anh ấy. Một lần cô bé đã đặt mười con sên lên giường anh ấy. Tóm lại, tôi nghĩ Amyas đã đúng. Đã đến lúc cô bé phải có tính kỷ luật. Cô Williams rất có năng lực nhưng thậm chí cô ấy đã thú nhận rằng mình không chịu nổi Angela. ‘

Anh ngừng lại. Poirot nói :

‘ Khi tôi hỏi rằng Amyas có yêu mến đứa bé hay không-tôi đang nói đến đứa con của ông ta, con gái ông ấy. ‘

‘ Ô, ông muốn nói đến Carla bé nhỏ ? Vâng, cô bé được cưng chiều hết mực. Anh ấy thích chơi với con bé khi anh có tâm trạng vui vẻ. Nhưng sự yêu mến anh dành cho cô bé sẽ không cản trở anh cưới Elsa, nếu đó là những gì ông muốn hỏi. Anh ấy không có loại cảm xúc đó dành cho cô bé. ‘

‘ Caroline Caroline Crale có quá nhiệt tình với đứa bé không ? ‘

Một thứ như cơn co cơ trên mặt Philip. Anh nói :

‘ Tôi không thể nói rằng cô ta không phải là một người mẹ tốt. Không, tôi không thể nói như vậy. Nó là một thứ - ‘

‘ Vâng, anh Blake ? ‘

Philip chậm rãi và đau đớn nói:

‘ Nó là một điều tôi thật sự hối tiếc trong vụ này. Cái suy nghĩ về đứa trẻ đó. Thật là một quá khứ bất hạnh về cuộc sông thuở nhỏ của con bé. Họ gởi nó ra nước ngoài tới chỗ người em họ của Amyas và chồng của cô ấy. Tôi hi vọng-Tôi thành thật hi vọng-họ xoay sở để giữ kín không cho con bé biết sự thật. ‘

Poirot lắc đầu nói :

‘ Sự thật, anh Blake, có một thói quen làm cho chính nó được tiết lộ ra. Thậm chí sau nhiều năm. ‘

Người môi giới chứng khoán thì thầm : ‘ Tôi lấy làm ngạc nhiên. ‘

Poirot tiếp tục :

‘ Với sự quan tâm về sự thật, anh Blake, tôi sẽ đề nghị anh làm điều gì đó. ‘

‘ Nó là gì ? ‘

‘ Tôi xin anh hãy viết ra một bản miêu tả chính xác những gì xảy ra vào những ngày đó tại Alderbury. Điều đó nói lên rằng, tôi sẽ đề nghị anh viết ra cho tôi một bản miêu tả đầy đủ của vụ mưu sát và những tình huống kèm theo. ‘

‘ Nhưng, ông bạn tôi ơi, sau ngần ấy thời gian ư ? Tôi sai trong vô vọng thôi ! ‘

‘ Chưa chắc. ‘

‘ Chắc chắn. ‘

‘ Không, vì một điều với thời gian trôi qua, trí nhớ giữ lại những vấn đề chủ

chốt và loại bỏ những vấn đề không sâu sắc. ‘

‘ Hô ! Ý ông là những nét nhỏ bé không rõ ràng ? ‘

‘ Không phải vậy. Ý tôi là một bản miêu tả tỉ mỉ từng chi tiết của mỗi sự kiện như nó đã xảy ra và mỗi cuộc nói chuyện anh có thể nhớ được. ‘

‘ Và ông cho rằng tôi sẽ nhớ sai chúng ? ‘

‘ Anh có thể dùng cách diễn đạt nào mà thể hiện tốt nhất suy nghĩ của mình. Có thể có thiếu sót nhưng không thể tránh được. ‘

Blake nhìn ông tò mò :

‘ Nhưng cái ý tưởng đó là gì ? Những hồ sơ của cảnh sát sẽ cho ông tất cả mọi thứ chính xác hơn nhiều. ‘

‘ Không, anh Blake. Giờ chúng ta đang nói quan điểm về tâm lý học. Tôi không muốn những sự kiện riêng lẻ. Tôi muốn những sự kiện ông tự chọn lọc. Có thể là những việc đã làm, những lời đã nói, thế nên sẽ tìm kiếm trong vô vọng trong những hồ sơ của cảnh sát. Những việc, những lời nói mà ông không bao giờ nhắc tới bởi vì, có lẽ, ông đánh giá chúng không liên quan, hoặc bởi vì ông không muốn nói ra. ‘

Blake nói gay gắt :

‘Bản miêu tả này của tôi sẽ được công bố phải không? ‘

‘ Chắc chắn là không. Nó chỉ dành cho tôi xem thôi. Để giúp tôi rút ra những suy luận của riêng mình. ‘

‘ Và ông sẽ không trích dẫn nó mà không có sự đồng ý của tôi chứ ? ‘

‘ Chắc chắn là không. ‘

‘ Hừm ‘, Philip đáp, ‘ tôi là người rất bận rộn ‘, ông Poirot ạ. ‘

‘ Tôi đánh giá cao điều đó, sẽ có thời gian và những vấn đề vây quanh. Tôi sẽ rất vui nếu anh đồng ý nhận một khoản thù lao hợp lí. ‘

Có một khoảng im lặng bao trùm. Rồi PhilipBlake đột nhiên nói :

‘ Không, nếu tôi làm việc này thì tôi sẽ làm không vì lí do gì cả. ‘

‘ Và anh sẽ làm chứ ? ‘

Philip cảnh báo :

‘ Hãy nhớ là, tôi không thể cam đoan cho sự chính xác của kí ức mình. ‘

‘ Tôi hoàn toàn hiểu mà. ‘

‘ Rồi thì tôi nghĩ ‘, Philip nói , ‘ rằng tôi muốn làm việc này. Tôi cảm thấy tôi có được nó-bằng cách nào đó-cho Amyas Crale. ‘

CHƯƠNG 7. CHÚ LỢN NHỎ NÀY THÌ Ở NHÀ

Hercule Poirot không phải là một người không chú ý những chi tiết.

Những bước tiến của ông về phía Meredith Blake được suy xét cẩn thận. Ông hầu như có cảm giác chắc chắn là Meredith Blake sẽ có lời xác nhận rất khác với Philip Blake. Chiến thuật xông lên tấn công sẽ không thành công ở đây. Cuộc tấn công phải thông thả, ung dung.

Hercule Poirot biết rằng chỉ có một cách thâm nhập pháo đài. Ông phải tiếp cận Meredith Blake với phẩm chất thích hợp. Những phẩm chất đó phải có tính xã hội không được quá cao siêu. May thay, trong sự nghiệp của mình, Hercule Poirot đã có được nhiều bạn bè ở nhiều hạt, Devonshire cũng không ngoại lệ. Ông ngồi xuống ôn lại những tài liệu ông có ở Devonshire. Kết quả là ông khám phá ra hai người có quen biết hoặc là bạn bè với ông Meredith Blake. Ông bất ngờ đến thăm ông ta bởi vậy đã chuẩn bị chiến đấu với hai lá thư, một từ quý bà Mary Lytton-Gore, một quả phụ quyền quý nhưng của cải có giới hạn, một người hầu như xa lánh mọi người ; và một từ ông Admiral đã về hưu, người có gia đình đã định cư ở hạt này đã bốn thế hệ.

Meredith Blake tiếp đón Poirot trong tình trạng hơi lúng túng.

Như ông ta thường cảm thấy gần đây, nhiều thứ không còn như xưa. Khốn kiếp thật, thám tử tư vẫn là thám tử tư-những gã anh thuê để bảo vệ những món quà của đám cưới tại khu tiếp tân nông thôn, những gã anh đi đến-với khuôn mặt khá xấu hổ- khi có vài phi vụ bắn thú đang tiến hành và anh hiểu rõ về nó.

Nhưng ở đây quý bà Mary Lytton-Gore đã viết : ‘ Hercule Poirot là một người bạn cũ rất đáng quý của tôi. Làm ơn làm mọi điều ông có thể để giúp ông ấy nhé. ‘ Và Mary Lytton-Gore không phải, dứt khoát không phải là loại phụ nữ kết giao với thám tử tư và tất cả những gì họ đại diện cho. Và Admiral Cronshaw đã viết : ‘ Một gã rất tốt, hoàn toàn lành mạnh. Rất biết ơn nếu ông làm những gì có thể cho ông ta. Một ông bạn cực kì thú vị, có thể kể với ông nhiều câu chuyện hay. ‘

Và giờ đây chính là người đàn ông đó. Thật sự là một người hầu như không thể tồn tại-áo quần lộn xộn-giày cao cổ có nút ! - một bộ ria mép lạ kì ! Không phải là loại bạn của ông ta-Meredith-một chút nào. Trông như thể ông chưa bao giờ sẵn bản hoặc thậm chí chơi một trò chơi tử tế. Một người nước ngoài.

Một chút thích thú, Hercule Poirot đọc chính xác những ý nghĩ này đang lướt qua đầu người đối diện.

Ông cảm thấy sự thích thú của chính mình trở dậy đáng kể khi chuyển xe lửa mang ông đến với vùng nông thôn miền Tây. Giờ đây ông có thể thấy tận mắt cái nơi mà những sự việc xưa cũ kia đã xảy ra.

Nó ở đây, tại điền trang Handcross, nơi mà hai anh em trẻ tuổi đã sống và đi qua Alderbury nô đùa và chơi tennis rồi kết thân với cậu bé Amyas Crale và một cô bé có tên Caroline. Từ nơi này mà Meredith đã bắt đầu đi qua Alderbury vào cái buổi sáng định mệnh đó. Đã mười sáu năm trôi qua. Hercule Poirot thích thú nhìn người đàn ông mà ông đang đương đầu với một chút lịch sự không thoải mái.

Ông mong đợi rất nhiều. Bè ngoài Meredith Blake giống với các quý tộc nông thôn người Anh khác, tưng thiếu tiền bạc và thú vui bên ngoài.

Một chiếc áo khoác cũ, sơn bằng vải tuyết Harris mà sương gió đã bào mòn,

gương mặt trung niên dễ chịu với đôi mắt xanh nhạt, một cái miệng yếu ớt, một nửa ẩn dưới bộ ria khá lộn xộn. Poirot khám phá ra rằng Meredith Blake vô cùng tương phản với người em của ông ta. Ông ta có một thái độ do dự, tinh thần rõ ràng khá ung dung. Như thế nhịp độ của ông đã chậm lại theo năm tháng trong khi em ông lại có nhịp độ nhanh hơn.

Như Poirot vừa tiên đoán, ông ta là người đàn ông mà bạn không thể hối thúc được. Cuộc sống nhàn nhã của vùng nông thôn nước Anh đã ăn sâu vào xương ông ta rồi.

Ông nhìn, cái ý nghĩ trinh thám, một phi vụ ngon lành xưa cũ hơn em ông ta, mặc dù, từ những điều ông Jonathan đã nói thì dường như chỉ đôi ba năm chia cách họ.

Hercule Poirot lấy làm kiêu hãnh vì biết cách xử lý một ‘ kẻ độc tài trường học ‘. Không có một khoảnh khắc nào cố làm ra vẻ người Anh. Không, một người có thể là người ngoại quốc-và sẽ tha thứ một cách hào hiệp cho việc này. Dĩ nhiên những người nước ngoài không biết rõ lắm về những sợi dây thừng. Sẽ bắt tay trong bữa điểm tâm. Vẫn là một người bạn thật tử tế.

Poirot bắt đầu tạo ấn tượng của chính mình. Hai người đàn ông được kể, một cách thận trọng, của quý bà Mary Lytton-Gore và của Admiral Cronshaw. Những cái tên khác đã được đề cập đến. May mắn là Poirot đã biết anh họ của một người nào đó và đã gặp lại chị dâu của một người khác nữa. Ông có một thứ bình minh ấm áp trong mắt của Squire. Anh bạn này dường như biết đúng người.

Duyên dáng và lẳng lặng, Poirot lướt nhanh vào mục đích của chuyến viếng thăm. Ông nhanh nhẹn chống lại sự lùi bước chắc chắn xảy ra. Quyển sách này, ô la la ! sắp được viết. Cô Crake-cô Lemarchant như tên gọi của cô bây giờ- đã lo lắng cho ông về việc sử dụng sáng suốt cách thu thập thông tin.

Những sự việc này, thật không may đã trở thành sở hữu của mọi người. Nhưng nhiều thứ đã kết thúc trong sự trình bày của họ để tránh làm tổn thương lòng tự ái. Poirot thì thầm rằng trước giờ ông đã có khả năng sử dụng uy thế kín đáo để tránh những đoạn văn hoa mỹ nào đó trong cuốn sách kí ức.

Meredith đỏ bừng mặt giận dữ. Tay ông khẽ run lên khi nhồi tẩu thuốc. Ông ta nói với một sự lấp bắp nhẹ trong giọng của mình :

‘ Thật là-Thật là cực kì ghê tởm cái cách họ đào xới những chuyện này lên. M-mười sáu năm rồi. Tại sao họ không thể mặc kệ nó ? ‘

Poirot nhún vai nói :

‘ Tôi đồng ý với ông. Nhưng ông sẽ làm gì ? Có một yêu cầu cho những chuyện như vậy. Và bất cứ ai cũng có quyền tự do để dựng lại một tội ác đã được chứng minh và bình luận về nó. ‘

‘ Dường như thật nhục nhã cho tôi. ‘

Poirot thì thầm :

‘ Chao ôi-chúng ta không sống trong một thời đại dễ chịu... Ông sẽ ngạc nhiên, ông Blake, nếu ông biết những sự công bố khó chịu rằng tôi đã thành công trong-chúng ta sẽ nói là-sự mềm mỏng. Tôi lo âu làm tất cả những việc có thể để cứu lấy cảm xúc của cô Crale về vấn đề này. ‘

Meredith Blake thì thầm : ‘ Carla bé nhỏ ! Đứa trẻ đó ! Một phụ nữ trưởng thành. Người ta có thể khó mà tin được. ‘

‘ Tôi biết. Thời gian trôi qua nhanh quá, phải không ? ‘

Meredith Blake thở dài. Ông nói : ‘ Thật quá nhanh. ‘

Poirot nói :

‘ Rồi ông sẽ thấy trong bức thư tôi mang đến cho ông từ cô Crale, cô ấy rất

lo lắng muốn biết mọi chuyện có thể về những sự kiện đau buồn trong quá khứ này. ‘

Meredith Blake nói với sự châm chọc :

‘ Tại sao ? Tại sao lại khơi lại mọi chuyện ? Tốt hơn hết là để tất cả chuyện này chìm vào quên lãng. ‘

‘ Ông nói như vậy, ông Blake, bởi vì ông biết tất cả chuyện quá khứ rất rõ. Cô Crale không nhớ, không biết gì cả. Điều đó nói lên rằng cô ấy chỉ biết câu chuyện này khi cô hiểu nó từ những bản báo cáo chính thức. ‘

Meredith Blake nhăn mặt. Ông nói :

‘ Vâng, tôi đã quên. Tội nghiệp đứa trẻ. Thật là một địa vị đáng ghê tởm cho cô gái. Cú sốc khi biết được sự thật. Và rồi những bản báo cáo vô hồn, nhấn tâm đó của phiên xử. ‘

‘ Sự thật ‘, Hercule Poirot nói, ‘ có thể không bao giờ kết thúc công bằng với sự thuật lại hợp pháp chẳng đáng kể gì. Những thứ bị bỏ sót là những thứ có vấn đề. Sự xúc động, những cảm xúc-những tính cách của các diễn viên trong vở kịch. Những tình tiết giảm nhẹ - ‘

Ông ngừng lời và người đàn ông kia hăm hở nói như một diễn viên vừa nhận được lời nhắc tuồng.

‘ Tình tiết giảm nhẹ ! Chính là nó. Nếu mà có một tình tiết giảm nhẹ thì nó nằm ở vụ này. Amyas Crale là một người bạn cũ-gia đình anh ấy và gia đình tôi là bạn bè nhiều thế hệ, nhưng người ta phải thú nhận rằng tư cách đạo đức của anh ta thì khá thẳng thắn và tàn bạo. Anh ta là một họa sĩ, dĩ nhiên, và có lẽ điều đó giải thích nó. Nhưng đó là-anh ta đã để cho một loạt vụ việc lạ lùng xảy ra. Cái địa vị mà không một người đàn ông bình thường đứng đắn nào có thể suy ngẫm trong chốc lát. ‘

Hercule Poirot đáp :

‘ Tôi thích thú khi nghe ông nói điều đó. Nó làm cho tôi bối rối, tình huống đó. Không phải là một người đàn ông tốt bụng, một người đàn ông của thế giới, đi khắp nơi với những chuyện yêu đương của cậu ta. ‘

Khuôn mặt gầy, do dự của Blake sang lên với sự hào hứng. Ông đáp :

‘ Vâng, nhưng điểm mấu chốt đó là Amyas không bao giờ là một người đàn ông bình thường ! Cậu ấy là họa sĩ, ông thấy đó, và với việc vẽ tranh được cậu ta đặt lên hàng đầu-thật sự đôi khi trong một cách thức lạ thường nhất ! Tôi không hiểu những cái gọi là người có năng khiếu nghệ thuật mà chính tôi không bao giờ có. Tôi đã hiểu Crale chút ít bởi vì, dĩ nhiên, cả đời tôi biết cậu ta. Người nhà cậu ta giống như người nhà tôi. Và về nhiều mặt, Crale thuộc đúng nòi giống-nó là ở chỗ nghệ thuật đã đến mà cậu ấy không tuân theo chuẩn mực thông thường. Ông thấy đó, dù gì cậu ấy cũng không phải là một kẻ nghiệp dư. Cậu là hạng nhất-thật sự là hạng nhất. Vài người nói cậu ta là thiên tài. Họ có thể đúng. Nhưng kết quả là cậu ấy luôn là cái người mà tôi mô tả là không bình thường. Khi cậu ta vẽ một bức tranh-không có điều gì khác thành vấn đề, không gì có thể xen vào. Cậu ấy giống như người đang mơ. Hoàn toàn bị ám ảnh bởi những gì mình đang làm. Khi bức tranh sơn dầu được hoàn thành thì cậu ấy mới ra khỏi sự say mê này và bắt đầu tìm lại cuộc sống thường ngày. ‘

Ông nhìn Poirot vẻ dò hỏi và người kia gật đầu.

‘ Ông hiểu, tôi thấy mà. À, những lời giải thích đó, tôi nghĩ tại sao tình huống đặc biệt này lại xảy ra. Cậu ấy đang trong tình yêu với cô gái này. Và cậu ấy muốn cưới cô ta. Cậu ta chuẩn bị bỏ vợ con để đến với cô ta. Nhưng cậu ấy bắt đầu vẽ cô ta ở dưới vườn kia và muốn hoàn thành bức tranh đó. Không có gì khác thành vấn đề với cậu ta. Cậu ấy không thấy bất cứ thứ gì

khác. Và sự thật là cái tình huống đó hoàn toàn không thể nào với hai người phụ nữ có liên quan, dường như không thể xảy ra với cậu ta. ‘

‘ Cả hai người đó đều không hiểu quan điểm của ông ấy phải không ? ‘

‘ Ồ vâng- ở một mặt nào đó. Elsa hiểu, tôi cho là như vậy. Cô ấy cực kỳ nhiệt tình với công việc vẽ tranh của cậu ấy. Nhưng đó tất nhiên là một địa vị khó khăn cho cô ấy. Và cho Caroline - ‘

Ông ngừng lại. Poirot nói :

‘ Cho Caroline-vâng, thật vậy. ‘

Meredith Blake nói, với một chút khó khăn :

‘ Caroline-Tôi đã luôn-à, tôi đã rất mến Caroline. Đó là thời gian khi-khi tôi hi vọng sẽ lấy cô ấy. Nhưng điều đó đã sớm bị bóp chết khi còn trong trứng nước. Mặc dù vậy, tôi vẫn, nếu tôi có thể nói rằng, hết lòng với sự tận tụy của cô ấy. ‘

Poirot trầm tư gật đầu. Cụm từ đó được biểu lộ với một chút cổ hủ, ông cảm thấy người đàn ông trước mặt mình rất điển hình. Meredith Blake là loại người sẵn sàng dâng hiến hết mình cho sự tận tụy lãng mạn và xứng đáng. Ông ta sẽ phục vụ người phụ nữ của ông một cách chung thủy và không hi vọng sự đền đáp. Vâng, nó nằm cả trong tính cách.

Ông nói, cân nhắc cẩn thận từng từ ngữ :

‘ Ông hẳn phải bức tức thái độ của bà ấy ? ‘

‘ Phải. Ồ, tôi đã tức giận-Tôi-thật ra tôi khuyên can Crale về điều này. ‘

‘ Chuyện này là khi nào ? ‘

‘ Thật ra một ngày trước-trước khi mọi chuyện xảy ra. Họ đã qua đây dùng trà, ông biết đó. Tôi đã kéo Crale sang một bên và tôi-tôi nói chuyện với cậu ta. Thậm chí tôi còn nói rằng, tôi nhớ là, điều này là không công bằng đối với

cả hai người phụ nữ. ‘

‘ À, ông đã nói vậy ư ? ‘

‘ Vâng, tôi đã không suy nghĩ rằng-ông thấy đó, cậu ấy đã nhận ra. ‘

‘ Có thể là không. ‘

‘ Tôi nói với cậu ấy rằng điều đó đang đặt Caroline vào một vị trí hoàn toàn không thể chịu đựng nổi. Nếu cậu ấy có ý muốn cưới cô gái này, cậu ấy không thể để cô gái ở trong ngôi nhà này được và-à- ít nhiều khoe khoang cô ta trước mặt Caroline. Nó là, tôi đã nói, một lời lăng mạ không thể chịu đựng nổi. ‘

Poirot tò mò hỏi : ‘ Ông ta đã trả lời ra sao ? ‘

Meredith Blake đáp với sự chán ghét :

‘ Cậu ta nói : Caroline phải cam chịu chuyện này. ‘

Hercule Poirot nhướn cặp lông mày.

‘ Không ‘, cậu ta nói, ‘ một sự đáp lại đầy thông cảm. ‘

‘ Tôi đã nghĩ điều đó thật tồi tệ. Tôi đã mất bình tĩnh. Tôi đã nói không nghi ngờ gì nữa, không quan tâm vợ mình nữa, cậu ta không để tâm rằng mình đã làm cô ấy chịu đựng nhiều như thế nào, nhưng tôi đã nói gì về cô gái ? Anh ấy đã không nhận ra đó là một vị trí khá tồi tệ cho cô gái sao ? Câu trả lời của cậu ta là Elsa cũng phải cam chịu nốt ! ‘

‘ Rồi cậu ta nói tiếp : ‘ Dường như anh không hiểu, Meredith, rằng cái mà tôi đang vẽ là cái đẹp nhất mà tôi từng vẽ. Tôi nói với anh là nó đẹp. Và một cặp phụ nữ đang cãi nhau vì ghen tị sẽ không làm đảo lộn nó, chết tiệt, họ không thể. ‘ ‘

‘ Thật là vô vọng khi nói chuyện với cậu ta. Tôi đã nói là cậu ta dường như định rời bỏ tất cả những phép tắc thông thường. Vẽ tranh, như tôi đã nói,

không là tất cả mọi thứ. Cậu ta ngưng ở đó. Cậu nói : ' À, đó là do tôi. ' ‘

‘ Tôi vẫn còn rất tức giận. Tôi đã nói hoàn toàn nhục nhã với cái cách mà cậu ta luôn đối xử với Caroline . Cô ấy đã có một cuộc sống khổ sở với anh ta. Cậu ta nói rằng mình biết và rất tiếc về điều đó. Rất tiếc ! Cậu ta nói : 'Tôi biết, bạn thân ơi, anh không tin điều đó-nhưng nó là sự thật. Tôi đã mang đến cho Caroline địa ngục của cuộc đời và để cho cô ấy bước vào đó. Tôi đã nói thẳng với cô ấy cái kẻ ích kỉ đáng nguyên rủa, sống phóng đảng chính là tôi. ' ‘

‘ Tôi đã nói với cậu ta rất kiên quyết rằng cậu ấy không thể phá vỡ cuộc sống hôn nhân của mình. Còn có đứa trẻ phải được cân nhắc kĩ và mọi thứ nữa. Tôi đã nói tôi có thể hiểu rằng một cô gái như Elsa có thể lừa dối một người đàn ông, nhưng thậm chí vì lợi ích của cô ta, cậu ấy có thể cắt đứt hoàn toàn những mối quan hệ. Cô ta còn rất trẻ. Cô ta sắp lao vào việc này, nhưng có thể cô ta sẽ hối tiếc trong cay đắng về sau. Tôi đã nói cậu ta không thể bình tĩnh lại, dứt khoát từ bỏ và trở về với vợ mình hay sao ? ‘

‘ Và ông ta nói thế nào ? ‘

Blake nói : ‘ Cậu ta chỉ trông có vẻ bối rối. Cậu vỗ vai tôi và nói : 'Anh là một người tốt, bạn thân ạ. Nhưng anh quá đa cảm. Anh hãy đợi cho tới khi bức tranh được vẽ xong và anh sẽ thú nhận rằng tôi đã đúng. ' ‘

Tôi nói : ‘ 'Bức tranh chết tiệt của cậu. ' Và cậu ta cười toe toét và nói tất cả những người phụ nữ loạn thần ở nước Anh không thể làm điều đó. Rồi tôi nói rằng cần phải đứng đắn hơn để giữ tất cả chuyện này khỏi Caroline cho đến khi bức tranh được hoàn thành. Cậu ta nói rằng đó không phải là lỗi lầm này. Đó là Elsa, người mà khẳng khẳng để lộ bí mật. Tôi nói : 'Tại sao ? ' và cậu ta nói rằng cô ấy có vài ý tưởng rằng nó không thẳng thắn. Cô ta muốn mọi chuyện phải rõ ràng và cởi mở. À, dĩ nhiên, ở một mặt nào đó, người ta

có thể hiểu điều đó và tôn trọng cô gái về việc này. Tuy nhiên, cô ta cư xử rất tệ. Ít nhất cô ấy đã hành động vì muốn được thành thật. ‘

‘ Nhiều nỗi đau buồn cộng thêm gây ra bởi tính trung thực ‘, Hercule Poirot nhận xét.

Meredith Blake nghi ngại nhìn ông. Meredith không giống người quá đa cảm. Ông ta thở dài :

‘ Đó là khoảng thời gian buồn nhất của tất cả chúng tôi. ‘

‘ Người duy nhất dường như không giả tạo trong chuyện này là Amyas Crale ‘, Poirot nói.

‘ Và tại sao ? Bởi vì hắn là người ích kỉ trắng trợn. Giờ tôi còn nhớ hắn. Cười toe toét với tôi trước khi bỏ đi : 'Đừng lo, bạn ơi. Mọi chuyện sẽ có kết quả tốt thôi mà. ' ‘

‘ Một người lạc quan hết thuốc chữa ‘, Poirot thì thầm.

Meredith Blake nói :

‘ Hắn ta là loại người mà không lấy phụ nữ làm trọng. Tôi có thể nói với cậu ta rằng Caroline đã tuyệt vọng. ‘

‘ Bà ấy kể với ông như vậy ư ? ‘

‘ Cô ấy không nói nhiều. Nhưng tôi sẽ luôn luôn thấy khuôn mặt cô ấy vào buổi chiều hôm đó. Trắng bệch và căng thẳng giống như là sự vui vẻ không còn hi vọng gì. Cô ấy nói cười rất nhiều. Nhưng đôi mắt cô ấy-có một thứ như nỗi đau khổ trong đó, đó là điều thương tâm nhất mà tôi biết. Thật cũng là một người hiền lành. ‘

Hercule Poirot nhìn ông ta trong giây lát mà không nói gì. Rõ ràng người đàn ông trước mặt ông đã cảm thấy không phi lí trong lời nói về người đàn bà mà ngày hôm sau đã cố ý giết chồng mình.

Meredith tiếp tục. Giờ ông đã hoàn toàn chiến thắng thái độ nghi ngờ thù địch ban đầu. Hercule Poirot lắng nghe như được quà. Người như Meredith Blake, sự hồi tưởng về quá khứ rõ ràng có một sự lôi cuốn. Giờ đây chính ông ta hầu như nói nhiều hơn cả người khách của ông.

‘ Tôi phải hoài nghi về thứ gì đó, tôi cho là vậy. Đó là Caroline, người mà chuyển cuộc nói chuyện sang-sang sở thích nho nhỏ của tôi. Nó là, tôi phải thú nhận rằng, một sự yêu thích của tôi. Các nhà thảo dược Anh quốc, ông biết đó, là một ngành học rất thú vị. Có rất nhiều cây trước đây được dùng trong y học và hiện nay chúng đã biến mất trong dược điển chính thức. Và nó làm ngạc nhiên, thật sự, làm thế nào mà những thứ thuốc sắc từ thứ cây này hay thứ cây kia lại hiệu quả tuyệt vời. Không cần tới bác sĩ trong một nửa trường hợp. Người Pháp hiểu những điều này-một vài trong số những thuốc sắc của họ là loại nhất. ‘ Giờ ông đã đi quá xa với sở thích của mình.

‘ Trà Dandelion chẳng hạn ; một thứ kì diệu. Và một thứ thuốc sắc của quả cây tầm xuân-Tôi đã thấy vào một ngày khác ở đâu đó rằng nó đã trở thành thời trang với các chuyên gia y tế một lần nữa.Ồ, vâng, tôi phải thú nhận, tôi đã nhận được nhiều niềm vui thú từ những sự bào chế thuốc của mình. Thu thập những cây cỏ đúng thời điểm, phơi khô chúng-ngâm chúng cho mềm-tất cả những phần còn lại. Thỉnh thoảng tôi còn rơi vào sự mê tín và thu thập những rễ cây của mình đầy đến tận mặt trăng hoặc bất kể cái gì mà người La Mã và Hy Lạp cổ đại khuyên bảo. Vào ngày hôm đó tôi đã trình bày với những vị khách của mình về, tôi nhớ là, một tài liệu nghiên cứu đặc biệt công phu về cây độc cần đốm. Nó nở hoa hai năm một lần. Ông thu hái những quả khi chúng đang chín, chỉ trước khi chúng chuyển sang màu vàng. Coniine, ông biết đó, là chất dùng làm thuốc được chiết xuất ra-tôi không tin có bất cứ chất được điều chế chính thức nào của nó trong cuốn dược điển mới nhất-

nhưng tôi vừa chứng minh sự hữu ích của nó đối với bệnh ho gà-và cả bệnh hen suyễn, vì vấn đề đó - ‘

‘ Ông đã nói về những điều này trong phòng thí nghiệm của ông à ? ‘

‘ Vâng, tôi chỉ cho họ thấy-giải thích những loại thuốc khác nhau với họ- cây nữ lang và cách nó thu hút những con mèo-chỉ cần ngửi một lần vào đó là đủ cho chúng ! Rồi họ hỏi về cây ớt ma chết người và tôi kể cho họ nghe về cây cà dươc và chất Atropin. Họ đã rất thích thú. ‘

‘ Họ ư ? Cái từ đó bao gồm những ai ? ‘

Meredith Blake trông có vẻ hơi ngạc nhiên như thể ông ta quên mất rằng người nghe của ông không được thấy tận mắt cảnh đó.

‘ Ồ, cả bữa tiệc. Để tôi xem, Philip ở đó và Amyas và Caroline, dĩ nhiên có Angela. Và Elsa Greer. ‘

‘ Đó là tất cả à ? ‘

‘ Vâng-tôi nghĩ vậy. Vâng, tôi chắc chắn về điều này. ‘ Blake nhìn ông một cách tò mò. ‘ Còn ai khác có thể ở đó được chứ ? ‘

‘ Tôi đã nghĩ có lẽ là người gia sư - ‘

‘ Ồ, xem nào. Không, cô ấy không có ở đó buổi chiều hôm đó. Tôi tin rằng giờ tôi đã quên tên cô ấy rồi. Người phụ nữ tốt bụng. Thực hiện những bốn phận của mình rất nghiêm chỉnh. Tôi nghĩ cô ta là mối lo lớn của Angela. ‘

‘ Tại sao lại như vậy ? ‘

‘ À, cô bé là một đứa trẻ dễ thương, nhưng em có khuynh hướng làm những việc thiếu suy nghĩ. Luôn tự ý làm việc này việc kia. Đặt một con sên hay thứ gì đó xuống lưng Amyas vào một ngày cậu ấy vẽ tranh mệt nhọc. Cậu ấy không để bụng. Chỉ mắng ra mắng vào cô bé thôi. Đó là sau khi cậu ấy khẳng khái ý định về cái trường học này. ‘

‘ Gửi cô bé vào trường học ư ? ‘

‘ Vâng. Tôi không có ý nói là cậu ấy không thích cô bé nhưng cậu ấy thấy rằng cô bé thỉnh thoảng gây ra một chút phiền toái. Và tôi nghĩ-Tôi đã luôn nghĩ là - ‘

‘ Vâng ? ‘

‘ Rằng cậu ấy có một chút ghen tị. Caroline, ông thấy đó, là nô lệ của Angela. Một mặt, có lẽ, Angela là nhất với cô ấy-và Amyas không thích điều đó. Dĩ nhiên có một lí do cho điều này. Tôi sẽ không đi sâu vào đó, nhưng - ‘ Poirot ngắt lời.

‘ Cái lí do mà Caroline Crale trách cứ bản thân mình cho một hành động đã làm biến dạng khuôn mặt cô bé phải không ? ‘

Blake kêu lên : ‘Ồ, ông biết điều đó ư ? Tôi không định nhắc đến nó. Tất cả đã qua rồi. Nhưng vâng, đó là nguyên nhân cho thái độ của cô ấy, tôi nghĩ vậy. Cô ấy luôn cảm thấy mình không thể làm được gì nhiều-để trang điểm, như nó vốn có. ‘

Poirot trầm tư gật đầu. Ông hỏi :

‘ Và Angela ? Cô bé có ôm mối thù hằn với chị mình không ? ‘

‘Ồ, không, đừng thừa nhận ý kiến đó một cách vội vã. Angela đã hết lòng với Caroline. Cô bé không bao giờ có một ý nghĩ nào về chuyện cũ đó. Tôi chắc chắn. Chỉ là Caroline không thể tha thứ cho bản thân. ‘

‘ Angela có sẵn lòng chấp nhận cái ý kiến đi học ở trường nội trú không ? ‘

‘ Không, cô bé không chấp nhận. Em nổi điên với Amyas. Caroline đứng về phía cô bé, nhưng Amyas đã hoàn toàn định đoạt chuyện này. Mặc dù nóng tính, Amyas là một người dễ dàng trong hầu hết các khía cạnh, nhưng khi cậu ta thật sự đã quyết định, mọi người đều phải nhượng bộ. Cả Caroline và

Angela đều phải chịu khuất phục. ‘

‘ Cô bé đã đi học vào lúc nào ? ‘

‘ Học kì mùa thu-họ chuẩn bị đồ đạc cho cô bé mang theo. Tôi nhớ là, tôi cho rằng nếu không xảy ra bi kịch đó thì cô bé sẽ được nghỉ thêm một vài ngày sau đó. Có một cuộc bàn luận về việc đóng gói hành lí của cô bé vào buổi sáng hôm đó. ‘

Poirot nói : ‘ Và người gia sư thì sao ? ‘

‘ Ý ông là gì-người gia sư ư ? ‘

‘ Cô ấy có thích cái ý kiến đó không ? Nó lấy đi công việc của cô ấy phải không ? ‘

‘ Vâng, à, tôi cho là vậy ở một mặt nào đó. Carla bé nhỏ đã quen với các bài học, nhưng dĩ nhiên cô bé chỉ mới-gì nhỉ ? mới gần sáu tuổi. Cô bé có một y tá. Họ sẽ không giữ cô Williams lại cho cô bé. Vâng đó là cái tên Williams. Buồn cười làm sao khi những thứ trở lại với mình khi mình nói chúng ra. ‘

‘ Vâng, chắc rồi. Giờ ông đã trở lại, phải không, với quá khứ ? Ông sống lại những khung cảnh đó-những từ ngữ mọi người nói, những cử chỉ- nét mặt của họ ? ‘

Meredith Blake chậm chạp nói :

‘ Ở một mặt nào đó-vâng... Nhưng có những khoảng trống, ông biết đó... Những đoạn hay nhất thì bị bỏ lỡ. Tôi nhớ, ví dụ như, cú sốc mà nó gây ra cho tôi khi tôi lần đầu hiểu rằng Amyas sắp rời bỏ Caroline-nhưng tôi không nhớ được người kể cho tôi nghe là cậu ấy hay là Elsa. Tôi còn nhớ đã tranh cãi với Elsa về vấn đề này-cố gắng chỉ cho cô ta thấy, ý tôi là, đó là một việc khác vô ích để làm. Và cô ta chỉ cười vào mặt tôi với cái cách thờ ơ của cô ta và nói tôi thật cổ hủ. À, tôi dám nói là mình cổ hủ, nhưng tôi vẫn nghĩ là tôi

đã đúng. Amyas có vợ con-anh ta phải gắn bó với họ. ‘

‘ Nhưng cô Greer đã nghĩ rằng quan điểm đó đã lỗi thời phải không ? ‘

‘ Vâng. Nhắc với ông rằng cách đây mười sáu năm li hôn không bị sấm soi nhiều như bây giờ. Nhưng Elsa là kiểu cô gái ham thích sống hiện đại. Quan điểm của cô ta là khi hai người không hạnh phúc với nhau nữa thì tốt hơn nên chia tay. Cô ấy nói rằng Amyas và Caroline không bao giờ ngừng cãi vã và tốt hơn nên để đứa trẻ tránh khỏi điều này. Con bé nên được nuôi dưỡng trong bầu không khí hòa thuận. ‘

‘ Và lí lẽ của cô ta không gây ấn tượng với ông sao ? ‘

Meredith Blake chậm rãi nói :

‘ Tôi đã cảm thấy rằng cô ta không thật sự biết những gì mình đang nói tới-cô ta đang đọc thẳng một mạch những chuyện này-những thứ mà cô ta đọc được trong sách vở hay nghe được từ bạn bè-giống như một con vẹt. Nó là một điều kì lạ để nói-không hiểu tại sao cô ta thật đáng thương. Quá trẻ và quá tự tin. Ông ngừng lại. ‘ Có một điều gì đó về những người trẻ, ông Poirot, đó là - có thể là quá đáng thương. ‘

Hercule Poirot đáp, nhìn ông ta với một chút thích thú : ‘ Tôi hiểu ý ông... ‘

Blake tiếp tục, nói nhiều về bản thân mình hơn là Poirot.

‘ Đó là một phần, tôi nghĩ, tại sao tôi lại nói thẳng với Crale. Cậu ấy lớn hơn cô gái gần hai mươi tuổi. Nó thật không công bằng. ‘

Poirot thì thầm ‘

‘ Ô la la-thật hiếm có làm sao khi một người tạo ra bất cứ ấn tượng nào. Khi một người đã xác định một sự giải quyết chắc chắn-thì không dễ để họ hồi tâm chuyển ý. ‘

Meredith Blake nói :

‘ Điều đó đúng thật. ‘Giọng ông có một chút cay đắng. ‘ Tất nhiên tôi đã can thiệp không hiệu quả. Nhưng rồi, tôi không phải là một người quá thuyết phục. Tôi chưa bao giờ là người như vậy. ‘

Poirot ném cho ông ta cái liếc nhanh. Ông đọc được trong cái giọng hơi chua chát đó là sự không hài lòng của một con người nhạy cảm với sự thiếu cá tính của mình. Và ông ta phải thừa nhận với mình rằng sự thật là những gì mà Blake đã nói. Meredith Blake không phải là người có thể thuyết phục người khác chấp nhận hay không chấp nhận bất cứ cách giải quyết nào. Sự cố gắng có thiện chí của ông ta sẽ luôn bị gạt sang một bên một cách khoan dung-không giận dữ, nhưng dứt khoát gạt sang một bên. Chúng không có ảnh hưởng sâu sắc. Ông ta về bản chất là một người đàn ông không làm được trò trống gì.

Poirot nói, với một thay đổi bề ngoài về một chủ đề buồn đau : ‘ Ông vẫn còn phòng thí nghiệm được phẩm và rượu thuốc chứ ? ‘

‘ Không. ‘

Cái từ nhữ trở nên gay gắt-với một nỗi đau đón đến nhanh, Meredith Blake nói, mặt ông đỏ lên :

‘ Tôi đã từ bỏ tất cả mọi thứ- tôi đã tháo dỡ nó. Tôi không thể tiếp tục với nó-làm sao tôi có thể- sau những gì đã xảy ra. Tất cả chuyện này, ông thấy đó, có thể nói là lỗi của tôi. ‘

‘ Không, không, ông Blake, ông quá nhạy cảm rồi. ‘

‘ Nhưng ông không thấy sao ? Nếu tôi không sưu tầm những thứ thuốc chết tiệt đó ? Nếu tôi không nhấn mạnh chúng-khoác lác về chúng-thúc đẩy sự chú ý của những người đó đến chúng vào buổi chiều hôm đó ? Nhưng tôi không bao giờ suy nghĩ-Tôi không bao giờ mơ đến-tôi có thể ra sao - ‘

‘ Sự thật như thế nào ? ‘

‘ Nhưng đã vụng về với chúng. Hài lòng với hiểu biết nhỏ bé của mình. Kẻ ngu ngốc đui mù, kiêu ngạo. Tôi đã chỉ ra cái chất Coniine chết tiệt đó. Tôi thậm chí, tôi thật ngu xuẩn, dẫn họ trở lại thư viện và đọc cho họ nghe đoạn văn từ tác phẩm Phaedo miêu tả cái chết của Socrates. Một đoạn văn hoa mỹ-tôi luôn ngưỡng mộ nó. Nhưng nó đã ám ảnh tôi suốt từ đó. ‘

Poirot nói :

‘ Họ có tìm thấy dấu vân tay nào trên chai Coniine không ?

‘ Của cô ta. ‘

‘ Của Caroline Crale à ? ‘

‘ Vâng. ‘

‘ Không có của ông sao ? ‘

‘ Không. Tôi không cầm cái chai đó, ông thấy đó. Tôi chỉ chỉ ra nó thôi. ‘

‘ Nhưng trước đó, chắc chắn là, ông đã sờ vào nó phải không ? ‘

‘ Ô, dĩ nhiên, nhưng tôi, đã quét bụi định kì liên tục-Dĩ nhiên tôi không bao giờ cho phép mấy người giúp việc vào đó-và tôi đã quét bụi xong khoảng bốn, năm ngày trước đó. ‘

‘ Ông có khóa căn phòng lại không ? ‘

‘ Lúc nào cũng khóa. ‘

‘ Caroline Crale đã lấy chất Coniine từ cái chai khi nào ? ‘

Meredith Blake đáp một cách miễn cưỡng :

‘ Cô ấy là người cuối cùng rời căn phòng. Tôi đã gọi cô ấy, tôi nhớ, và cô ấy hồi hả trở ra. Hai má cô hơi ửng hồng-và mắt cô sâu, phấn khích. Ôi, Chúa ơi, tôi có thể thấy cô ấy ngay lúc này. ‘

Poirot nói : ‘ Ông đã có cuộc nói chuyện nào với bà ấy vào buổi chiều đó không ? Ý tôi là, ông có thảo luận về tình hình giữa bà ta và chồng không ? ‘

Blake chậm rãi nói :

‘ Không phải ngay lập tức. Như tôi đã nói với ông, cô ấy đang trông có vẻ rất buồn. Tôi nói với cô ấy vào khoảnh khắc khi chúng tôi có một chút cơ hội bên nhau : 'Có vấn đề gì sao, cô gái thân mến ? ' ‘

‘ Cô đáp : 'Mọi chuyện đều có vấn đề... ' ‘ Tôi ước ông có thể nghe được sự tuyệt vọng trong giọng nói của cô ấy. Những từ ngữ đó hoàn toàn đúng sự thật. Không thể thoát khỏi nó-Amyas Crale là cả thế giới của Caroline. Cô ấy nói : 'Tất cả đã xong. Tôi đã xong rồi, Meredith ạ. ' Và sau đó cô ấy cười to và quay sang những người khác rồi đột nhiên trở nên vui vẻ một cách nồng nhiệt và không tự nhiên. ‘

Hercule Poirot chậm rãi gật đầu. Trông ông rất giống một người Trung Hoa. Ông nói :

‘ Vâng-tôi thấy-nó giống như thế... ‘

Meredith Blake đột ngột nện nắm tay xuống. Giọng ông rít lên. Nó gần như là một tiếng thét.

‘ Và tôi sẽ nói với ông điều này ông Poirot-khi Caroline Crale nói tại tòa rằng cô ấy lấy cái thứ đó cho chính mình. Tôi thề rằng cô ấy đang nói sự thật ! Không có ý nghĩ giết người nào trong đầu cô ấy vào lúc đó. Tôi thề là không có. Điều đó đã đến sau đó. ‘

Hercule Poirot hỏi :

‘ Ông có chắc chắn là nó đến sau đó không ? ‘

Blake nhìn chăm chăm, nói :

‘ Xin lỗi ông nói gì cơ ? Tôi không hiểu hết - ‘

Poirot nói :

‘ Tôi hỏi ông, ông có chắc hay không rằng cái ý nghĩ giết người đã đến ? Ông có hoàn toàn bị thuyết phục trong tâm trí mình rằng Caroline Crale đã cố ý phạm tội giết người ? ‘

Hơi thở Meredith Blake trở nên hỗn hển. Ông nói : ‘ Nhưng nếu không-nếu không-ông có nghĩ là một-à, một dạng tai nạn chẳng hạn ? ‘

‘ Không nhất thiết. ‘

‘ Đó là một điều rất lạ lùng để nói. ‘

‘ Có phải là nó không ? Ông gọi Caroline là người dịu dàng. Một người dịu dàng có phạm tội giết người không ? ‘

‘ Cô ấy là một người dịu dàng-nhưng cũng vậy mà thôi-à, có một trận cãi nhau dữ dội, ông biết đó. ‘

‘ Không phải là một người dịu dàng sao ? ‘

‘ Nhưng cô ấy là người dịu dàng-Ồ, những chuyện này thật khó giải thích làm sao. ‘

‘ Tôi đang cố gắng để hiểu. ‘

‘ Caroline mau miệng-một cách nói chuyện dữ dội. Cô ấy có thể nói : 'Tôi ghét anh. Tôi ước anh chết đi. ' Nhưng không có nghĩa là nó sẽ dẫn tới hành động. ‘

"Vậy theo ý kiến ông việc bà Crale phạm tội giết người rất không điển hình sao?"

"Ông có những cách kì lạ nhất để đặt vấn đề, ông Poirot ạ. Tôi chỉ có thể nói rằng-vâng-dường như đối với tôi cô ấy rất không điển hình. Tôi chỉ có thể giải thích nó khi nhận ra rằng sự khiêu khích đã lên tới tột đỉnh. Cô ấy yêu thương chồng mình. Nhưng dưới những hoàn cảnh đó thì một người phụ nữ

có thể sẽ giết người."

Poirot gật đầu. "Vâng, tôi đồng ý..."

"Lúc đầu tôi đã chết lặng đi. Tôi đã không cảm thấy nó là sự thật. Và nó không là sự thật-nếu ông hiểu những gì tôi muốn nói-không phải con người thật của Caroline làm chuyện đó."

"Nhưng ông khá chắc chắn điều đó-trong cái cảm giác hợp pháp-Caroline Crale đã làm việc đó?"

Một lần nữa Meredith Blake nhìn chăm chăm vào ông.

"Ông bạn thân ời-nếu cô ta không làm thì-"

"À, nếu bà ta không làm ư ? ‘

‘ Tôi không thể tưởng tượng ra bất cứ đáp án nào khác. Tai nạn ư ? Chắc chắn là không thể. ‘

‘ Hoàn toàn không thể, tôi dám chắc. ‘

‘ Và tôi không thể tin vào cái giả thuyết tự sát. Nó có thể được đặt ra trước tiên, nhưng hoàn toàn không thuyết phục bất cứ ai quen biết Crale. ‘

‘ Đúng ‘

‘ Vậy thì điều còn lại là gì ? ‘Meredith Blake hỏi.

Poirot thoải mái nói : ‘ Còn một khả năng là Amyas Crale đã bị giết bởi một người khác. ‘

‘ Nhưng điều đó vô lý ! ‘

‘ Ông nghĩ vậy ư ? ‘

‘ Tôi chắc chắn về việc này. Ai muốn giết cậu ấy chứ ? Ai có thể giết cậu ấy đây ? ‘

‘ Có thể ông biết nhiều hơn tôi đây. ‘

‘ Nhưng tôi không thật sự tin - ‘

‘ Có lẽ không. Nó làm tôi quan tâm đến việc kiểm tra khả năng có thể. Hãy cho tôi sự suy xét thành thật của ông. Hãy kể tôi nghe những gì ông suy nghĩ. ‘

Meredith nhìn ông chăm chăm trong giây lát. Rồi ông ta nheo mắt. Sau một lúc ông lắc đầu. Ông nói :

‘ Tôi không thể hình dung ra khả năng nào khác có thể. Tôi nên làm vậy thôi. Nếu có bất cứ lí do nào để nghi ngờ bất cứ người nào khác tôi sẽ sẵn sàng tin Caroline vô tội. Tôi không muốn nghĩ rằng cô ấy đã làm điều đó. Lúc đầu tôi đã không thể tin điều đó. Nhưng có ai khác nữa chứ ? Một ai khác đã ở đó. Philip-bạn thân nhất của Crale ư? Hay Elsa ? Thật nực cười. Chính tôi ư ? Tôi có trông giống một tên giết người không ? Hay là người gia sư đáng kính ? Hay cặp người hầu già trung thành ? có lẽ ông cho rằng cô bé Angela đã làm việc đó ? Không, ông Poirot, không có một khả năng nào, không ai có thể giết Amyas Crale ngoài vợ cậu ta. Nhưng cậu ta đã dồn cô ấy đến chuyện này. Và như thế, ở một mặt nào đó, nó là một vụ tự tử sau tất cả, tôi cho là vậy. ‘

‘ Nghĩa là ông ta chết bởi kết quả của những hành động của chính mình nhưng không phải bởi chính tay mình ư ? ‘

‘ Vâng, có lẽ nó là một quan điểm không có thật.nhưng-a- nguyên nhân và kết quả, ông thấy đó. ‘

Hercule Poirot nói :

‘ Ông có từng suy nghĩ sâu, ông Blake, rằng lí do giết người gần như luôn luôn được tìm ra bằng việc nghiên cứu người bị sát hại không ? ‘

‘ Chính xác là tôi đã không nghĩ tới-vâng, tôi cho rằng tôi hiểu ý ông.

Poirot nói :

‘ Cho đến khi ông biết chính xác nạn nhân là hạng người nào, ông không thể bắt đầu thấy tình huống của tội ác một cách rõ ràng. ‘

Ông nói thêm :

‘ Đó là những gì tôi đang tìm kiếm-và là những gì ông và em trai ông đã giúp tôi tìm ra-sự dựng lại con người Amyas Crale. ‘

Meredith Blake bỏ qua điểm chính của lời nhận xét. Sự chú ý của ông ta bị thu hút chỉ bởi một từ. Ông ta nói nhanh :

‘ Philip ư ? ‘

‘ Vâng. ‘

‘ Ông cũng đã nói chuyện với nó sao ? ‘

‘ Đúng vậy. ‘

Meredith Blake nói gay gắt:

"Ông nên đến gặp tôi trước."

Hơi mỉm cười, Poirot thể hiện một cử chỉ lịch sự.

"Theo luật con trai trưởng là như thế", ông nói, "tôi biết rằng ông là anh lớn. Nhưng ông hiểu rằng khi em ông sống gần Luân Đôn thì thăm anh ta trước dễ hơn."

Meredith Blake vẫn còn cau mày. Ông bứt rứt mím môi, lặp lại:

"Ông nên đến gặp tôi trước."

Lần này, Poirot không trả lời. Ông chờ đợi. Và ngay sau đó Meredith nói tiếp:

"Philip", ông nói, "có thành kiến."

"Vâng?"

"Thật ra, nó có thành kiến rất lớn-luôn luôn như vậy." Ông phóng một cái liếc nhanh bức bối về phía Poirot. "Nó sẽ cố gắng làm cho ông chống lại Caroline."

"Có vấn đề gì sao, sau một thời gian quá dài ư?"

Meredith đột ngột thở dài:

"Ông biết đó. Tôi đã quên rằng thời gian qua lâu rồi-rằng chuyện đó đã kết thúc. Caroline vượt khỏi sự tổn hại. Nhưng cũng vậy mà thôi, tôi không muốn ông có một ấn tượng xấu."

"Và ông nghĩ em ông có thể cho tôi một ấn tượng xấu sao?"

"Thành thật mà nói, tôi nghĩ như vậy. Ông thấy đó, tôi nên nói thế nào nhỉ, luôn có một sự đối lập nào đó giữa nó và Caroline."

"Tại sao?"

Câu hỏi dường như chọc tức Blake. Ông nói:

"Tại sao ư? Làm sao mà tôi biết tại sao? Việc này là như thế. Philip luôn luôn gắt gỏng với cô ấy bất cứ lúc nào có thể. Nó đã bức bối, tôi nghĩ, khi Amyas cưới cô ấy. Nó đã không đến gần họ trong hơn một năm. Và vì Amyas gần như là bạn tốt nhất của nó. Đó là lí do thật sự, tôi cho là vậy. Nó cảm thấy rằng không có một người phụ nữ nào đủ tốt. Và nó chắc hẳn cảm thấy rằng ảnh hưởng của Caroline sẽ phá hỏng tình bạn của chúng."

‘ Và nó đã như thế ? ‘

‘ Không, dĩ nhiên là không như thế, Amyas luôn yêu mến Philip-cho đến cuối cùng. Đã từng đùa cợt rằng nó là người chỉ chực vồ lấy tiền và rằng phát triển cả một cái tập đoàn và là một người phạm phu tục tử tầm thường. Philip không quan tâm. Nó chỉ cười toét miệng và nói đó là một điều tốt Amyas có một người bạn đáng xem trọng. ‘

‘ Em trai ông đã phản ứng như thế nào trước vụ Elsa Greer ? ‘

‘ Ông biết không, tôi thấy hơi khó nói. Thái độ của nó thật sự không dễ để xác định. Nó bức bối, tôi nghĩ, với Amyas vì đã biến mình thành thằng ngốc trước cô gái. Hơn một lần nó nói rằng việc này sẽ không đi đến đâu và rằng Amyas sẽ sống trong hối tiếc vì việc này. Cùng lúc đó tôi có một cảm giác vâng, rất rõ ràng tôi có cảm giác rằng nó chỉ vui vẻ chút ít khi thấy Caroline suy sụp. ‘

Poirot nhướn cặp lông mày. Ông nói :

‘ Anh ta thật sự cảm thấy như thế sao ? ‘

‘ Ồ, đừng hiểu lầm ý tôi, tôi sẽ không đi xa hơn để nói rằng tôi tin vào cảm giác đó nằm ở trong thâm tâm nó. Tôi không biết rằng chính nó có hoàn toàn nhận ra rằng đó là những gì nó cảm thấy không. Philip và tôi không có nhiều điểm chung, nhưng có một sự liên kết, ông biết đó, giữa những người cùng chung dòng máu. Một người an hem thường biết những gì người kia đang suy nghĩ. ‘

‘ Và sau cái thảm kịch đó ? ‘

Meredith Blake lắc đầu. Một cơn đau đi qua khuôn mặt ông. Ông nói :

‘ Tội nghiệp Phil. Nó cực kì bị cô lập. Suy sụp bởi chuyện đó. Nó luôn luôn hết lòng với Amyas , ông thấy đó. Tôi nghĩ có một yếu tố của sự tôn sùng anh hùng trong chuyện này. Amyas Crale và tôi tuổi tác ngang nhau. Philip trẻ hơn hai tuổi. Và nó luôn tôn kính Amyas. Vâng-chuyện đó là một đòn giáng mạnh vào nó. Nó-nó cực kì cay đắng chống lại Caroline. ‘

‘ Anh ta, ít nhất, không có sự nghi ngờ nào sao ? ‘

Meredith Blake đáp:

"Không ai trong số chúng tôi có bất cứ sự ngờ vực nào..."

Có một khoảng im lặng diễn ra. Rồi Blake nói với một sự than vãn câu kính của một người đàn ông yếu đuối :

‘ Tất cả đã qua rồi-đã chìm vào quên lãng-và giờ ông đến-bởi tung cả lên... ‘

‘ Không phải tôi. Caroline Crale."

Meredith nhìn ông chăm chăm: "Caroline ư? Ý ông là gì?"

Poirot đáp, quan sát ông ta :

‘ Caroline Crale đời thứ hai."

Khuôn mặt Meredith giãn ra.

"À, vâng, đứa trẻ. Carla bé nhỏ. Tôi-tôi đã không hiểu ý ông lúc nãy. ‘

‘ Ông nghĩ tôi đã nói đến Caroline Crale nguyên bản ư ? Ông nghĩ rằng đó là bà ta người mà sẽ không-tôi phải nói thế nào nhỉ- yên nghỉ dễ dàng trong nấm mồ của mình à ? ‘

Meredith Blake rùng mình.

"Không, ông ơi."

"Ông có biết rằng bà ta đã viết thư cho con gái mình-những từ cuối cùng mà bà viết-là bà vô tội không?"

Meredith nhìn ông chăm chăm. Ông ta nói-và giọng ông nghe như hoài nghi tốt độ:

"Caroline đã viết như thế sao?"

"Vâng."

Poirot ngừng lại rồi tiếp tục nói :

"Điều đó làm ông ngạc nhiên ư?"

"Nó sẽ làm ông ngạc nhiên nếu ông thấy cô ấy ở phiên tòa. Một kẻ đáng thương, bị săn đuổi, không có khả năng tự vệ. Thậm chí không hề đấu tranh."

"Một người theo tư tưởng thất bại?"

"Không, không. Cô ấy không như vậy. Đó là, tôi nghĩ, sự hiểu rằng cô ấy đã giết người đàn ông cô yêu-hoặc tôi nghĩ nó là như vậy."

"Giờ thì ông không quá đoan chắc sao?"

"Để viết ra một điều như vậy-một cách nghiêm túc-khi cô ấy sắp chết."

Poirot nhận xét :

‘ Một lời nói dối đạo đức giả, có lẽ vậy. ‘

"Có lẽ". Nhưng Meredith không chắc chắn. "Điều đó không-điều đó không giống Caroline..."

Hercule Poirot gật đầu. Carla Lermachant đã nói như vậy. Carla chỉ có một kí ức dai dẳng của trẻ con. Nhưng Meredith Blake biết rõ Caroline. Nó là lời xác nhận đầu tiên Poirot có được, rằng lòng tin của Carla là đáng tin cậy.

Meredith Blake ngược nhìn ông. Ông ta chậm rãi nói:

‘ Nếu-nếu Caroline vô tội-tại sao, tất cả chuyện này thật điên rồ! Tôi không thấy-bất cứ đáp án nào khác có thể... ‘

Ông đột ngột quay sang Poirot.

"Và ông? Ông nghĩ gì ? ‘

Có một sự im lặng.

‘ Cho đến bây giờ ‘, rốt cuộc Poirot nói, ‘ tôi không nghĩ gì cả. Tôi chỉ thu thập những ấn tượng. Caroline Crale là người như thế nào. Amyas Crale là người như thế nào. Những người khác ở tại đó vào thời gian đó là người như thế nào. Chính xác cái gì đã xảy ra trong hai ngày đó. Đó là những điều tôi cần. Chấm chỉ em xét kĩ lưỡng từng sự kiện một. Em trai ông sẽ giúp tôi điều đó. Anh ta đang gửi cho tôi một bản tường thuật các sự kiện mà mình nhớ được. ‘

Meredith Blake nói gay gắt:

"Ông sẽ không có được nhiều từ đó đâu. Philip là một người bận rộn. Những thứ trôi qua trong trí nhớ của nó đều là quá khứ và đã xong xuôi. Hầu như chắc chắn nó sẽ nhớ sai tất cả mọi chuyện. ‘

‘ Dĩ nhiên sẽ có những khoảng trống. Tôi nhận ra điều đó. ‘

‘ Tôi kể ông nghe những gì - ‘ Meredith đột ngột ngừng lại, rồi tiếp tục, hơi đỏ mặt khi ông nói. ‘ Nếu ông thích, tôi-tôi có thể làm điều tương tự. Ý tôi, nó là một dạng kiểm tra, đúng không ? ‘

Hercule Poirot nồng nhiệt đáp :

‘ Nó sẽ cực kì có giá trị. Một ý tưởng xuất sắc đầu tiên ! ‘

‘ Đúng. Tôi sẽ làm. Tôi có vài cuốn nhật ký cũ ở đâu đó. Xin nhắc ông là, ‘ ông cười ngượng ngịu, ‘ tôi không phải là một tay giỏi văn chương. Thậm chí tôi viết chính tả cũng không tốt. Ông-ông sẽ không trông đợi quá nhiều chứ ? ‘

‘ A, nó không phải là kiểu mà tôi đòi hỏi. Chỉ là một sự thuật lại rõ ràng mọi chuyện ông có thể nhớ được. Những gì từng người nói, họ trông như thế nào-chỉ là những gì đã xảy ra. Đừng phiền lòng nếu nó dường như không có liên quan gì. Thật hữu ích với bầu không khí đó, vậy nên hãy nói đi. ‘

‘ Vâng, tôi có thể thấy điều đó. Thật khó hình dung con người và những nơi chốn mà ông chưa từng thấy. ‘

Poirot gật đầu.

"Có một điều nữa tôi muốn hỏi ông. Alderbury là mảnh đất liền kề với khu này phải không ? Có thể đi tới đó-để thấy tận mắt nơi mà tấn thảm kịch xảy ra được không ? ‘

Meredith Blake chậm rãi nói:

"Tôi có thể dẫn ông tới đó ngay bây giờ. Nhưng, dĩ nhiên, nó đã thay đổi nhiều."

"Nó được xây dựng lại phải không?"

"Không, ờn Chúa-không quá tệ như thế. Nhưng bây giờ nó là một dạng nhà trọ- nó được mua lại bởi những người giàu có. Những đám người trẻ tuổi đi xuống đó vào mùa hè và dĩ nhiên tất cả các phòng đều được phân chia thành những phòng ngủ nhỏ và vườn tược được sửa sang lại khá đẹp."

"Ông phải tái hiện lại cho tôi bằng những sự giải thích của mình."

"Tôi sẽ cố hết sức. Tôi ước ông có thể nhìn thấy nó vào những ngày xưa. Nó là một trong những mảnh đất đẹp nhất mà tôi biết."

Ông dẫn đường ra ngoài đi qua cửa sổ và bắt đầu rảo bước xuống một triền dốc của bãi cỏ.

"Ai đã chịu trách nhiệm bán nó?"

"Người thực thi quyền lợi của đứa bé. Crale đã để lại mọi thứ cho đứa bé. Cậu ấy chưa lập di chúc, vì vậy tôi hình dung rằng nó được tự động chia ra cho vợ cậu ấy và đứa con. Di chúc của Caroline để lại những gì cô ấy có cho đứa bé. ‘

"Không để lại gì cho người em chùng mẹ khác cha của bà ta sao?"

"Angela có một khoản tiền nào đó của riêng mình do cha cô bé để lại."

Poirot gật đầu: "Tôi hiểu."

Rồi ông thốt kên một từ cảm thán.

"Nhưng ông đang dẫn tôi đi đâu vậy? Trước mặt chúng ta là bờ biển mà!"

‘ A, tôi phải giải thích địa lí của chúng tôi với ông. Trong chốc lát nữa đây chính ông sẽ thấy. Có một cái vũng biển, ông thấy đó, vũng Lạc Đà, họ gọi nó như vậy, chạy dài từ trong đất liền trông hoàn toàn giống như một cửa

sông-mà nó lại là biển. Để đến được Alderbury bằng đất liền ông phải đi bên phải khu đất, vòng qua vũng biển, nhưng con đường ngắn nhất từ nhà này sang nhà kia là chèo thuyền qua vũng biển khá hẹp này. Alderbury chỉ ở phía đối diện-đằng kia thôi, ông có thể thấy ngôi nhà qua đám cây đó. ‘

Họ đã đến trên một bãi biển nhỏ xíu. Đối diện họ là mũi biển có nhiều cây và một ngôi nhà màu trắng biệt lập trên cao giữa những đám cây cối.

Có hai chiếc thuyền neo lại trên bãi biển. Meredith Blake, với sự giúp đỡ hơi vụng về của Poirot kéo một trong hai chiếc xuống nước và bây giờ họ đang chèo qua phía bên kia.

‘ Chúng tôi luôn đi theo cách này vào ngày xưa, ‘ Meredith giải thích, ‘ dĩ nhiên trừ khi có một cơn bão hay trời đang mưa thì chúng tôi sẽ đi xe hơi. Nhưng nó gần ba dặm nếu ông đi vòng con đường đó. ‘

Ông ta chèo con thuyền gọn gàng dọc theo một cảng đá ở phía bên kia. Ông ném ánh mắt xem thường lên một cụm lều bằng gỗ và vài chỗ bê-tông đắp cao.

‘ Tất cả đều mới, đây này. Đã từng là nhà thuyền - một nơi cũ kĩ, xiêu vẹo-và không có gì khác. Và người ta tản bộ dọc theo bờ biển và tắm biển bên những tảng đá ở đằng kia. ‘

Ông giúp người khách bước xuống, neo chặt con thuyền và dẫn lối lên con đường mòn trên dốc.

‘ Đừng cho rằng chúng ta sẽ gặp bất kỳ ai ‘, ông nói qua vai Poirot, ‘ không ai ở đây vào tháng tư-ngoại trừ vào lễ phục sinh. Không có vấn đề gì nếu chúng ta đi vào. Tôi rất thân thiết với những hàng xóm của mình. Hôm nay mặt trời thật rực rỡ. Có thể là vì mùa hè. Hôm đó là một ngày tuyệt vời. Gần giống tháng bảy hơn là tháng chín. Mặt trời chói chang-nhưng có một chút gió lạnh. ‘

Con đường mòn dẫn ra khỏi đám cây cối và đi men theo phần nhô lên của một tảng đá. Meredith chỉ tay.

"Đó là cái mà họ gọi là Battery. Giờ đây chúng ta gần như đã ở bên dưới nó- đi vòng theo nó. ‘

Họ chìm vào rừng cây lần nữa và rồi con đường mòn dẫn tới một chỗ rẽ ngoặt nữa và chúng hiện ra bởi một cái cửa được bố trí trên một bức tường cao. Con đường mòn chính nó lại tiếp tục với đường zích zắc hướng lên trên, nhưng Meredith mở cánh cửa và hai người đàn ông bước qua nó.

Trong một khoảnh khắc Poirot bị lóa mắt khi bước vào từ trong bóng râm bên ngoài. Vườn Battery là một khu đất bằng phẳng nhân tạo với những bức tường thành được bố trí sừng sững thần công. Nó gây cho người ta ấn tượng như đang treo lơ lửng trên biển. Có nhiều cây ở trên và đằng sau nó, nhưng phía bên biển đằng kia không có gì khác ngoài nước biển xanh lơ lấp lánh bên dưới.

‘ Một địa điểm hấp dẫn", Meredith nói Meredith. Ông ta gật đầu khinh khỉnh hướng về một thứ nhà lều dựa vào bức tường phía sau. "Thứ kia không còn ở đó, dĩ nhiên chỉ là một nhà kho tồi tàn, cũ kĩ nơi mà Amyas chứa đồ nghề vẽ tranh lấm lem và vài chai bia và một vài chiếc ghế bố. Nó cũng không còn tồn tại ở đó nữa. Đã từng có một băng ghế dài và một cái bàn sắt phủ sơn. Đó là tất cả. Vẫn như thế- nó không thay đổi là mấy."

Giọng ông chất chứa một sự run rẩy.

Poirot nói: "Và đây là nơi chuyện đó xảy ra?"

Meredith gật đầu.

"Băng ghế dài ở đằng kia-gần với nhà kho. Cậu ta đã nằm dài lên nó. Thịnh thoảng cậu ta thường nằm ườn ở đó khi cậu đang vẽ- chỉ buông mình xuống và nhìn chăm chăm, chăm chăm-và rồi cậu ta đột nhiên bật dậy và bắt đầu

đặt thuốc màu lên vải bố vẽ như điên."

Ông ngừng nói.

"Đó là tại sao, ông biết đó, cậu ta hầu như trông có vẻ tự nhiên. Như thể cậu ta đang ngủ- chỉ vừa thiu thiu ngủ. Nhưng đôi mắt cậu ta mở- và cậu ta chỉ mới trở nên tê cứng lại. Một thứ làm ông tê liệt, ông biết đó, không hề đau đớn... Tôi-Tôi luôn cảm thấy an ủi về điều đó..."

Poirot hỏi một điều mà ông đã biết rồi.

"Ai đã tìm thấy ông ta?"

"Cô ấy. Caroline. Sau bữa trưa. Tôi và Elsa, tôi cho rằng, là những người cuối cùng thấy cậu ta còn sống. Nó hẳn xảy đến vào lúc đó. Cậu ta trông kì lạ. Tôi không muốn nói về nó. Tôi sẽ viết nó cho ông. Cách đó dễ hơn. ‘

Ông đột ngột quay lại và đi ra khỏi vườn Battery. Poirot theo sau ông mà không nói gì.

Hai người đàn ông tiếp tục lên con đường mòn zích zắc. Tại một bậc cao hơn vườn Battery có một mảnh đất nhỏ bằng phẳng nữa. Nó bị che khuất bởi những cái cây và có một băng ghế dài ở đó cùng một cái bàn.

Meredith nói :

‘ Họ chẳng thay đổi nơi này nhiều. Nhưng băng ghế không còn là Ye Olde Rustic nữa.nó chỉ là một công ty sơn sắt. Hơi cứng để ngồi nhưng nhìn đáng yêu. ‘

Poirot đồng ý. Xuyên ra hàng cây, người ta có thể nhìn xuống khắp vườn Battery tới cửa vũng biển.

‘ Tôi đã ngồi đây một lúc vào buổi sáng đó ‘ Meredith giải thích. ‘ Lúc đó những cái cây không quá rậm rạp. Người ta có thể nhìn thấy những bức tường thành của vườn Battery khá rõ ràng. Đó là nơi Elsa đang tạo dáng, ông

biết đó. Ngồi trên một bức tường thành, quay đầu lại. ‘

Ông khẽ co rúm hai vai lại.

‘ Cây cối lớn nhanh hơn người ta nghĩ ‘, ông thì thầm. ‘ Ô, à, tôi cho rằng mình trở nên già cả rồi. Nhanh đi lên ngôi nhà nào. ‘

Họ tiếp tục đi theo con đường mòn cho đến khi ngôi nhà gần hiện ra. Nó là một ngôi nhà cũ chắc chắn, xây theo kiểu thời kì các vua George. Nó nằm trên bãi cỏ và có một bãi cỏ xanh nữa ở gần đó, nó được bố trí khoảng năm mươi cái lều tắm nhỏ xíu bằng gỗ.

‘ Những chàng trai trẻ ngủ ở đó, các cô gái thì ở trong nhà ‘, Meredith giải thích. ‘ Tôi không cho rằng có bất cứ thứ gì ông muốn thấy ở đây. Tất cả các phòng đều đã được phân chia lại. Đã từng có một nhà kính được dựng ở đây. Những người này đã xây một cái hành lang ngoài. À-tôi cho rằng họ thích những ngày nghỉ của mình. Không thể giữ lại mọi thứ như nó trước đây-thật quá đáng tiếc. ‘

Ông bất ngờ quay lại.

‘ Chúng ta sẽ xuống đường khác. Nó-nó hầu như đang đến phía sau tôi, ông biết đó. Những hồn ma. Những hồn ma ở khắp nơi. ‘

Họ trở lại cảng đá bằng một tuyến đường dài và lê thê hơn. Không ai trong họ lên tiếng cả. Poirot tôn trọng tâm trạng người bạn của mình.

Khi họ về lại điền trang Handcross Meredith Blake đột ngột nói:

"Tôi đã mua lại bức tranh đó, ông biết đó. Cái bức mà Amyas đang vẽ. Chỉ là tôi không thể chịu đựng được cái ý tưởng của việc nó bị rao bán công khai cho thiên hạ- rất nhiều những kẻ cục súc có tâm hồn như bắn há hốc mồm nhìn nó. Nó là một mẫu nhỏ đẹp đẽ của sự nghiệp. Amyas nói rằng nó là cái tuyệt nhất mà cậu ấy từng vẽ. Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu cậu ta đúng. Nó

gần như được vẽ xong. Cậu ấy chỉ muốn làm việc với nó trong một ngày nữa hoặc hơn. Ô-ông quan tâm đến việc xem nó chứ?"

Hercule Poirot nói nhanh: "Vâng, hẳn rồi."

Blake dẫn lối ngang qua sảnh lớn và lấy một chiếc chìa khóa từ trong túi mình. Ông mở khóa một cánh cửa và họ vào trong vừa đủ rộng, đầy mùi bụi bặm. Nó là một cửa chớp được đóng kín. Blake đi tới các cửa sổ và mở những cánh cửa chớp bằng gỗ. Sau đó với một chút khó khăn ông bật tung một cửa sổ và bầu không khí đầy hương thơm mùa xuân nhẹ đưa vào phòng.

Meredith nói : ‘ Tốt hơn rồi. ‘

Ông đứng gần cửa sổ hít thở bầu không khí đó và Poirot đến bên ông. Không cần thiết phải hỏi đây là phòng gì. Những cái kệ trống rỗng nhưng có những dấu vết phía trên chúng nơi những cái chai đã từng ở đó. Dựa vào một bức tường là một vài bộ dụng cụ thí nghiệm hóa học bị bỏ phế và một bồn rửa. Căn phòng đóng dày những lớp bụi.

Meredith Blake đang nhìn ra ngoài cửa sổ. Ông nói:

"Mọi thứ trở về thật dễ dàng làm sao. Đứng đây, ngửi hương hoa nhài và trò chuyện-trò chuyện-tôi giống như một thằng ngốc chết tiệt nói về những thứ thuốc độc quý giá và những cách chưng cất!"

Poirot lơ đãng duỗi một tay ra ngoài cửa sổ. Ông kéo một cành nhài nhỏ vừa bị gãy ra khỏi thân cây.

Meredith Blake di chuyển một cách cương quyết qua sàn nhà. Trên tường là một bức tranh được phủ một tấm che bụi. Ông giật tung tấm che bụi ra.

Poirot nín thở. Cách đây lâu rồi ông từng thấy bốn bức tranh của Amyas Crale: hai bức ở Tate, một bức tại Luân Đôn của một con buôn, bức còn lại: bức tranh tĩnh vật những đóa hoa hồng. Nhưng giờ đây ông đang nhìn ngắm

cái mà chính người họa sĩ gọi là bức tranh đẹp nhất của mình và Poirot nhận ran gay lập tức người đàn ông quả là một họa sĩ xuất sắc.

Bức tranh có một sự bình lặng xưa cũ ở bề ngoài. Ở cái nhìn đầu tiên, nó có lẽ là một tấm áp phích. Những sự tương phản của nó có vẻ thô cứng. Một cô gái, một cô gái trong chiếc áo sơ mi màu vàng rượu vang và chiếc quần màu lam sẫm, đang ngồi trên một bức tường xám trong ánh nắng chói chang đối lập với biển xanh dữ dội ở phía sau lưng. Một thứ áp phích tuyệt vời.

Nhưng vẻ bề ngoài ban đầu dễ làm cho người ta nhầm lẫn; có một sự méo mó phảng phất-một sự rực rỡ làm sửng sốt và sự sang sủa dưới ánh đèn. Và cô gái-

Vâng, đây là cuộc sống. Nó là tất cả, tất cả những gì của cuộc sống, của tuổi trẻ, của sức sống hoàn toàn rực rỡ. Gương mặt thật sống động và đôi mắt...

Quá nhiều sự sống! Như là sự say mê của tuổi trẻ! Đó đúng là những gì Amyas Crale thấy ở cuộc sống Elsa Greer, mà đã làm ông mù và điếc với con người dịu dàng kia, vợ ông. Elsa là cuộc sống. Elsa là tuổi trẻ.

Một con người ngạo nghễ, mảnh mai, chân thật, kêu kỳ, cô ta quay đầu, đôi mắt xấp lảo với niềm hân hoan. Đang nhìn vào bạn, nhìn bạn-và đợi...

Hercule Poirot duỗi hai tay. Ông nói :

‘ Nó thật tuyệt-vâng, nó tuyệt lắm - ‘

Meredith Blake nói, một sự nắm bắt đúng ý trong giọng nói của ông ta :

‘ Cô ta còn quá trẻ - ‘

Poirot gật đầu. Ông nghĩ bụng.

Người ta có ý gì khi họ nói điều đó ? Quá trẻ. Một thứ gì đó ngây thơ, một thứ gì đó lôi cuốn, một thứ gì đó bất lực. Nhưng tuổi trẻ không phải là vậy ! Tuổi trẻ tinh khôi, tuổi trẻ mạnh mẽ, tuổi trẻ sung sức-vâng và độc ác nữa !

Và một điều nữa-tuổi trẻ dễ bị tổn thương. ‘

Ông theo chủ nhà của mình tới cửa. Bây giờ sự quan tâm của ông sôi nổi hơn với Elsa Greer người mà ông sẽ tới thăm tiếp theo đây. Thời gian đã có ảnh hưởng gì đến tuổi trẻ nồng nhiệt, hoan hỉ, tinh khôi đó ?

Ông nhìn lại bức tranh.

Đôi mắt đó. Đang dõi theo ông... dõi theo ông... kể ông nghe chuyện gì đó...

Giả sử ông không thể hiểu những gì nó đang kể với ông thì người phụ nữ thật kia có thể kể với ông không ? Hay là đôi mắt kia đang nói điều gì đó mà người phụ nữ ngoài đời không biết ?

Như vẻ ngạo mạn, như là trạng thái đề phòng thẳng lợi. Và khi thần chết bước vào và lấy nạn nhân ra khỏi bàn tay hăm dọa, nắm chặt đó...

Và khi ánh sáng vụt tắt trên đôi mắt đề phòng mãnh liệt kia. Đôi mắt Elsa bây giờ trông như thế nào ?

Ông ra khỏi phòng sau khi đã nhìn một lần cuối.

Ông nghĩ : ‘ Cô ấy quá sống động. ‘

Ông cảm thấy-một chút-sợ hãi...

CHƯƠNG 8. CHÚ LỢN NHỎ NÀY ĂN THỊT BÒ NƯỚNG

Ngôi nhà trên phố Brook có hoa tuy-líp Darwin trên những bậc cửa sổ. Bên trong sảnh là một bình hoa tử đinh hương trắng lớn gợi hương thơm vào những cơn gió hướng về phía cửa trước đang mở.

Một người quản gia trung niên giúp Poirot cởi chiếc mũ và cầm cây gậy. Một người hầu xuất hiện mang chúng đi và người quản gia thì thăm một cách kính cẩn :

‘ Mời ông đi lối này, thưa ông. ‘

Poirot đi theo ông ta dọc sảnh và xuống bậc tam cấp. Một cửa lớn mở ra, người quản gia phát âm tên ông đúng từng âm tiết một.

Rồi cánh cửa đóng sau lưng ông và một người đàn ông cao gầy đứng dậy từ một chiếc ghế gần lò sưởi và tiến về phía ông.

Ngài Dittisham là một người chưa đến bốn mươi tuổi. Anh ta không chỉ là khanh tướng của vương quốc mà còn là một nhà thơ. Hai vợ kịch tuyệt vời đây thi vị đã được trình diễn với phí tổn cực lớn và đạt được thành công vang dội. Anh có vàng trán cao, cái cằm háo hức, mắt và miệng đẹp một cách bất ngờ.

Anh nói :

‘ Ngồi đi, ông Poirot. ‘

Poirot ngồi xuống và nhận một điều thuốc từ người chủ nhà. Ngài Dittisham đóng hộp thuốc lại, đốt một que diêm và đưa nó cho Poirot để môi thuốc, rồi

chính anh ta ngồi xuống và suy tư nhìn người khách của mình.

Đoạn anh nói :

‘ Tôi biết ông đến để gặp vợ tôi. ‘

Poirot trả lời:

"Quý bà Dittisham đã quá tử tế khi dành cho tôi một cuộc hẹn. ‘

‘ Vâng. ‘

Có một khoảng im lặng. Poirot đánh bạo hỏi:

"Tôi hi vọng là ngài không phản đối chứ, thưa ngài Dittisham ?

Khuôn mặt gầy mơ màng biến đổi bởi một nụ cười nhanh, đột ngột.

‘ Những sự phản đối của những người chồng, ông Poirot, không bao giờ là quá nghiêm trọng trong thời đại hiện nay. ‘

‘ Nhưng ngài có phản đối không ? ‘

‘ Không. Tôi không thể nói như vậy. Nhưng tôi... tôi phải thú nhận điều này, một chút lo lắng vì những ảnh hưởng tác động lên vợ tôi. Hãy để tôi nói thẳng. Khá nhiều năm về trước, khi vợ tôi chỉ mới là một cô gái trẻ, cô ấy đã trải qua một thử thách khủng khiếp. Cô ấy đã, tôi hi vọng, bình tĩnh lại sau cú sốc. Tôi tin chắc rằng cô ấy đã quên nó. Giờ ông xuất hiện và những câu hỏi tất yếu của ông sẽ gợi lại những kí ức xưa cũ này. ‘

‘ Thật đáng tiếc ‘, Hercule Poirot lịch sự nói.

‘ Tôi không biết rõ kết quả sẽ như thế nào. ‘

‘ Tôi có thể cam đoan với ngài, ngài Dittisham, rằng tôi sẽ thận trọng hết sức có thể và làm mọi việc có thể để không làm bà Dittisham đau buồn. Bà ấy, tôi tự hỏi, có một tính khí yếu ớt và hay hoang mang không ? ‘

Rồi đột ngột và bất ngờ, người kia cười lớn. Ông nói :

‘ Elsa ư ? Elsa mạnh mẽ như một kỵ binh ấy ! ‘

‘ Rồi - ‘ Poirot ngừng lại bằng biện pháp ngoại giao. Tình huống này kích thích ông.

Ngài Dittisham nói :

‘ Vợ tôi đủ sức chịu bất cứ cú sốc nào. Tôi tự hỏi ông có biết lí do cô ấy chịu gặp ông không ? ‘

Poirot đáp một cách điềm tĩnh : ‘ Sự tò mò ? ‘

Một sự tôn trọng hiện ra trong đôi mắt của người đàn ông kia.

‘ A, ông nhận ra điều đó ư ? ‘

Poirot nói :

‘ Nó chắc chắn xảy ra. Phụ nữ sẽ luôn luôn gặp một thám tử tư ! Đàn ông sẽ nói với ông ta : Quý tha ma bắt ông đi. ‘

‘ Vài phụ nữ cũng có thể nói ông ta : Quý tha ma bắt ông đi, sau khi gặp ông ta chứ không phải trước khi gặp. ‘

‘ Có lẽ vậy. ‘ Ngài Dittisham ngừng lại. ‘ Cái ý tưởng đằng sau quyển sách này là gì ? ‘

Hercule Poirot nhún vai.

‘ Có người phục hồi lại những giai điệu xưa, những tiết mục sân khấu xưa, những lối ăn mặc xưa. Cũng có người muốn làm sống lại những những vụ mưu sát xưa cũ. ‘

‘ Khiếp ‘, ngài Dittisham nói.

‘ Khiếp ! Nếu ông thích. Nhưng ông sẽ không thay đổi được bản chất con người bởi việc nói ra từ ‘ khiếp ‘ đâu. Vụ mưu sát là một vở kịch. Sự mong muốn vở kịch rất mãnh liệt ở loài người. ‘

Ngài Dittisham thì thầm ‘

‘ Tôi biết-Tôi biết... ‘

‘ Vậy thì ông thấy đó, ‘ Poirot nói, ‘ cuốn sách sẽ được viết. nó là phần mà tôi muốn chắc chắn rằng sẽ không có hàng tá lỗi trình bày, không có sự xáo trộn những sự kiện đã được biết. ‘

‘ Những sự kiện này là sở hữu chung, tôi phải nghĩ như thế. ‘

‘ Vâng. Nhưng không phải là sự giải thích của chúng. ‘

Dittisham gắt gỏng nói :

‘ Vậy thì ý ông là gì, ông Poirot ? ‘

‘ Huân tước Dittisham kính mến của tôi, có nhiều cách để xem xét, một sự kiện lịch sử chẳng hạn. Lấy một ví dụ : nhiều quyển sách đã viết về hoàng hậu Mary xứ Scots của ông, bà ấy được miêu tả như một người chết vì nghĩa, như là một người vô lương tâm và là một phụ nữ lỗ lã, như là một vị thánh có đầu óc giản đơn, như là một phụ nữ giết người và là người mưu mô, hay một lần nữa như là một nạn nhân của hoàn cảnh và số phận ! Người ta có thể giữ lấy cho mình một sự lựa chọn. ‘

‘ Và trong vụ này ? Crale bị giết bởi vợ mình-điều đó, dĩ nhiên, không thể chối cãi. Trong thời gian xét xử vụ án vợ tôi đã đến tòa vì, theo ý kiến của tôi, những lời vu khống không công bằng. Người ta phải lên đưa cô ấy ra khỏi tòa sau đó. Dư luận rất căm ghét cô ấy. ‘

‘ Người Anh : , Poirot nói, ‘ là những người rất đạo đức. ‘

Huân tước Dittisham nói : ‘ Họ là lũ người chết tiệt ! ‘

Ông nhìn Poirot nói thêm : ‘ Còn ông ? ‘

‘ Tôi ‘, Poirot nói. ‘ Tôi sống một cuộc sống rất đạo đức. Điều đó không hoàn toàn giống như việc có những ý kiến đạo đức. ‘

Huân tước Dittisham đáp :

‘ Thỉnh thoảng tôi tự hỏi bà Crale thật sự là người như thế nào ? Tất cả

những viiiecj làm tổn thương vợ tôi này-Tôi có một cảm giác rằng có thứ gì đằng sau nó. ‘

‘ vợ ông có lẽ biết đấy ‘, Poirot tán thành.

‘ Vợ tôi ‘, huân tước Dittisham nói, ‘ không bao giờ chú ý đến vụ này một lần nào. ‘

Poirot nhìn ông ta với sự thích thú tăng lên. Ông nói :

‘ A, tôi bắt đầu thấy - ‘

Người kia nói gay gắt :

‘ Ông thấy cái gì chứ ? ‘

Poirot đáp với một sự cúi đầu :

‘ Trí tưởng tượng sáng tạo của nhà thơ... ‘

Huân tước Dittisham đứng dậy và rung chuông. Ông nói một cách cộc cằn :

‘ Vợ tôi đang đợi ông. ‘

Cánh cửa mở ra.

‘ Ông rung chuông phải không, thưa huân tước ? ‘

‘ Dẫn ông Poirot lên gặp phu nhân. ‘

Lên hai dãy cầu thang, chân ngập trong những lớp thảm mềm mại. Ánh sáng dịu tỏa ra ngập tràn. Tiền, tiền ở khắp nơi. Cửa khiêu thăm mỹ ư ? Không nhiều lắm. Chỉ có sự mộc mạc chân phương đến ảm đạm trong phòng của huân tước Dittisham. Nhưng ở đây, trong căn nhà này, chỉ có rắc một sự phung phí. Thứ tốt nhất. Không cần phô trương lòe loẹt hay là thứ đáng chú ý nhất. Chỉ đơn thuần ' tiêu xài không cần quan tâm', là đồng minh với sự thiếu tưởng tượng.

Poirot nói với bản thân : ‘ Thịt bò nướng ư ? Vâng, thịt bò nướng ! ‘

Nó không phải là một căn phòng lớn mà ông đã được dẫn vào. Cái phòng

khách lớn nằm ở tầng một. Đây là phòng tiếp khách cá nhân của phu nhân ngôi nhà này và người phu nhân của ngôi nhà đang đứng dựa vào bệ lò sưởi khi Poirot được thông báo sự có mặt và được dẫn vào.

Một cụm từ lướt qua tâm trí hoảng hốt và từ chối ra khỏi.

Cô ấy chết trẻ...

Đó là ý nghĩ của ông khi ông trông thấy Elsa Dittisham, người đã từng là Elsa Greer.

Ông sẽ không bao giờ nhận ra cô ta từ bức tranh Meredith Blake đã cho ông xem. Hơn hết, đó từng là một bức tranh của tuổi trẻ, một bức tranh của sức sống. Ở đây đã không còn tuổi trẻ- có lẽ chưa bao giờ trải qua tuổi trẻ. Và rồi ông nhận ra, khi ông chưa nhận ra từ bức tranh của Crale, rằng Elsa thật đẹp. Vâng, đó là một người phụ nữ đẹp, người mà đang bước đến gặp ông. Và dĩ nhiên là không già nua. Sau tất cả, cô ta như thế nào ? Giờ đây không hơn ba mươi sáu tuổi nếu cô hai mươi tuổi vào thời gian của tấn bi kịch. Mái tóc đen của cô được chải hoàn hảo quanh chiếc đầu đẹp đẽ, dáng vẻ cô gần như cổ điển, cách trang điểm cực kì đẹp và tinh tế.

Ông cảm thấy một cơn đau nhói lạ lùng . có lẽ, nó là sai lầm của ông già Jonathan khi nói về Juliet... Không có Juliet ở đây-trừ khi có lẽ người ta có thể tưởng tượng Juliet là một người đang sống, thiếu đi Romeo... Không phải cách trang điểm của Juliet là một phần cốt yếu làm cho cô ấy chết trẻ hay sao ?

Elsa Greer vẫn còn sống...

Cô ấy đang chào ông với giọng khá là buồn tẻ.

‘ Tôi rất vui, ông Poirot. Ngồi xuống và kể tôi nghe những gì ông muốn tôi làm. ‘

Ông nghĩ :

‘ Nhưng cô ta không thích thú. Không có gì khiến cô ta thích thú. ‘

Đôi mắt xám to-giống như hai hồ nước chết chóc.

Poirot trở nên, như cái cách của ông, có một chút ngoại quốc rõ ràng.

Ông kêu lên :

‘ Tôi bối rối quá, thưa bà, thực sự tôi rất bối rối. ‘

‘ Ồ không, tại sao ? ‘

‘ Bởi vì tôi nhận ra rằng sự dừng lại những sự kiện quá khứ xúc động này sẽ làm bà đau khổ quá chừng ! ‘

Cô ta trong có vẻ thích thú. Vâng, nó là một sự thích thú. Một sự hoàn toàn thích thú.

Cô ta nói :

‘ Tôi cho rằng chồng tôi đã đặt cái ý tưởng kia vào đầu ông phải không ? Anh ấy thấy ông khi ông đến. Dĩ nhiên anh ấy không hiểu một chút nào. Anh ấy chưa bao giờ hiểu. Tôi hoàn toàn không phải là kiểu người nhạy cảm mà anh ấy tưởng tượng. ‘

Sự thích thú vẫn còn trong giọng cô ta. Cô nói :

‘ Cha tôi, ông biết đó, là một công nhân nhà máy. Ông làm việc tiến triển dần lên và trở nên giàu có. Ông không thể làm được như vậy nếu ông là người dễ chạm tự ái. Tôi cũng vậy. ‘

Poirot nghĩ bụng : Vâng, điều đó đúng. Một người dễ chạm tự ái sẽ không đến ở nhà Caroline Crale.

Quý bà Dittisham nói :

‘ Ông muốn tôi làm gì ? ‘

‘ Bà chắc chứ, thưa bà, rằng việc ôn lại quá khứ sẽ không gây đau khổ cho bà ? ‘

Cô ta đắn đo trong giây lát và nó đột nhiên làm Poirot chú ý rằng quý bà Dittisham là người thẳng thắn. Cô ta có lẽ chỉ nói dối vì hoàn cảnh bắt buộc chứ không bao giờ vì sự lựa chọn.

Elsa Dittisham chậm rãi nói :

‘ Không, không đau buồn gì cả. Mặt khác, tôi ước nó như vậy. ‘

‘ Tại sao ? ‘

Cô ta nóng vội nói :

‘ Thật là ngu ngốc khi không bao giờ cảm thấy điều gì... ‘

Và Hercule Poirot nghĩ :

‘ Vâng, Elsa Greer đã chết... ‘

Ông nói rõ to :

‘ Với tất cả những sự kiện, bà Dittisham, nó làm cho nhiệm vụ của tôi dễ hơn rất nhiều. ‘

Cô ta phấn khởi nói :

‘ Ông muốn biết điều gì ? ‘

‘ Bà có một trí nhớ tốt chứ, thưa bà ? ‘

‘ Tạm gọi là tốt, tôi nghĩ vậy. ‘

‘ Và bà chắc là sẽ không gây buồn phiền buồn phiền cho bà khi ôn lại những ngày đó một cách chi tiết chứ ? ‘

‘ Nó sẽ không làm tôi đau buồn chút nào. Những thứ có thể làm ông đau buồn khi chúng đang xảy ra. ‘

‘ Nó có liên quan tới vài người, tôi biết. ‘

Quý bà Dittisham đáp :

‘ Đó là những gì Edward-chồng tôi-không thể hiểu được. Anh ấy nghĩ phiên tòa và tất cả những sự việc đó là một thử thách ghê gớm đối với tôi. ‘

‘ Không phải như vậy ư ? ‘

Elsa Dittisham đáp :

‘ Không, tôi thích nó. ‘ Có một âm sắc thỏa mãn trong giọng cô ta. Cô tiếp tục : ‘ Chúa ơi, cái lão Depleach tàn bạo đó đã công kích tôi như thế nào. Hẳn ta là một con quỷ, nếu ông cho là vậy. Tôi thích đương đầu với hẳn ta. Hẳn ta không thể hạ gục tôi. ‘

Cô nhìn Poirot với một nụ cười.

‘ Tôi hi vọng tôi không làm đảo lộn những ảo tưởng của ông. Một cô gái hai mươi tuổi, lẽ ra tôi phải qui phục, tôi cho là, chịu đau đớn với sự tủ nhục hay thứ gì đó. Tôi thì không. Tôi không quan tâm những gì họ nói với tôi. Tôi chỉ muốn một điều. ‘

‘ Điều gì ? ‘

‘ Treo cổ bà ta lên, dĩ nhiên. ‘ Elsa Dittisham đáp.

Ông chú ý hai bàn tay cô ta-đôi tay đẹp dễ nhưng với những móng dài và cong. Một đôi tay cướp bóc.

Cô ta nói :

‘ Ông đang nghĩ là tôi hận thù ư ? Vậy thì tôi hận thù đó-với bất cứ ai làm tổn thương tôi. Người đàn bà đó đối với tôi là hạng đàn bà thấp kém nhất trong các hạng đàn bà. Mụ ta biết rằng Amyas quan tâm tôi-rằng anh ấy sắp bỏ mụ và mụ ta giết anh ấy để cho tôi không có được anh ấy. ‘

Cô ta nhìn sang Poirot.

‘ Ông không nghĩ rằng điều đó khá là có ý nghĩa sao ? ‘

‘ Bà không hiểu hay là đồng cảm với lòng ghen tị ? ‘

‘ Không, tôi không nghĩ là tôi hiểu. Nếu ông thua cuộc thì là thua cuộc. Nếu ông không thể giữ được chồng mình, hãy để anh ta ra đi với sự vui lòng. Đó là sự chiếm hữu tôi không thể hiểu được. ‘

‘ Bà lẽ ra đã hiểu nó nếu bà cưới được ông ta. ‘

‘ Tôi không nghĩ vậy. Chúng tôi đã không làm vậy - ‘. Cô đột nhiên cười với Poirot. Nụ cười của cô, ông cảm thấy, có một chút sợ hãi. Nó quá xa và khác biệt với bất cứ cảm xúc thật nào. ‘ Tôi mong ông hiểu đúng chuyện này ‘, cô nói. ‘ Đừng nghĩ rằng Amyas Crale quyến rũ một cô gái trẻ thơ ngây. Nó không giống như vậy một chút nào ! Trong chuyện hai chúng tôi, tôi có trách nhiệm. Tôi đã gặp anh ấy tại một bữa tiệc và tôi đã phải lòng anh ấy-Tôi biết tôi sẽ có được anh ấy - ‘

Một trò đùa nhại-một trò đùa nhại lỗ bịch

Mọi vận may em đặt dưới chân người

Theo anh đi khắp cuối đất cùng trời.

‘ Dù cho ông ta đã kết hôn ư ? ‘

‘ Cấm vào, trái lệnh sẽ bị truy tố à ? Nó còn hơn là một thông cáo được in ra để ngăn ông đến với thực tại. Nếu anh ấy không hạnh phúc với vợ mình và có thể hạnh phúc với tôi, thì tại sao không ? Chúng ta chỉ có một cuộc đời để sống. ‘

‘ Nhưng người ta nói ông ấy hạnh phúc với vợ mình. ‘

Elsa lắc đầu.

‘ Không. Họ cãi nhau như chó với mèo ấy. Mụ ta đay nghiến anh ấy. Mụ, ồ, mụ ta là một người đàn bà kinh khủng ! ‘

Cô lấy một liều thuốc và châm lửa. Cô nói nói với một nụ cười nhỏ :

‘ Chắc chắn tôi không công bằng với bà ta. Nhưng tôi thật sự có nghĩ rằng bà ta khá là đáng ghét. ‘

Poirot chậm rãi nói : ‘ Đó là một bi kịch khủng khiếp. ‘

‘ Vâng, nó là một bi kịch khủng khiếp. ‘ Cô đột ngột quay sang ông, trên khuôn mặt đơn điệu tỏ ra một nỗi chết người kia của cô ta có cái gì đó đang run rẩy một cách sống động.

‘ Nó đã giết chết tôi, ông hiểu không ? Nó đã giết chết tôi. Suốt từ đó đã không còn gì-không còn gì cả. ‘ Giọng cô chùng xuống. ‘ Sự trống rỗng ! ‘. Cô vẫy tay một cách thiếu kiên nhẫn. ‘ Như một con cá nhồi trong bể kiến ! ‘

‘ Có phải Amyas Crale có ý nghĩa rất lớn với bà ? ‘

Cô ta gật đầu. Nó là một cái gật đầu nhẹ cả tin đáng ngờ cảm động một cách kì quặc. Cô nói :

‘ Tôi nghĩ tôi luôn có một đầu óc thiên cận. ‘ Cô mơ màng một cách ủ rũ. ‘ Tôi cho rằng-thật sự- người ta phải đặt một con dao trong người-như Juliet. Nhưng-nhưng làm việc đó là tự thừa nhận rằng ông đã kết thúc cho cái cuộc sống đang hành hạ ông. ‘

‘ Và thay vì ? ‘

‘ Phải có được mọi thứ- cũng chỉ vậy mà thôi-một khi một người vượt qua được nó. Tôi đã vượt qua được. Nó không có nghĩa lý gì đối với tôi nữa. Tôi đã nghĩ tôi sẽ tiếp tục đi tới việc tiếp theo. ‘

‘ Vâng, việc tiếp theo. ‘ Poirot thấy rõ rằng cô ta đang cố gắng hết sức để hoàn thành cái quyết định lỗ mãng đó. Nhìn thấy sự đẹp đẽ và giàu có của cô ta, sức quyến rũ đàn ông, tìm kiếm với đôi bàn tay cướp bóc ích kỷ để lấp đầy cuộc sống trống rỗng đó. Sự sùng bái anh hùng-một cuộc hôn nhân với một người phi công nổi tiếng-sau đó là một nhà thám hiểm, người đàn ông to

lớn phi thường đó-Anord Stevenson-có thể không khác Amyas Crale về mặt thể chất-một sự trở lại với những nhà sáng tạo nghệ thuật : Dittisham !

Elsa Dittisham nói : ‘ Tôi không bao giờ là một kẻ đạo đức giả. Có một câu tục ngữ Tây Ban Nha mà tôi luôn yêu thích. Chúa nói : Lấy những gì bạn muốn và trả giá cho nó. À, tôi đã làm như vậy. Tôi đã lấy cái tôi muốn-nhưng tôi luôn sẵn sàng để trả giá. ‘

Hercule Poirot nói :

‘ Những gì bà không hiểu là có những thứ không thể mua được. ‘

Cô ta nhìn ông chăm chăm và nói :

‘ Tôi không có ý chỉ nói đến tiền mà thôi. ‘

Poirot nói :

‘ Không, không, tôi hiểu những gì bà muốn nói. Nhưng không phải mọi thứ trên đời này có chiếc vé của nó, quá nhiều.có những thứ không dành để bán. ‘

‘ Xăng bậy ! ‘

Ông cười yếu ớt. Trong giọng cô ta có tính kiêu ngạo của người công nhân nhà máy thành đạt, người đã trỗi dậy để được giàu có.

Hercule Poirot bỗng cảm thấy một làn sóng của sự thương hại. Ông nhìn khuôn mặt không tuổi, mịn màng, đôi mắt chán chường và ông nhớ lại cô gái mà Amyas Crale đã vẽ...

Elsa Greer nói :

‘ Kể tôi nghe tất cả về quyế sách này. Mục đích của nó là gì ? Ai là người lên ý tưởng cho nó ? ‘

‘Ồ ! Quý bà của tôi ơi, còn mục đích nào khác ngoài phục vụ cái cảm giác của ngày xưa đến với thị hiếu của ngày hôm nay. ‘

‘ Nhưng ông không phải là nhà văn mà ? ‘

‘ Không, tôi là một nhà chuyên môn trong lĩnh vực tội phạm. ‘

‘ Ý ông là họ hỏi ý kiến ông về các cuốn sách về tội phạm ư ? ‘

‘ Không phải luôn là vậy. Trong vụ này, tôi có một nhiệm vụ. ‘

‘ Từ người nào ? ‘

‘ Tôi là-nói như thế nào nhỉ- hiệu đính cho sự xuất bản này đại diện cho quyền lợi bên có liên quan. ‘

‘ Bên có liên quan nào ? ‘

‘ Cô Carla Lemarchant. ‘

‘ cô ta là ai ? ‘

‘ Cô ấy là con gái của Amyas và Caroline Crale. ‘

Elsa nhìn trân trân trong giây lát. Rồi cô nói :

‘ Ô, dĩ nhiên, có một đứa trẻ. Tôi nhớ. Tôi cho rằng cô bé giờ đã trưởng thành phải không ? ‘

‘ Vâng, cô ấy hai mươi mốt tuổi. ‘

‘ Cô ấy trông như thế nào ? ‘

‘ Cô ấy cao, da ngăm và, tôi nghĩ, xinh đẹp nữa. Và cô ấy can đảm và cá tính. ‘

Elsa trầm ngâm nói ‘

‘ Tôi muốn gặp cô ấy. ‘

‘ Cô ấy có lẽ không quan tâm việc gặp bà. ‘

Elsa trông có vẻ ngạc nhiên.

‘ Tại sao ? Ồ, tôi thấy rồi.nhưng thật quá vô lý ! Cô ấy nhớ bất cứ điều gì về chuyện đó. Cô bé không quá sáu tuổi. ‘

‘ Cô ấy biết rằng mẹ mình đã bị xét xử vì tội giết cha cô. ‘

‘ Và cô bé nghĩ đó là lỗi của tôi ư ? ‘

‘ Nó là một sự giải thích có thể chấp nhận được. ‘

Elsa nhún vai. Cô nói :

‘ Thật ngu ngốc làm sao ! Nếu Caroline đã cư xử như một người biết điều - ‘

‘ Và bà không chịu trách nhiệm sao ? ‘

‘ Tại sao tôi phải chịu trách nhiệm ? Tôi không có gì phải hổ thẹn cả. Tôi yêu anh ấy.tôi sẽ làm anh ấy hạnh phúc. ‘

Cô nhìn sang Poirot. Khuôn mặt cô đột ngột suy sụp không thể tin được, ông đã thấy cô gái trông bức tranh. Cô nói : ‘ Nếu tôi có thể làm cho ông thấy. Nếu ông có thể thấy nó từ góc độ của tôi. Nếu ông biết - ‘

Poirot đổ người về phía trước.

‘ Nhưng đó là những gì tôi muốn.nhìn xem, ông Philip Blake, người đã ở đó vào lúc đó, ông ta đang viết cho tôi một bản miêu tả tỉ mỉ mọi thứ đã xảy ra. Ông Meredith Blake cũng vậy.giờ nếu bà - ‘

Elsa Dittisham hít một hơi dài. Cô nói với giọng khinh bỉ :

‘ Hai kẻ đó ! Philip thì luôn ngu ngốc. Meredith thì luôn chạy lon ton theo sau Caroline-nhưng anh ta khá là đáng mến. Nhưng ông sẽ không có được bất cứ một ý niệm thật sự nào từ bản miêu tả của họ đâu. ‘

Ông quan sát cô ta, nhìn sự hào hứng dâng trào trong đôi mắt cô, nhìn một phụ nữ đang sống trong hình hài của một người đã chết. Cô nói nhanh và gần như dữ dội :

‘ Ông muốn sự thật à ? Ồ, không phải cho sự xuất bản mà là cho bản thân ông - ‘

‘ Tôi cam đoan sẽ không xuất bản khi không có sự đồng ý của bà. ‘

‘ Tôi muốn viết ra sự thật... ‘. Cô im lặng trong giây lát, suy nghĩ. Ông thấy đôi má mịn màng nhưng cứng rắn của cô dao động và cố lấy lại đường nét trẻ trung, ông thấy cuộc đời tàn tạ bên trong cô khi quá khứ đòi hỏi cô lần nữa.

‘ Ngược về quá khứ- viết tất cả chúng ra... Chỉ ra cho ông thấy mẹ ta như thế nào - ‘

Mắt cô ánh lên. Lồng ngực cô phập phồng mạnh mẽ.

‘ Mẹ ta đã giết anh ấy. Mẹ giết Amyas. Anh muốn sống-một người ham sống. Sự căm ghét không thể mạnh hơn tình yêu-nhưng sự căm ghét của bà ta đã mạnh hơn và sự căm ghét của tôi dành cho mẹ ta là-Tôi ghét mẹ ta-tôi ghét mẹ- tôi ghét mẹ... ‘

Cô ta bên ông. Cô cúi xuống, tay cô nắm chặt lấy tay áo ông. Cô nói gấp gáp :

‘ Ông phải hiểu-ông phải-hiểu chúng tôi cảm thấy như thế nào về đối phương. Ý tôi là Amyas và tôi. Có một thứ- Tôi sẽ cho ông xem. ‘

Cô ta lao đi dọc căn phòng. Cô mở khóa một chiếc bàn giấy nhỏ, lôi ra một ngăn kéo được giấu kín trong một lỗ chuồng bồ câu.

Rồi cô ta trở lại. Trên tay cô là một lá thư nhàu nát, mực đã phai. Cô nhét nó cho ông và Poirot bỗng có một kí ức sâu sắc của một đứa trẻ mà ông biết, đứa trẻ đã dúi vào tay ông một mảnh kho báu của một cô bé-một chiếc vỏ sò đặc biệt nhặt được trên bãi biển thận trọng một cách hăng hái. Đứa trẻ đó chỉ đứng lại và quan sát ông. Tự hào, e ngại, nhiệt tình bình phẩm việc ông nhận lấy kho báu của mình.

Ông mở ngừng trang giấy đã phai màu.

Elsa em, cô bé tuyệt vời ! Không bao giờ có gì xinh đẹp bằng. Và lúc này

đây anh e rằng-Anh quá già-một kẻ trung niên, xấu xí và tính khí thất thường. Đừng kỳ vọng vào anh, đừng tin tưởng anh-Anh sẽ không ổn khi rời xa công việc của mình. Anh giỏi nhất khi làm việc. Vì vậy, đừng nói anh không báo trước.

Ôi, cô gái đáng yêu của anh-Vậy là anh sắp có được em. Anh sẽ xuống địa ngục vì em và em biết điều đó. Và anh sẽ vẽ một bức tranh về em mà sẽ làm cho kẻ ngốc trên thế giới này phải giữ lấy nó và há hốc mồm ! Anh đang điên lên vì em-Anh không thể ngủ- không thể ăn. Elsa-Elsa-Elsa-Anh là của em mãi mãi-của em cho tới chết Amyas.

Mười sáu năm rồi. Mực đã phai, giấy đã nhàu. Nhưng những từ ngữ vẫn còn giá trị- vẫn còn rộn ràng...

Ông nhìn sang người phụ nữ được viết trong thư.

Nhưng đó không còn là người phụ nữ mà ông đã thấy.

Đó là một cô gái trẻ đang yêu.

Ông nghĩ về Juliet một lần nữa...

CHƯƠNG 9. CHÚ LỢN NHỎ NÀY KHÔNG CÓ GÌ CẢ

‘ Tôi có thể hỏi tại sao không, ông Poirot ? ‘

Hercule Poirot cân nhắc câu trả lời cho câu hỏi kia. Ông nhận ra đôi mắt xám rất sắc sảo đang dõi theo ông từ khuôn mặt nhỏ bé, nhăn nheo.

Ông đã leo lên tới tầng cao nhất của tòa cao ốc năm trơ trọi và gõ cửa căn hộ số 584 của tòa nhà Gillespie-ra đời để cung cấp cái mà người ta gọi là ‘ những căn buồng nhỏ ‘ cho người phụ nữ lao động.

Đây, ở trong không gian nhỏ hình lập phương, cô Cecilia Williams đã sống, trong một căn phòng vừa là phòng ngủ vừa là phòng khách, phòng ăn và với sự sáng suốt khi sử dụng bếp ga hình vòng, căn bếp-một chỗ kín đáo gắn với nó tiếp tục là một phần tư chiều dài bốn tấm và một cái kho thông thường.

Mặc dù những thứ vây quanh này có lẽ nghèo nàn nhưng cô Williams đã thiết kế để tạo dấu ấn cá nhân của mình lên chúng.

Các bức tường được vẽ bằng màu keo một người tu khổ hạnh màu xám nhợt và nhiều bức tranh sao chép khác nhau được treo lên chúng. Dante gặp gỡ Beatrice trên một chiếc cầu-và bức tranh đó một lần nữa mô tả bởi một đứa trẻ như là một ‘ cô bé mù ngồi trên một quả cam và gọi ‘, tôi không hiểu tại sao, ‘ hi vọng ‘. Cũng có hai bức tranh bằng màu nước của Venice và một bức màu nâu đỏ sao chép tác phẩm ‘ Primavera ‘ của Botticelli. Trên đỉnh một chiếc tủ thấp có nhiều ngăn kéo là một lượng lớn những bức ảnh đã phai màu, hầu như, qua kiểu tóc của họ đã từ hai mươi đến ba mươi năm về

trước.

Tấm thảm vuông đã mòn xơ cả chỉ, đồ đạc thì méo mó và xoàng xĩnh. Hercule Poirot đã rõ rằng Cecilia Williams sống rất túng thiếu. Không có thịt bò nướng ở đây. Đây chính là chú lợn nhỏ không có gì cả.

Giọng cô Williams rõ ràng, sắc sảo và dứt khoát lặp lại câu hỏi :

‘ Ông muốn những kí ức của tôi về vụ án nhà Crale ư ? Tôi có thể hỏi tại sao không ? ‘

Hercule Poirot đã được vài người bạn và những người cộng tác kể lại rằng, vào lúc mà ông làm họ gần như điên tiết, rằng ông thích nói dối hơn là nói thật và sẽ giao thiệp bằng cách của ông để đạt được mục đích của mình bằng những lời phát biểu sai tình vi.

Nhưng trong trường hợp này sự quyết định của ông được thực hiện nhanh chóng. Hercule Poirot đã không đến lớp học của những trẻ em người Bỉ hay Pháp mà có một gia sư người Anh, nhưng ông ta phản ứng lại đơn giản và quen thuộc như những cậu bé khác nhau người mà được hỏi trong giờ học của chúng :

‘ Sáng nay con có đánh răng không Harord (hay Richard hoặc Anthony) ? ‘
Chúng nhanh chóng nghĩ ra một lời nói dối hợp lí và ngay lập tức bác bỏ nó, đáp lại một cách khổ sở, ‘ Không, thưa cô Williams. ‘

Cô Williams đã có được những gì mà mọi người thầy thành công phải có, đó là cái quyền lực tối thượng bí ẩn ! Khi cô Williams nói ‘ đứng lên và đi rửa tay đi Joan ‘, hay ‘ cô mong đợi con đọc chương này trong tác phẩm Những nhà thơ thời Elizabeth và có thể trả lời câu hỏi của cô trong đó ‘ Lúc nào học sinh cũng phải vâng lời cô. Không bao giờ trong đầu cô Williams có ý nghĩ rằng học trò không vâng lời mình.

Vì vậy trong trường hợp này Hercule Poirot thấy rằng sự giải thích về một

quyển sách viết về những tội ác trong quá khứ xem ra không hợp lí. Để thay thế ông kể lại đơn giản trường hợp mà Carla Lemarchant đã tìm đến ông.

Người phụ nữ lớn tuổi, nhỏ nhắn trong bộ trang phục giản dị đã sồn lẳng nghe một cách chăm chú. Bà nói :

‘ Thật vui biết mấy khi có được tin tức của đứa bé đó-biết được cô bé giờ như thế nào. ‘

‘ Cô ấy là một phụ nữ trẻ rất quyến rũ và lôi cuốn, rất can đảm và có trí tuệ. ‘

‘ Tốt ‘, cô Williams đáp ngắn gọn.

‘ Và cô ấy, tôi có thể nói, là một người rất kiên trì. Cô ấy không phải là người mà dễ từ chối hay hoãn lại. ‘

Người cựu gia sư trầm ngâm gật đầu. Cô nói :

‘ Cô bé có tài năng mỹ thuật không ? ‘

‘ Tôi nghĩ là không. ‘

Cô Williams nói khô khốc :

‘ Đó là một điều đáng để biết ơn ! ‘

Giọng điệu của lời nhận xét cho thấy quan điểm của cô về các nghệ sĩ là không nghi ngờ gì.

Cô nói thêm :

‘ Từ những lời kể của ông về cô bé tôi hình dung rằng cô bé giống mẹ hơn là giống cha. ‘

‘ Rất có thể. Điều đó bà có thể kể với tôi khi bà gặp cô ấy. Bà có muốn gặp cô ấy không ? ‘

‘ Thật sự tôi rất muốn gặp cô bé. Luôn luôn là điều thích thú khi thấy một đứa trẻ mà ông biết đã trưởng thành như thế nào. ‘

‘ Tôi cho rằng lần cuối cùng bà gặp thì cô ấy còn rất nhỏ ? ‘

‘ Cô bé khoảng năm tuổi rưỡi. Một đứa trẻ rất có duyên-hơi trầm lặng, có lẽ vậy. Trầm tư. Chỉ chơi những trò chơi nhỏ một mình và không hứng thú với sự tác động bên ngoài. Tự nhiên và không hư hỏng. ‘

Poirot nói :

‘ Thật may là cô bé còn quá nhỏ. ‘

‘ Vâng, thật vậy. Nếu cô bé lớn hơn thì cú sốc của thảm kịch này có thể gây ra tác động rất xấu. ‘

‘ Tuy nhiên ‘, Poirot nói, ‘ người ta có thể cảm thấy đó là một điều bất lợi-tuy nhiên đứa trẻ nhỏ đã hiểu hay được phép hiểu. Sẽ có một bầu không khí của bí mật và sự lảng tránh và sự đột ngột rời khỏi nơi sinh sống. Những điều này không tốt cho một đứa trẻ. ‘

Cô Williams trầm tư đáp :

‘ chúng có thể ít tổn hại hơn ông nghĩ. ‘

Poirot :

‘ Trước khi chúng ta ra khỏi chủ đề về Carla Lemarchant-chính là Carla Crale bé nhỏ, có một điều tôi muốn hỏi bà. Nếu bất cứ ai cũng có thể giải thích nó, tôi nghĩ bà cũng có thể. ‘

‘ Vâng ? ‘

Giọng bà tò mò, vô thưởng vô phạt.

Poirot vẫy tay trong một sự cố gắng bày tỏ ý mình.

‘ Có một thứ gì đó-một sắc thái tôi không thể định nghĩa được-nhưng đối với tôi dường như đứa trẻ đó, khi tôi nhắc đến cô ấy, lời đáp lại luôn đi kèm với sự ngạc nhiên mơ hồ, như thể người mà tôi đang trò chuyện hoàn toàn quên rằng đứa trẻ tồn tại. Giờ thì chắc chắn là, thưa quý bà, điều đó không tự nhiên phải không ? Một đứa trẻ, dưới hoàn cảnh này, là một người không

quan trọng, không phải ở chính cô bé, nhưng như là một điểm then chốt. Amyas Crale có lẽ có lí do để ruồng bỏ hay không ruồng bỏ vợ mình. Nhưng trong một cuộc hôn nhân đổ vỡ thông thường đứa trẻ là một điểm rất quan trọng. Nhưng ở đây đứa trẻ dường như có rất ít giá trị. Đối với tôi điều đó có vẻ lạ lùng. ‘

Cô Williams nói nhanh :

‘ Ông vừa đặt ngón tay của mình lên điểm sống còn, ông Poirot, ông hoàn toàn đúng. Và đó là một phần lí do tôi nói những gì tôi đã làm ngay bây giờ- rằng việc đem Carla đến những vùng lân cận có lẽ là vài sự lưu tâm đến một điều tốt đẹp cho cô bé. Khi cô bé lớn hơn, ông thấy đó, cô ấy có lẽ phải trải qua một sự thiếu hụt nào đó trong cuộc sống gia đình của mình. ‘

Bà ta đổ người về phía trước, nói một cách chậm rãi và thận trọng :

‘ Theo lẽ tự nhiên, trong quá trình làm việc của tôi, tôi đã thấy khá nhiều khía cạnh trong vấn đề giữa cha mẹ và con cái. Nhiều trẻ em, hầu hết trẻ em, tôi phải nói là đã bị chăm sóc quá mức từ phía cha mẹ chúng. Có quá nhiều tình yêu, quá nhiều sự bảo bọc đứa trẻ. Những đứa con cảm thấy không thoải mái và tự chúng tìm tự do, để được thoát ra và không ai để ý. Với đứa trẻ duy nhất trong trường hợp đặc biệt này và dĩ nhiên những người mẹ là những tên tội phạm tồi tệ nhất. Kết quả của cuộc hôn nhân thường không may mắn. Người chồng bức tức vì bị xếp thứ hai, đi tìm sự an ủi- hay đúng hơn là sự tâng bốc và sự chú ý- ở một nơi khác và không sớm thì muộn sẽ dẫn đến li hôn. Điều tốt nhất cho một đứa trẻ, tôi tin chắc là có được cái mà tôi gọi là sự bỏ bê lành mạnh từ phía cả cha và mẹ. Điều này xảy đến một cách tự nhiên đủ để trong trường hợp của một gia đình đông con và có rất ít tiền bạc. Chúng không được chú ý tới vì mẹ chính người mẹ thật sự không có thời gian để bận rộn với chúng. Chúng hoàn toàn nhận ra rằng mẹ chúng yêu

chúng nhưng chúng không lo lắng bởi quá nhiều sự biểu hiện này của thực tế. ‘

‘ Nhưng có một khía cạnh khác nữa. Người ta thỉnh thoảng tìm thấy một cặp vợ chồng mà hoàn toàn đủ với với người kia, quấn quýt nhau, thì đứa trẻ có vẻ không là gì đối với cả hai. Và trong trường hợp này tôi nghĩ một đứa trẻ sẽ trở nên bức tức cái thực tế đó, cảm thấy bị giành giật, bị ghẻ lạnh. Ông hiểu rằng tôi không hề nói đến sự bỏ bê. Bà Crale, chẳng hạn, được cho là một người mẹ xuất sắc, luôn luôn chu đáo trong việc chăm sóc Carla, quan tâm sức khỏe con bé-chơi với nó đúng lúc, luôn tử tế và vui vẻ. Nhưng cho tất cả những điều đó, bà Crale thật sự hoàn toàn bảo bọc chồng mình. Bà ấy tồn tại, có lẽ người ta nói rằng, chỉ để dành cho ông ấy ‘. Cô Williams ngừng lại một chút và rồi bình thản nói : ‘ Tôi nghĩ, đó là lời bào chữa cho những gì tồi tệ bà ấy đã làm. ‘

Hercule Poirot nói :

‘ Ý bà là họ giống cặp tình nhân nhiều hơn là vợ chồng ư ? ‘

Cô Williams , với một cái cau mày nhẹ nhàng của sự không ưa cách nói của người nước ngoài, nói :

‘ Ông có thể nói theo cách đó. ‘

‘ Ông ta đã hết lòng với bà ta như bà ta đã làm với mình phải không ? ‘

‘ Họ là một cặp hết lòng vì nhau. Nhưng ông ta, dĩ nhiên, là một người đàn ông. ‘

Cô Williams đã có tính toán khi đặt vào từ cuối một ý nghĩa hoàn toàn của người thời Victoria.

‘ Những người đàn ông ‘- Cô Williams nói và ngừng lại.

Trong khi một người sở hữu nhiều tiền của nói ‘ Những kẻ Bôn-xê-víc ‘ - thì

một người cộng sản nghiêm túc sẽ nói ‘ Những kẻ tư bản ! ‘ - một người nội trợ giỏi nói ‘ Lũ gián ! ‘ - còn cô Williams nói ‘ Lũ đàn ông ! ‘.

Từ cuộc sống của một nữ gia sư không chòng nổi lên một luồng gió dữ dội của thuyết nam nữ bình quyền. Không ai khi nghe cô nói có thể nghi ngờ rằng đối với cô Williams đàn ông là kẻ thù !

Poirot nói : ‘ Bà không biện hộ cho đàn ông sao ? ‘

Bà ta đáp cộc lốc :

‘ Đàn ông luôn có thứ tốt nhất trên đời này. Tôi hi vọng rằng điều đó sẽ không luôn luôn như vậy... ‘

Hercule Poirot quan sát sự biện minh của bà ta. Ông có thể hoàn toàn hình dung dễ dàng cô Williams cẩn thận và thành thạo khóa móc và một thanh rào sắt và sau đó đình công tuyệt thực với sự kiên quyết chịu đựng. Xa rời tập thể vì lợi ích cá nhân, ông nói :

‘ Bà không thích Amyas Crale phải không ? ‘

‘ Hầu như chắc chắn tôi không thích ông Crale. Tôi cũng không bằng lòng với ông ta. Nếu tôi là vợ hắn tôi sẽ bỏ hắn. Có những thứ mà không phụ nữ nào có thể chịu đựng nổi ! ‘

‘ Nhưng bà Crale đã chịu đựng những chuyện đó phải không ? ‘

‘ Vâng. ‘

‘ Bà nghĩ bà ấy đã sai lầm ư ? ‘

‘ Vâng, tôi nghĩ vậy. Một người phụ nữ nên có sự tự trọng nào đó cho mình và không nên phục tùng khi bị bề mặt. ‘

‘ Bà có nói bất cứ điều gì đại loại như vậy với bà Crale không ? ‘

‘ Hầu như là không. Đó không phải là chỗ để tôi làm như vậy. Tôi được thuê để dạy học cho Angela, không thể cho bà Crale lời khuyên khi không được

hỏi đến. Làm như vậy là hoàn toàn không lễ độ. ‘

‘ Bà thích bà Crale phải không ? ‘

‘ Tôi rất yêu mến bà Crale ‘. Giọng nói có hiệu lực trở nên dịu đi, chứa đựng sự ấm áp và cảm xúc. ‘ Rất mến và rất tiếc cho bà ấy. ‘

‘ Và học trò của bà-Angela Warren thì sao ? ‘

‘ Cô bé là một cô gái thú vị hơn ai hết-một trong những học sinh thú vị nhất mà tôi có. Một bộ não thật sự giỏi. Vô kỉ luật, nóng tính, hầu như khó quản lí về nhiều mặt nhưng thật sự tính nết rất tốt. ‘

Bà ngừng lại rồi sau đó nói tiếp :

‘ Tôi luôn hi vọng rằng cô bé sẽ làm được điều gì đó có ích. Và em đã làm ! Ông đã đọc sách của em ấy viết về Sahara chưa ? Và em đã khai quật những nấm mộ rất thú vị ở Fayum ! Vâng, tôi tự hào về Angela. Tôi không ở Alderbury quá lâu-hai năm rưỡi-nhưng tôi luôn giữ trong lòng đức tin rằng tôi đã giúp đỡ để khơi dậy tâm hồn cô bé và cố vũ cho sở thích về khảo cổ học của em. ‘

Poirot thì thầm : ‘ Tôi hiểu rằng đó là quyết định sự học tiếp của cô bé bằng cách gửi em đến trường. Bà hẳn đã không bằng lòng với quyết định đó. ‘

‘ Không hề, ông Poirot à. Tôi hoàn toàn đồng tình chuyện đó. ‘

Bà ngừng lại rồi nói tiếp :

‘ Để tôi làm cho vấn đề được sáng tỏ với ông. Angela là một cô gái đáng yêu-tốt bụng và bốc đồng-nhưng em ấy cũng là cái mà tôi gọi là một cô gái khó khăn. Là vậy đó, em ấy đang ở lứa tuổi khó khăn. Luôn luôn có một khoảng thời gian mà một cô gái không chắc chắn về bản thân-không còn là một đứa trẻ cũng không phải là một phụ nữ. Thực tế là trong một phút Angela hiểu biết và thuần phục-hoàn toàn trưởng thành-nhưng một phút sau

em ấy lại trở thành một đứa trẻ nghịch ngợm-chơi những trò nghịch ngợm tinh quái và lại vô lễ và mất bình tĩnh. Những cô gái, ông biết đó, cảm thấy khó khăn ở lứa tuổi đó-chúng cực kì nhạy cảm. Chúng bức bối với mọi thứ người ta nói với chúng. Chúng khó chịu vì bị đối xử như một đứa trẻ và rồi đột nhiên cảm thấy ngượng ngùng vì được đối xử như người trưởng thành. Angela đã ở trong tình trạng đó. Cô bé đã có những cơn giận dữ, đột nhiên bức tức vì bị trêu chọc và nổi cáu rồi cô bé sẽ hờn dỗi nhiều ngày trong một thời gian, ngồi suy tư và cau mày-rồi một lần nữa cô bé lại ở trong trạng thái tinh thần hoang dã, trèo cây, rồi bị cuốn theo những cậu bé trong vườn cây, từ chối phục tùng bất cứ quyền lực nào. ‘

Cô Williams ngừng lại rồi nói tiếp :

‘ Khi cô bé tới giai đoạn đó, trường học giúp ích rất nhiều. Cô bé cần sự kích thích của những trí tuệ khác-đó, và những kỉ luật lành mạnh của tập thể, giúp em trở thành một thành viên hiểu biết lẽ phải của xã hội. Hoàn cảnh gia đình Angela không phải cái mà tôi cho là lý tưởng. Bà Crale đã chiều hư cô bé, vì một điều. Angela thu hút bà ấy và bà luôn ủng hộ cô bé. Kết quả là Angela nghĩ rằng mình có quyền yêu sách trước tiên lên thời gian và sự quan tâm của chị mình. Và do những tính khí đó của cô bé nên em ấy đã từng va chạm với ông Crale. Ông Crale suy nghĩ theo lối tự nhiên rằng ông phải được đặt lên hàng đầu-và có ý định làm như thế. Ông ấy thật sự rất yêu mến cô bé-họ là đôi bạn tốt và thường đấu khẩu với nhau khá hòa nhã nhưng có những lần khi ông Crale thường đột nhiên tức giận mỗi bận tâm của bà Crale với Angela. Như tất cả đàn ông, ông ta là một đứa trẻ được nuông chiều ; ông đợi mọi người làm ấm i lên với ông. Rồi ông và Angela đã có một cuộc cãi nhau thật sự và bà Crale thường đứng về phía Angela. Rồi ông điên tiết lên. Mặt khác, nếu bà ấy ủng hộ ông, Angela sẽ nổi giận. Nhờ những dịp này mà

Angela thường trở lại với tính cách trẻ con và chơi khăm ông ấy thật ác ý. Ông ấy có thói quen nốc một hơi đồ uống của mình và một lần cô bé đã cho nhiều muối vào thức uống của ông. Điều cuối cùng, dĩ nhiên, tác động như là một chất gây nôn và ông ấy kêu ú ở với cơn giận điên cuồng. Nhưng chuyện thật sự làm mọi thứ trở nên căng thẳng là khi cô bé đặt nhiều con sên trên giường của ông ta. Ông có một ác cảm kì lạ với lũ sên. Ông ấy hoàn toàn mất bình tĩnh và nói rằng cô bé phải được gởi ngay tới trường. Ông sẽ không chịu đựng tất cả những hành động ngu ngốc vặt vãnh này thêm nữa. Angela đã cực kì khó chịu-mặc dù thật ra chính cô bé đã một, hai lần bày tỏ ước muốn đi học ở một trường nội trú-nhưng em ấy chọn để đưa ra một lời trách móc nặng nề về việc đó. Bà Crale không muốn cô bé đi nhưng đã để bản thân bị thuyết phục-một món nợ lớn chưa trả hết, tôi nghĩ vậy, đối với những gì tôi đã nói với bà ấy trong chủ đề này. Tôi chỉ ra cho bà rằng đó sẽ là một thuận lợi to lớn cho Angela và tôi nghĩ nó sẽ thật sự là một lợi ích tuyệt vời cho cô bé khi đến học ở Helston-một trường học rất tốt ở vùng biển phía Nam-vào học kì mùa thu. Nhưng bà Crale vẫn không vui về chuyện này suốt những ngày nghỉ đó. Và Angela vẫn tiếp tục tức tối với ông Crale bất cứ lúc nào cô bé nhớ lại. Nó không thực sự nghiêm trọng, ông hiểu chứ ông Poirot, nhưng nó đã tạo nên một thứ như là sự ngấm ngấm vào mùa hè đó-à- tới những sự việc khác đang diễn ra. ‘

Poirot nói : ‘ Ý bà là-Elsa Greer ? ‘

Cô Williams nói gay gắt :

‘ Chính xác ‘. Và mím chặt môi sau từ đó.

‘ Bà có ý kiến gì về Elsa Greer ? ‘

‘ Tôi không có ý kiến gì về cô ta cả. Một người phụ nữ trẻ hết sức vô lương tâm. ‘

‘ Cô ấy rất trẻ. ‘

‘ Đủ lớn để hiểu biết hơn. Tôi có thể thấy không có sự tha thứ nào dành cho cô ta-hoàn toàn không. ‘

‘ Tôi cho là cô ấy phải lòng ông ta... ‘

Cô Williams ngắt lời với một tiếng ‘ xùy ‘ khinh bỉ.

‘ Thật sự phải lòng ông ta. Tôi nên hi vọng, ông Poirot, rằng bất cứ cảm giác nào của chúng ta, chúng ta phải giữ chúng trong sự kiềm chế đúng khuôn phép. Và chúng ta chắc chắn điều khiển được những hành động của mình. Cô gái đó hoàn toàn không có một thứ đạo đức nào. Chẳng có một ý nghĩa nào với cô ta khi ông Crale là người đã có gia đình. Cô ta hoàn toàn không biết xấu hổ về tất cả chuyện đó-trơ tráo và nhất quyết.có thể cô ta đã được nuôi nấng tồi tệ- nhưng đó là lí do duy nhất tôi tìm được cho cô ta. ‘

‘ Cái chết của ông Crale hẳn là một cú sốc kinh khủng đối với cô ta. ‘

‘Ồ, đúng vậy. Và chính cô ta hoàn toàn chịu trách nhiệm về việc đó. Tôi không quá quan tâm đến việc tha thứ cho tội giết người nhưng cũng vậy thôi, ông Poirot, nếu có một người phụ nữ bị dồn đến bước đường cùng thì người đó chính là Caroline Crale. Tôi nói thẳng với ông, có những lúc mà chính tôi muốn giết chết hai người bọn họ. Khoe khoang cô gái trước mặt vợ mình, lắng nghe bà ấy phải chịu đựng sự xấc láo của cô gái-và cô ta đã xấc láo, ông Poirot. Ôi, không, Amyas Crale đáng phải nhận điều hăn ta đã nhận. Không người đàn ông nào được đối xử với vợ mình như hăn ta đã làm mà không bị trừng phạt vì nó. Cái chết của hăn ta chỉ là một sự trừng phạt. ‘

Hercule Poirot nói : ‘ Cảm xúc của bà rất mạnh... ‘

Người phụ nữ bé nhỏ nhìn ông với đôi mắt xám không thể khuất phục kia, nói :

‘ Tôi có cảm xúc rất mạnh về sự ràng buộc hôn nhân. Trừ khi nó được tôn trọng và giữ gìn, những con người nông thôn thoái hóa. Bà Crale là một người vợ tận tụy và chung thủy. Chồng bà ấy cố tình miệt thị bà và đưa nhân tình của hắn ta vào nhà bà. Như tôi nói, hắn ta đáng bị như vậy. Hắn đã trêu tức sự chịu đựng trong quá khứ của bà ấy và tôi là người duy nhất không đổ lỗi cho những gì bà đã làm. ‘

Poirot chậm rãi nói : ‘Tôi phải thừa nhận rằng ông ta đã hành động rất tồi tệ. Nhưng nên nhớ ông ta là một họa sĩ vĩ đại. ‘

Cô Williams khịt mũi khinh bỉ :

‘Ồ, vâng. Tôi biết. Thời nay đó luôn là cái cớ . Một họa sĩ ! Một lí do cho mọi loại cuộc sống phóng đãng, cho sự say xỉn, cho sự cãi vã, cho sự không chung thủy. Và ông Crale là loại họa sĩ nào khi mọi thứ đã được nói ra và làm xong rồi ? Đó có lẽ là những người sang trọng ngưỡng mộ tranh của hắn ta trong một vài năm. Nhưng không là mãi mãi. Tại sao ? Hắn ta thậm chí không thể vẽ ! Hình phối cảnh của hắn ta thật khủng khiếp ! Thậm chí thuật phân tích của hắn cũng không đúng. Tôi biết điều mà tôi đang nói, ông Poirot. Tôi đã học vẽ được một thời gian, khi còn là một cô gái, ở Florence và với bất kì ai biết và đánh giá cao những bậc thầy vĩ đại, những bức vẽ lem nhem này của ông Crale thật sự lỗ bịch. Chỉ là sự bắn tung tóe một vài màu sắc lên vải bố- không có sự dựng hình-không có một bản vẽ cẩn thận. Không. ‘ Bà lắc đầu. ‘Đừng yêu cầu tôi ngưỡng mộ tranh của Crale. ‘

‘ Hai bức trong số chúng đang ở phòng tranh Tate ‘, Poirot nhắc bà ta.

Cô Williams khịt mũi :

‘ Có thể. Vậy là một trong số những bức tượng của ông Epstein, tôi tin là vậy. ‘

Poirot hiểu được điều đó, theo như cô Williams, từ cuối cùng đã được nói ra.

Ông bỏ qua chủ đề hội họa.

Ông nói :

‘ Bà đã ở với bà Crale khi bà ấy tìm thấy cái xác phải không ?

‘ Vâng. Bà ấy và tôi đi xuống từ nhà cùng nhau sau bữa ăn trưa. Angela đã bỏ lại cái áo chui đầu trên bãi biển sau khi tắm xong, hay một chỗ khác trên thuyền. Em ấy luôn rất bất cẩn về đồ vật của mình. Tôi rời bà Crale tại cánh cửa vườn Battery nhưng bà ấy gọi tôi lại gần như lập tức. Tôi tin rằng ông Crale được hơn một giờ đồng hồ, ông ấy nằm sóng soài trên chiếc ghế dài gần giá vẽ của mình. ‘

‘ Bà ấy có cực kì lo lắng vì phát hiện đó không ? ‘

‘ Chính xác ý ông là gì khi hỏi như vậy, ông Poirrot ? ‘

‘ Tôi đang hỏi bà đã có những ấn tượng gì tại thời điểm đó. ‘

‘ Ồ, tôi hiểu. Vâng, với tôi bà ấy dường như hoàn toàn choáng váng. Bà ấy cử tôi đi gọi điện cho bác sĩ. Sau tất cả, chúng tôi hoàn toàn không thể chắc chắn ông ấy đã chết-nó có lẽ là một cơn tai biến. ‘

‘ Bà ấy có đưa ra một khả năng nào không ? ‘

‘ Tôi không nhớ. ‘

‘ Và bà đã đi gọi điện thoại ? ‘

Giọng cô Williams khô khốc và cộc cằn :

‘ Khi lên đường mòn được nửa đường tôi gặp ông Meredith Blake. Tôi giao nhiệm vụ cho ông ấy và trở lại với bà Crale. Tôi nghĩ, ông thấy đó, bà ấy có lẽ sẽ ngã quy- và những người đàn ông thì không giỏi trong vấn đề như thế. ‘

‘ Và bà ấy có ngã quy không ? ‘

Cô Williams nói khô khốc :

‘ Bà Crale hoàn toàn tự chủ được bản thân. Bà ấy hoàn toàn khác với cô

Greer, người mà đã làm ra một cơn cuồng loạn và cảnh tượng rất khó chịu. ‘

‘ Loại cảnh tượng nào ? ‘

‘ Cô ta đã cố tấn công bà Crale. ‘

‘ Ý bà là cô ta đã nhận ra rằng bà Crale là nguyên nhân gây ra cái chết của ông Crale ư ? ‘

Cô Williams suy nghĩ trong giây lát.

‘ Không, cô ta hầu như không chắc về việc đó. Sự nghi ngờ khủng khiếp đó chưa xuất hiện. Cô Greer chỉ hét lên : ‘ Tất cả là do bà làm, Caroline bà đã giết anh ấy. Tất cả là lỗi của bà. ‘ Thật ra cô ta không nói ‘ Bà đã đầu độc ông ấy ‘ nhưng tôi nghĩ không có sự nghi ngờ nào để mà cô ta nói như vậy. ‘

‘ Và bà Crale thì sao ? ‘

Cô Williams di chuyển không ngừng.

‘ Chúng ta phải là những kẻ đạo đức giả sao, ông Poirot ? Tôi không thể kể với ông những gì bà Crale thật sự đã cảm thấy hay đã nghĩ và khoảnh khắc đó. Cho dù những gì bà ấy đã làm quá khủng khiếp - ‘

‘ Nó có vẻ như thế nào ? ‘

‘ K-không, k-không, tôi không thể nói nó đã như vậy. Choáng váng, vâng-và, tôi nghĩ là hoảng sợ nữa. Vâng, tôi chắc chắn là hoảng sợ. nhưng điều đó không đủ tự nhiên. ‘

Hercule Poirot nói với giọng không thỏa mãn :

‘ Vâng, có lẽ nó đủ tự nhiên... Bà ấy đã chính thức chấp nhận về cái chết của chồng mình như thế nào ? ‘

‘ Tự tử. Bà ấy nói, rất dứt khoát ngay từ đầu, rằng nó phải là một vụ tự tử. ‘

‘ Bà Crale có nói điều tương tự khi bà ấy nói chuyện riêng với bà không, hay bà ấy đã đặt ra giả thuyết khác ? ‘

‘ Không. Bà ấy-bà ấy-lấy nỗi đau để gây ấn tượng với tôi rằng đó phải là tự tử. ‘

Cô Williams có vẻ xấu hổ.

‘ Và bà đã nói gì về điều đó ? ‘

‘ Thật sự, ông Poirot, tôi đã nói gì có thành vấn đề không ? ‘

‘ Vâng. Tôi nghĩ là có. ‘

‘ Tôi không hiểu tại sao - ‘

Nhưng như thế sự im lặng có tính chờ đợi đã thôi miên bà ta, bà miễn cưỡng nói :

‘ Tôi nghĩ tôi đã nói : ‘ Chấn chấn rồi, bà Crale. Đó phải là tự tử. ‘

‘ Bà có tin những từ mình đã nói không ? ‘

Cô Williams ngẩng đầu lên, kiên quyết nói :

‘ Không, tôi không tin. Nhưng ông hiểu cho, ông Poirot, rằng tôi hoàn toàn toàn đứng về phía bà Crale, nếu ông muốn theo cách đó. Sự thông cảm của tôi là dành cho bà ấy, không phải với cảnh sát. ‘

‘ Bà có thích được thấy bà ấy được tuyên bố trắng án không ? ‘

Cô Williams bướng bỉnh nói :

‘ Vâng. Tôi muốn. ‘

Poirot nói :

‘ Rồi bà sẽ đồng cảm với cảm giác của con gái bà ta chứ ? ‘

‘ Tôi có mọi sự đồng cảm với Carla. ‘

‘ Bà sẽ phản đối khi viết ra cho tôi một bản báo cáo chi tiết của thảm kịch phải không ? ‘

‘ Ý ông là cho cô ấy đọc ư ? ‘

‘ Vâng. ‘

Cô Williams chậm rãi nói :

‘ Không, tôi không có sự phản đối nào. Cô ấy hoàn toàn quyết tâm để đi vào vấn đề này phải không ? ‘

‘ Vâng. Tôi dám cho rằng sẽ thích hợp hơn nếu sự thật được giữ kín với cô ấy - ‘

Cô Williams ngắt lời ông :

‘ Không. Sẽ luôn tốt hơn khi đối diện với sự thật. Không có ích lợi gì khi lãng tránh nỗi buồn bằng cách can thiệp và sự thật. Carla đã sốc khi biết được sự thật-giờ cô ấy muốn biết chính xác thảm kịch đã xảy ra như thế nào. Đối với tôi dường như thái độ đúng đắn đó là dành cho người phụ nữ dũng cảm. Một khi cô ấy biết tất cả về nó cco sẽ có thể quên đi nó một lần nữa và tiếp tục cuộc đời riêng của mình. ‘

‘ Có lẽ bà nói đúng ‘, Poirot nói.

‘ Tôi hoàn toàn chắc chắn là mình đúng. ‘

‘ Nhưng bà thấy đó, cần có nhiều hơn là điều đó. Cô ấy không chỉ muốn biết-cô ấy muốn chứng minh mẹ mình vô tội. ‘

Cô Williams đáp : ‘ Tội nghiệp đứa trẻ. ‘

‘ Đó là những gì bà nói, phải không ? ‘

Cô Williams nói :

‘ Giờ tôi biết tại sao ông nói rằng có lẽ tốt hơn nếu cô bé không bao giờ biết. Cũng vậy mà thôi, tôi nghĩ tốt nhất là như vậy. Mong ước tìm ra sự vô tội của mẹ mình là một hi vọng tự nhiên-và khó khăn mặc dù sự thật có lẽ đã được khám phá, tôi nghĩ từ những gì ông nói về cô ấy rằng Carla đủ dũng cảm để biết sự thật và không chùn bước trước nó. ‘

‘ Bà có chắc nó là sự thật không ? ‘

‘ Tôi không hiểu ý ông ? ‘

‘ Tôi không thấy có lỗi hổng nào để tin rằng bà Crale vô tội. ‘

‘ Tôi không nghĩ rằng khả năng đó được xem xét nghiêm túc. ‘

‘ Và bản thân bà vẫn bám lấy giả thuyết tự tử ư ? ‘

Cô Williams đáp khô khốc :

‘ Người phụ nữ tội nghiệp phải nói điều gì đó. ‘

‘ Bà có biết rằng lúc sắp qua đời bà Crale đã để lại một lá thư cho con gái mình trong đó bà trang trọng thề rằng mình vô tội ? ‘

Cô Williams nhìn chăm chăm.

‘ Điều đó rất sai với bà ấy ‘, bà nói gay gắt.

‘ Bà nghĩ vậy ư ? ‘

‘ Vâng, tôi nghĩ vậy.Ồ, tôi dám nói ông là một người đa cảm như hầu hết đàn ông - ‘

Poirot phần nộ ngắt lời :

‘ Tôi không phải là một người đa cảm. ‘

‘ Nhưng có một thứ như là tình cảm sai lầm. Tại sao lại viết như thế, một lời nói dối, vào một khoảnh khắc trang trọng như vậy ? Để dành cho đứa con đau khổ ư ? Vâng, nhiều phụ nữ sẽ làm thế. Nhưng tôi không nên nghĩ rằng nó là của bà Crale. Bà ấy là một phụ nữ dũng cảm và chân thật. Tôi nên nghĩ nó sẽ giống bà ấy hơn nếu bà bảo con gái không nên phán xét. ‘

Poirot đáp với sự bức tức nhẹ :

‘ Thậm chí bà không nghĩ rằng khả năng những gì Caroline Crale viết là sự thật sao ? ‘

‘ Chắn chắn là không. ‘

‘ Vậy mà bà tự cho là mình yêu mến bà ấy ư ? ‘

‘Tôi đã yêu mến bà ấy. Tôi đã có nhiều tình cảm và sự đồng cảm sâu sắc với bà ấy. ‘

‘ À, rồi thì - ‘

Cô Williams nhìn ông một cách rất lạ lùng.

‘ Ông không hiểu, ông Poirot à. Những lời tôi nói lúc này không thành vấn đề- thời gian qua lâu rồi. Ông thấy đó, tôi đã chứng kiến để biết rằng Caroline Crale có tội ! ‘

‘ Cái gì ? ‘

‘ Nó là thật. Dù tôi có đúng hay không khi giấu kín những gì tôi biết và thời gian mà tôi không thể chắc chắn-nhưng tôi đã giấu kín nó. Nhưng ông phải lấy nó từ tôi, hoàn toàn chắc chắn, rằng tôi biết Caroline Crale có tội...

CHƯƠNG 10. CHÚ LỢN NHỎ NÀY KHÓC ‘ OA OA OA ‘

Căn hộ của Angela Warren nhìn ra công viên Regent. Ở đây, vào một ngày mùa xuân, một bầu không khí nhẹ đưa vào cửa sổ đang mở và người ta có lẽ có cảm tưởng rằng mình đang ở vùng nông thôn nếu không có tiếng âm ỉ đe dọa của xe cộ qua lại bên dưới. Poirot quay lại từ cửa sổ đang mở và Angela Warren bước vào phòng.

Đây không phải lần đầu ông gặp cô ấy. Ông đã lợi dụng chính mình để có cơ hội tham dự một buổi diễn thuyết của cô đã tổ chức tại Hiệp hội địa lí hoàng gia. Ông nghĩ rằng, đó là một buổi diễn thuyết tuyệt vời, có lẽ là khô khan đối với quan điểm về sự hấp dẫn của công chúng. Cô Warren có một cách nói hay tuyệt, cô ấy không lặp lại chính mình. Âm vực trong giọng cô rõ ràng và không du dương. Cô không tạo ra một sự nhượng bộ nào cho sự thích thú lãng mạn hay lòng yêu thích phiêu lưu. Có rất ít sự thích thú của con người trong bài diễn thuyết. Đó là một sự thuật lại đáng khâm phục về những sự việc ngắn gọn, sự minh họa thỏa đáng bởi những ảnh trình chiếu xuất sắc và những điều suy luận thông minh từ những vụ việc được thuật lại. Sắc nét, chính xác, rõ ràng, dễ hiểu, kỹ thuật cao.

Tâm hồn của Hercule Poirot đã chấp thuận. Ông xét thấy đây là một trí óc có tính kỉ luật.

Giờ đây ông thấy cô ấy gần hơn và dễ dàng nhận ra rằng Angela Warren có lẽ là một phụ nữ đẹp. Nét mặt cô cân đối dù không trang điểm. Cô có cặp chân mày rõ và đẹp, đôi mắt nâu trong trẻo, một làn da xanh xao nhưng mịn

màng. Cô có đôi vai rất vuông và một dáng đi hơi giống đàn ông.

Có một điều chắc chắn về cô là không có gợi ý nào về chú lợn nhỏ khóc 'oa oa'. Nhưng trên má phải đã bị biến dạng và có nốt vết hằn trên da, chính là vết sẹo đã lành đó. Con mắt bên phải hơi bị méo mó, đuôi mắt bị vết sẹo kéo xuống nhưng không ai có thể nhận ra rằng thị lực của bên mắt đó đã bị hủy hoại. Có vẻ Poirot hầu như chắc chắn rằng cô ấy đã sống với sự tàn tật của mình quá lâu đến nỗi bây giờ cô hoàn toàn không biết về nó. Và nó làm ông nảy ra ý nghĩ về năm người mà đã trở nên thích thú như một kết quả cuộc điều tra của mình. Người nào có thể được bảo rằng nếu bắt đầu với đầy đủ lợi thế sẽ không là người thật sự giành được hầu hết sự thành công và hạnh phúc trong cuộc sống. Elsa, người đã được nói đến đã bắt đầu với tất cả sự thuận lợi-tuổi trẻ, sắc đẹp, sự giàu có-đã kết thúc tồi tệ. Cô ấy giống như một bông hoa ngập trong sương giá-vẫn chưa bung nụ- nhưng không còn sự sống. Cecilia Williams, vẻ ngoài không có của cải gì để khoe khoang. Tuy nhiên, trong mắt Poirot, ở đó không có sự chán nản và không có cảm giác của sự thất bại. Cuộc sống của cô Williams thật thú vị đối với bà ấy-bà vẫn thích thú với mọi người và những sự kiện. Bà có một tinh thần vững vàng và lợi thế đạo đức của một nhà giáo dục thời Victoria nghiêm khắc đã khước từ chúng ta trong thời đại hiện nay-bà đã hoàn thành trách nhiệm của mình ở bên đỡ của cuộc đời mà Chúa đã hài lòng và gọi tên bà, và sự chắc chắn đó đã đóng khung bà trong một bộ áo giáp không gì lay chuyển được với dây cung và mũi tên của sự ghen tị, bất mãn và hối tiếc. Bà có những kí ức, những niềm vui nho nhỏ của mình, có thể thực hiện bởi sự chi tiêu nghiêm ngặt cùng sức khỏe và sự mạnh mẽ đủ để cho phép bà vẫn còn quan tâm đến cuộc đời.

Giờ đây, ở Angela Warren-cái dáng vẻ trẻ trung kia đã bị khiếm khuyết bởi

hình hài xấu xí và nó là hậu quả của sự làm bẽ mặt, Poirot tin rằng ông đã nhìn thấy một tinh thần được củng cố bởi sự đấu tranh cần thiết của nó cho sự tự tin và sự đảm bảo. Cô nữ sinh vô kỉ luật kia đã thế chỗ cho một phụ nữ năng động và mạnh mẽ, một người phụ nữ của năng lực trí tuệ lớn lao và được ban tặng năng lượng dồi dào để hoàn thành những mục đích tham vọng. Cô ấy là một phụ nữ, Poirot cảm thấy chắc chắn, vừa hạnh phúc vừa thành công. Cuộc sống của cô thật đầy đủ, sinh động và rõ ràng là rất thú vị. Cô ấy không, bất ngờ là, là tuýp phụ nữ mà Poirot thật sự thích. Mặc dù ngưỡng mộ sự chính xác rõ ràng của trí tuệ cô, cô chỉ là một người phụ nữ dữ dội có đủ sắc thái để báo động cho ông biết ông cũng chỉ là một người đàn ông. Sở thích của ông luôn dành cho những thứ lờ lợc và quá lỗi.

Với Angela Warren thật dễ đi vào trọng tâm của chuyến thăm. Không có sự lẩn tránh. Ông chỉ kể lại chi tiết cuộc nói chuyện của Carla Lemarchant với ông.

Khuôn mặt khắc khổ của Angela Warren sáng lên vẻ tán dương.

‘ Carla bé nhỏ ư ? Cô bé ở gần đây à ? Tôi muốn gặp cô ấy lắm. ‘

‘ Cô không giữ liên lạc với cô ấy sao ? ‘

‘ Thật quá khó khăn để liên lạc. Tôi chỉ là một nữ sinh vào lúc cô bé sang Canada và dĩ nhiên tôi nhận ra rằng trong một hay hai năm cô bé sẽ quên chúng tôi. Nhiều năm sau, một món quà nhân dịp giáng sinh là cầu nối duy nhất giữa chúng tôi. Tôi hình dung rằng cô bé giờ đây hoàn toàn đắm chìm trong bầu không khí Canada và tương lai cô bé sẽ ở đó. Tốt hơn là như vậy, trong những hoàn cảnh như thế.

Poirot nói : ‘ Người ta có thể nghĩ vậy, chắc chắn rồi. Một sự thay tên-đổi cảnh. Một cuộc sống mới. Nhưng không dễ dàng như vậy. ‘

Và sau đó ông kể lại việc đính hôn của Carla, sự tự khám phá ra việc mình

đã đủ tuổi và lí do cô đến nước Anh.

Angela Warren yên lặng lắng nghe, gò má biến dạng của cô tựa lên một tay. Cô không để lộ một cảm xúc nào trong suốt cuộc thuật lại nhưng khi Poirot kể xong, cô khẽ nói :

‘ Tốt cho Carla. ‘

Poirot giật mình. Đó là lần đầu tiên ông gặp phản ứng này. Ông nói :

‘ Cô chấp thuận sao, cô Warren ? ‘

‘ Chắc chắn rồi. Tôi ước mọi thành công đến với cô bé. Mọi việc tôi có thể làm để giúp, tôi sẽ làm. Tôi cảm thấy có lỗi, ông biết đó, rằng bản thân tôi đã không cố gắng làm bất cứ điều gì cả. ‘

‘ Rồi cô nghĩ rằng có một khả năng rằng quan điểm của cô ấy đúng ? ‘

Angela Warren gay gắt nói :

‘ Dĩ nhiên cô bé đúng. Caroline đã không làm việc đó. Tôi luôn luôn biết điều đó. ‘

Hercule Poirot thì thầm :

‘ Quả thực cô làm tôi ngạc nhiên rất nhiều, thưa quý cô. Mọi người mà tôi nói chuyện - ‘

Cô gay gắt ngắt lời :

‘ Ông không phải nghe theo những lời đó. Tôi không nghi ngờ rằng chúng có gián tiếp đang bị áp đảo. Sự tin chắc của tôi dựa trên hiểu biết-hiểu biết về người chị của mình. Tôi chỉ biết hoàn toàn đơn giản và rõ ràng rằng Caro không thể giết ai hết. ‘

‘ Người ta có thể nói điều đó với sự tin chắc vào con người nào sao ? ‘

‘ Hầu như không trong hầu hết trường hợp. Tôi tin rằng con người đầy những sự ngạc nhiên kì lạ. Nhưng ở trường hợp của Caroline có những lí do

đặc biệt-những lí do mà tôi có cơ hội đánh giá đúng hơn ai hết. ‘

Cô sờ gò má bị hủy hoại của mình.

‘ Ông thấy nó không ? Chắc ông đã nghe nói về nó phải không ? Poirot gật đầu. ‘ Caroline đã làm chuyện đó. Đó là lí do tôi chắc chắn-Tôi biết-rằng chị ấy không giết người. ‘

‘ Nó không phải là lí lẽ có sức thuyết phục hầu hết mọi người. ‘

‘ Không, nó nằm ở mặt đối lập. Thật ra nó được sử dụng ở khía cạnh đó, tôi tin là vậy. Như là chứng cứ mà Caroline đã có một tính khí hung bạo và khó kiểm soát ! Bởi vì chị ấy đã làm tôi bị thương khi còn bé, những học giả đã tranh cãi rằng chị ấy cũng có khả năng đầu độc một người chồng không chung thủy. ‘

Poirot nói :

‘ Tôi, ít nhất, đánh giá đúng sự khác biệt. Một cơn giận dữ đột ngột khó kiểm soát không dẫn tới việc đầu tiên là lấy trộm chất độc và sau đó dùng nó một cách cố ý vào ngày hôm sau. ‘

Angela Warren thấy tay một cách thiếu kiên nhẫn.

‘ Đó không là những gì tôi muốn nói. Tôi phải cố gắng và làm cho nó dễ hiểu hơn với ông. Cứ cho rằng ông là một người có tình cảm bình thường và tính tình hiền lành-nhưng ông cũng có nguy cơ ghen tuông mãnh liệt. Và cứ cho rằng suốt nhiều năm của cuộc đời ông khi sự kiềm chế là hết sức khó khăn, ông đang trong một cơn giận dữ gần phạm phải cái mà thực tế gọi là mưu sát. Nghĩ về cú sốc tồi tệ, sự khiếp sợ, sự ăn năn chộp lấy ông. Với một người nhạy cảm như Caroline, nỗi khiếp sợ và sự ăn năn đó sẽ không bao giờ hoàn toàn bỏ rơi ông. Nó không bao giờ ra khỏi chị ấy. Tôi không cho rằng tôi có ý thức về nó vào lúc đó nhưng khi nhìn lại tôi nhận ra nó một cách rõ ràng. Caro đã bị ám ảnh, liên tục bị ám ảnh bởi sự thật là chị ấy đã làm tổn

thương tôi. Cái ý nghĩ đó không bao giờ để cho ấy yên ổn. Nó nhuộm màu trong tất cả những hành động của chị ấy. Nó giải thích thái độ của chị ấy đối với tôi. Không gì là quá tốt cho tôi. Trong mắt chị ấy, tôi phải luôn là số một. Phân nửa số cuộc cãi vã của chị ấy với Amyas là vì lợi ích của tôi. Tôi có khuynh hướng ghen tị và bày đủ trò chơi khăm anh ấy. Tôi đã trộm một ít đồ dành cho mèo bỏ vào thức uống của anh ấy và một lần tôi đặt một con nhím lên giường của anh. Nhưng Caroline luôn bênh vực tôi. ‘

Cô Warren ngừng lại rồi tiếp tục :

‘ Dĩ nhiên, điều đó rất tồi tệ cho tôi. Tôi đã hư hỏng kinh khủng. Nhưng điều đó không có gì là quan trọng cả. Chúng ta đang thảo luận về tác động lên Caroline. Kết quả thúc đẩy tới bạo lực là một cuộc sống với sự ghê tởm dai dẳng những hành động cùng loại ngày càng tiến xa hơn. Caro luôn dõi theo chính mình, luôn ở trong nỗi sợ hãi rằng một thứ gì đó như thế sẽ xảy ra lần nữa. Và chị ấy đã làm theo cách riêng của mình để chống lại nó. Một trong những cách đó là những lời lẽ cực kì quá đáng. Chị ấy đã cảm thấy (và tôi nghĩ, hoàn toàn đúng theo tâm lí) rằng nếu chị ấy hung bạo đủ theo lời nói thì chị ấy sẽ không có sự xúi giục để hung bạo trong hành động. Bằng kinh nghiệm chị ấy đã thấy rằng cách thức đó có hiệu quả. Đó là lí do tôi nghe Caro nói những điều đại loại như ‘ Tôi muốn cắt thế này thế nọ thành từng mảnh và luộc hăn từ từ trong dầu ‘. Và chị ấy nói với tôi, hay với Amyas, ‘ Nếu anh tiếp tục làm tôi bức mình, tôi sẽ giết anh ‘. Cũng với cách đó chị ấy cãi vã một cách dễ dàng và hung bạo. Tôi nghĩ chị nhận ra sự thúc đẩy tới bạo lực là tự nhiên trong con người chị và chị đã cố tình cho nó một lối thoát theo cách đó. Chị ấy và anh Amyas thường có những trận cãi nhau lì quái và khủng khiếp. ‘

Hercule Poirot gật đầu.

‘ Vâng, có chứng cứ về việc đó. Họ cãi nhau như chó với mèo, nó đã được kể lại. ‘

Angela Warren nói :

‘ Chính xác. Đó là những gì quá ngu ngốc và sai lạc về chứng cứ. Dĩ nhiên Caro và Amyas đã cãi nhau ! Dĩ nhiên họ nói với nhau những điều cay đắng, xúc phạm và độc ác ! Vài vậy không ai nhận thức được là họ thích cãi nhau. Nhưng họ đã làm ! Amyas cũng thích nó. Họ là kiểu cặp đôi như thế. Cả hai người đều thích những cảnh kịch tính và gây xúc động. Hầu hết đàn ông không thích. Họ thích bình yên. Nhưng Amyas là một họa sĩ. Anh ấy thích lớn tiếng, hăm dọa và nói chung là thái quá. Nó giống như là anh ta đang xả hơi. Anh ấy là kiểu đàn ông mà khi không tìm thấy nút dính cổ áo của mình thì sẽ gầm lên vang nhà. Điều này nghe có vẻ kì lạ, tôi biết, nhưng sống theo cách đó với những trận cãi vã liên miên và làm quá lên là ý tưởng về trò vui của Amyas và Caroline ! ‘

Cô phát một cử chỉ thiếu kiên nhẫn :

‘ Nếu họ không đẩy tôi ra xa và để cho tôi cung cấp chứng cứ, tôi sẽ nói với họ về điều đó ‘. Rồi cô nhún vai. ‘ Nhưng tôi không cho rằng họ sẽ tin tôi. Và dù gì đi nữa thì nó không rõ ràng trong tâm trí tôi như bây giờ. Nó là một thứ mà tôi biết nhưng đã không nghĩ tới và chắc chắn không bao giờ mơ tới việc nói nó ra bằng lời. ‘

Cô nhìn sang Poirot.

‘ Ông hiểu ý tôi chứ ? ‘

Ông gật đầu mạnh mẽ :

‘ Tôi hoàn toàn hiểu-và tôi nhận ra sự đúng đắn tuyệt đối về những gì cô nói. Có những người mà sự hài lòng cũng là sự buồn tẻ. Họ đòi hỏi sự kích thích

của mỗi bất đồng để tạo nên kịch tính trong đời sống của họ. ‘

‘ Chính xác. ‘

‘ Tôi muốn hỏi cô, cô Warren, cảm giác của cô như thế nào vào lúc đó ? ‘

Angela Warren thở dài :

‘Tôi nghĩ là hầu như hoang mang và không tự lo liệu được. Nó dường như là một cơn ác mộng kì dị, Caroline đã bị bắt giữ rất sớm-khoảng ba ngày sau đó, tôi nghĩ vậy. Tôi vẫn còn nhớ sự phẫn nộ, cơn giận dữ không nói thành lời của mình và dĩ nhiên, niềm tin trẻ con rằng nó chỉ là một sai lầm ngớ ngẩn, rằng nó sẽ ổn thôi. Caro đã rất lo cho tôi-chị muốn tôi tránh xa chuyện đó ngay lập tức, xa nhất có thể. Chị đã để cô Williams dẫn tôi tới chỗ người họ hàng ngay lập tức. Cảnh sát không phản đối gì cả. Và rồi, khi có quyết định là những lời chứng của tôi sẽ không cần thiết, tôi được sắp xếp ra nước ngoài học. ‘

‘ Dĩ nhiên tôi ghét phải đi. Nhưng tôi được giải thích là Caro lúc nào cũng có tôi trong tâm trí chị ấy và cách tôi có thể giúp chị ấy là ra đi. ‘

Cô ngừng lại rồi nói tiếp :

‘ Vì vậy tôi đã đến Munich. Tôi đã ở đó khi-khi tòa tuyên án. Họ không bao giờ để tôi đi gặp Caro. Sẽ không gặp Caro được. Tôi nghĩ đó là lần duy nhất khi chị ấy thất bại trong sự hiểu biết. ‘

‘ Cô không thể chắc về việc đó, cô Warren. Tới thăm một người thân thương trong tù có thể tạo ra một ấn tượng kinh khủng lên một cô gái nhạy cảm. ‘

‘ Có thể. ‘

Angela Warren đứng dậy. Cô nói :

‘ Sau lời tuyên án, khi mình đã bị kết tội, chị đã viết cho tôi một lá thư. Tôi chưa bao giờ cho ai xem nó. Tôi nghĩ tôi phải cho ông xem bây giờ. Nó có

thể giúp ông hiểu Caroline là người thế nào. Nếu ông thích ông cũng có thể đưa nó cho Carla xem. ‘

Cô đi tới cánh cửa, rồi quay lại nói :

‘ Đi với tôi. Có một bức chân dung của Caroline trong phòng tôi. ‘

Lần thứ hai, Poirot đứng nhìn trần trời vào một bức chân dung.

Như một bức tranh, bức chân dung của Caroline thật tầm thường. Nhưng Poirot nhìn nó với sự thích thú-Nó không có cái giá trị mỹ thuật của mình để hấp dẫn ông.

Ông thấy một gương mặt trái xoan dài, một khuôn hàm hòa nhã, một biểu cảm ngọt ngào, có một chút rụt rè. Đó là một gương mặt không chắc chắn về chính mình, dễ xúc động, với một vẻ đẹp lạnh đậm ẩn giấu. Nó thiếu đi tính mạnh mẽ và sinh khí của gương mặt con gái bà ta-năng lượng và sự say mê với cuộc đời Carla Lemarchant chắc chắn đã thừa hưởng từ cha cô ấy. Đây là một người ít tính quả quyết. Lúc này đây, nhìn vào khuôn mặt được vẽ, Hercule Poirot hiểu tại sao một người giàu trí tưởng như Quentin Fogg đã không thể quên được bà ta.

Angela Warren đứng bên cạnh ông một lần nữa-một lá thư trên tay cô.

Cô khẽ nói :

‘ Giờ ông đã thấy được chị ấy trông ra sao rồi-đọc thư của chị ấy đi. ‘

Ông mở nó một cách cẩn thận và đọc những gì Caroline Crale đã viết mười sáu năm về trước.

Angela bé nhỏ thân yêu của chị.

Em sẽ nghe những tin xấu và em sẽ đau buồn nhưng những gì chị muốn bày tỏ với em là tất cả chuyện này sẽ ổn thôi. Chị chưa bao giờ nói dối em và chị không biết khi nói như vậy chị có thật sự vui vẻ không-rằng chị cảm thấy

một sự đúng đắn cần thiết và sự bình yên mà chị chưa bao giờ biết trước đây. Nó sẽ ổn thôi, em yêu, sẽ ổn mà. Đừng nhìn lại và hối tiếc hay đau khổ cho chị- hãy tiếp tục cuộc sống của em và hãy thành công. Chị biết là em có thể mà. Tất cả sẽ ổn thôi, em yêu, và chị sắp đi gặp Amyas. Chị không có một chút nghi ngờ nào rằng chị và anh ấy sẽ ở bên nhau. Chị không thể sống thiếu anh ấy... Hãy làm cho chị một điều này-sống hạnh phúc. Chị vừa kể với em-chị thật hạnh phúc. Người ta ai cũng phải trả món nợ của mình. Thật là dễ chịu khi cảm thấy bình yên.

Chị thân yêu của em,

Caro.

Hercule Poirot đọc nó hai lần. Rồi ông trả nó lại. Ông nói :

‘ Đó là một lá thư rất đẹp, thưa quý cô-và nó là một lá thư rất đáng chú ý. ‘

‘ Caroline ‘, Angela Warren đáp, ‘ là người rất đáng chú ý. ‘

‘ Vâng, một tâm trí khác thường... Cô cho rằng lá thư này ngụ ý sự vô tội ư ? ‘

‘ Dĩ nhiên rồi ! ‘

‘ Nó nói đến không rõ ràng. ‘

‘ Bởi vì Caro biết rằng tôi không bao giờ mơ đến việc chị ấy mang tội ! ‘

‘ Có lẽ- có lẽ... Nhưng lẽ ra nó nên được hiểu theo cách khác. Theo hướng bà ấy có tội và nếu được đền tội thì bà sẽ tìm thấy sự bình yên. ‘

Ông nghĩ nó ăn khớp với sự mô tả về bà ở phiên tòa. Trong giây phút này ông đã trải nghiệm những nghi ngờ mạnh mẽ nhất mà ông vẫn cảm thấy của hướng đi mà ông đã thú nhận với chính mình. Giờ đây, những từ ngữ của chính bà thậm chí đã làm chứng chống lại bà.

Mặt khác, chỉ có niềm tin không lung lay của Angela Warren, Angela đã biết

về chị mình rất rõ, không nghi ngờ gì nữa, nhưng có thể sự tin chắc của cô ấy không là lòng trung thành cuồng tín của một cô gái mới lớn, nổi loạn dành cho người chị yêu thương của mình ?

Như thế cô đọc được ý nghĩ của ông, Angela Warren nói :

‘ Không, ông Poirot-Tôi biết Caroline không có tội. ‘

Poirot nói mạnh mẽ :

‘ The Bon Dieu (vị thần tốt-tiếng Pháp) biết tôi không muốn lay chuyển cô về điểm đó. Nhưng chúng ta hãy kiểm tra lại. Cô nói chị cô không có tội. Rất tốt, rồi, cái gì thật sự đã xảy ra ? ‘

Angela trầm ngâm nói :

‘ Điều đó thật khó khăn, tôi đồng ý. Tôi cho rằng như Caroline nói Amyas đã tự tử. ‘

‘ Điều đó có giống những gì cô biết về tính cách của ông ấy không ? ‘

‘ Rất không giống. Nhưng ông không nói, trong trường hợp đầu tiên, rằng ông biết điều đó là không thể ? ‘

‘ Không, bởi vì, như tôi vừa nói, hầu hết mọi người làm những điều không tưởng-Điều đó nói lên có những thứ dường như nằm ngoài tính cách. Nhưng tôi cho là, nếu cô biết chúng tường tận, nó sẽ nằm ngoài tính cách con người. ‘

‘ Cô có biết rõ về anh rể của mình không ? ‘

‘ Có, nhưng không như tôi biết Caro. Đối với tôi điều đó dường như hoàn toàn kì quái khi Amyas đã tự kết liễu đời mình-nhưng tôi cho rằng anh ấy có thể làm vậy. Thật ra anh ấy phải làm như vậy. ‘

‘ Cô không thể nhìn thấy một lời giải thích khác sao ? ‘

Angela chấp nhận lời đề nghị một cách bình tĩnh nhưng không phải là không

có một sự quan tâm sôi nổi nào đó.

‘Ồ, tôi hiểu ý ông... Tôi không bao giờ thật sự suy nghĩ khả năng đó. Ý ông là một trong những người khác đã giết anh ấy ư? Rằng đó là một tên sát nhân máu lạnh có tính toán... ‘

‘Điều đó có thể hay không? ‘

‘Vâng, có thể là vậy... Nhưng tất nhiên nó có vẻ không thể xảy ra. ‘

‘Không chắc xảy ra hơn là tự tử à? ‘

‘Điều đó thật khó nói... Theo bề ngoài mà xét, không có lí do để nghi ngờ bất cứ ai khác. Không có ai khi tôi nhìn lại... ‘

‘Cũng vậy thôi, chúng ta hãy xem xét khả năng đó. Cô nói xem ai trong số đó có liên quan mật thiết-chúng ta sẽ nói-người có khả năng nhất? ‘

‘Để tôi suy nghĩ. À, tôi đã không giết anh ấy. Và ả Elsa kia chắc chắn không giết. ả ta đã điên với cơn giận dữ khi anh ấy chết. Ai khác đã ở đó chứ? Meredith Blake? Ông ta luôn hết lòng với Caroline, giống một con mèo đã thuần ở trong nhà. Tôi cho rằng có thể gán cho ông ta một động cơ theo một cách. Một mặt nào đó, ông ta có lẽ muốn gạt Amyas ra để mà chính mình có thể cưới Caroline. Nhưng ông ta có thể giành được điều đó tốt hơn chỉ bằng cách để Amyas đi chơi với Elsa và sau đó ông ta sẽ an ủi Caroline đúng lúc. Hơn nữa tôi thật sự không thể coi Meredith như là một hung thủ giết người. Quá hiền lành và quá cẩn thận.còn ai khác đã ở đó nữa chứ? ‘

Poirot gợi ý: ‘Cô Williams? Philip Blake? ‘

Khuôn mặt nghiêm nghị của Angela giãn ra với một nụ cười trong chốc lát.

‘Cô Williams ư? Thật không thể làm cho bản thân tin rằng người gia sư của mình có thể phạm tội giết người! Cô Williams luôn rất kiên định và đầy tính ngay thẳng. ‘

Cô ngừng lời trong giây lát rồi tiếp tục :

‘ Dĩ nhiên cô ấy đã hết lòng với Caroline. Sẽ làm mọi chuyện cho chị ấy. Và cô ghét Amyas. Cô hết sức bênh vực quyền phụ nữ và không thích đàn ông. Điều đó có đủ để giết người không ? Chắc là không. ‘

‘ Nó có vẻ khó xảy ra’, Poirot đồng tình.

Angela tiếp tục :

‘ Philip Blake ư ? ‘ Cô im lặng một lúc rồi khẽ nói : ‘ Tôi nghĩ, ông biết đó, nếu chúng ta chỉ đang nói về khả năng xảy ra, ông ta là người phù hợp nhất. ‘

Poirot nói :

‘ Cô làm cho tôi thích thú quá chừng, cô Warren. Tôi có thể hỏi tại sao cô lại nói thế không ? ‘

‘ Không có gì rõ ràng cả. nhưng từ những gì tôi nhớ được về ông ta, tôi có thể nói ông ta là người có trí tưởng tượng giới hạn. ‘

‘ Và một trí tưởng tượng có giới hạn thì sẽ dẫn đến giết người ư ? ‘

‘ Nó có thể dẫn ông đến một cách cơ bản nhất để giải quyết những khó khăn của mình. Những người đàn ông thuộc loại đó có được một sự thỏa mãn nào đó từ hành động theo cách này hay cách khác. Giết người là một công việc kinh doanh rất thô bạo, ông không nghĩ thế sao ? ‘

‘ Vâng-tôi nghĩ là cô đúng... Rõ ràng đó là một quan điểm. Nhưng cũng vậy thôi, cô Warren, phải có được nhiều hơn thế. Động cơ nào mà Philip Blake có thể có ? ‘

Angela Warren không trả lời ngay. Cô đứng nhíu mày nhìn xuống sàn nhà.

Hercule Poirot nói :

‘ Ông ấy là bạn thân nhất của Amyas phải không ? ‘

Cô gật đầu.

‘ Nhưng có điều gì đó trong đầu cô, cô Warren. Điều gì đó mà cô chưa kể với tôi. Có phải hai người đàn ông là đối thủ của nhau không, có lẽ, vì cô gái, vì Elsa ư ? ‘

Angela Warren lắc đầu.

‘ Ồ, không, không phải Philip. ‘

‘ Sau đó là gì ? ‘

Angela Warren chậm rãi nói :

‘ Ông có biết cái cách mà những việc đột nhiên trở về với ông-có lẽ sau nhiều năm. Tôi sẽ giải thích những gì tôi muốn nói. Ai đó đã kể tôi nghe một câu chuyện một lần, khi tôi mười một tuổi. Tôi thấy không có điểm nào trong câu chuyện đó, bất cứ thứ gì. Nó đã làm tôi lo lắng. Nó chỉ lướt qua đầu tôi. Tôi không thể tin rằng, như họ nói, nghĩ về nó một lần nữa. Nhưng hai năm trước, khi đang ngồi xem kịch, câu chuyện đó lại hiện về trong trong tôi và tôi đã quá bất ngờ đến nỗi tôi đã thật sự nói lớn ‘ Ồ, giờ tôi thấy điểm chính của câu chuyện ngớ ngẩn về bánh pudding gạo rồi ‘. Và vẫn chưa có sự ám chỉ trực tiếp trên cùng một dòng - chỉ có vài cánh bướm buồn cười khá gần ngọn gió. ‘

Poirot nói : ‘ Tôi hiểu ý cô, thưa quý cô. ‘

‘ Rồi ông sẽ hiểu những gì tôi sắp kể với ông. Một lần tôi đang ở một khách sạn. Khi tôi đang đi dạo dọc theo một hành lang, một trong số những cửa phòng ngủ mở ra và một phụ nữ tôi biết bước ra. Nó không phải là phòng ngủ của cô ấy-và cô ấy đảm bảo một thực tế rõ ràng trên khuôn mặt khi tôi trông thấy.

Và sau đó tôi biết ý nghĩa của biểu cảm mà tôi đã một lần trông thấy trên mặt Caroline khi tại Alderbury chị ấy bước ra khỏi phòng Philip Blake một đêm

nọ. ‘

Cô rướn người về phía trước, chặn những lời nói của Poirot.

‘ Tôi không có ý niêm gì vào lúc đó, ông hiểu chứ. Tôi đã biết những điều-những cô gái ở lứa tuổi của tôi khi đó thường làm-nhưng tôi đã không kết nối chúng với thực tế. Caroline ra khỏi phòng ngủ của Philip Blake đối với tôi chỉ là Caroline ra khỏi phòng ngủ củaPhilip Blake mà thôi. Nó có thể là phòng của cô Williams hay phòng của tôi. Nhưng cái làm cho tôi chú ý là biểu cảm trên mặt chị ấy-một biểu cảm kì lạ mà tôi không biết và không thể hiểu được. Tôi không thể hiểu được nó cho đến khi, như tôi nói với ông, cái đêm ở Paris khi tôi thấy biểu cảm tương tự trên mặt một người phụ nữ khác. ‘

Poirot chậm rãi nói :

‘ Nhưng những gì cô kể với tôi, cô Warren, đã đủ làm ngạc nhiên. Từ chínhPhilip Blake tôi có ấn tượng rằng ông ta không thích chị cô và luôn luôn hành xử như vậy. ‘

Angela nói :

‘ Tôi biết. Tôi không thể giải thích nhưng nó có tồn tại. ‘

Poirot chậm rãi gật đầu. Ngay từ đầu, trong cuộc nói chuyện của ông vớiPhilip Blake, ông đã mơ hồ cảm thấy một điều gì đó không đúng. Sự hận thù quá mức chống lạiCaroline - tuy vậy, nó không tự nhiên.

Và những từ, những cụm từ trong cuộc nói chuyện với Meredith Blake trở về với ông. ‘ Rất đau buồn khi Amyas kết hôn-không đến gần họ hơn cả năm trời... ‘

Có phải Philip, sau đó, luôn yêu đương Caroline ? Và có phải tình yêu của ông , khi cô ấy chọn Amyas, đã chuyển thành sự cay đắng và căm ghét ? ‘

Vâng, Philip đã quá mãnh liệt-quá thành kiến. Poirot trầm tư tưởng tượng về ông ta-một người đàn ông thành đạt vui thích đánh gôn và ngôi nhà đầy đủ tiện nghi của mình. Philip Blake thật sự cảm thấy điều gì mười sáu năm về trước. ‘

Angela Warren đang nói.

‘ Tôi không hiểu nó. Ông thấy đó, tôi không có kinh nghiệm trong chuyện yêu đương-chúng không đến với tôi. Tôi vừa nói với ông điều này cho những gì mà nó đáng giá nếu như-nếu như nó có thể có một sự liên quan đến những gì đã xảy ra. ‘

QUYỀN II

Bản tường thuật của Philip Blake

(Lá thư được dán kín nhận kèm bản viết tay)

Ông Poirot thân mến,

Tôi đang thực hiện lời hứa của mình và kèm theo đây là bản tường thuật các sự kiện liên quan đến cái chết của Amyas Crale. Sau một thời gian như thế tôi phải chỉ ra rằng trí nhớ của tôi không hoàn toàn chính xác, nhưng tôi đã chép lại những gì đã xảy ra mà tôi nhớ rõ nhất.

Người bạn chân thành của ông,

Philip Blake.

Những ghi chép theo sự tiến triển của các sự kiện đã diễn ra về vụ mưu sát Amyas Crale vào tháng chín, năm 19..

Tình bạn của tôi với đã mất đã tồn tại từ giai đoạn rất sớm. Gia đình anh ấy và gia đình tôi sống cạnh nhau ở vùng nông thôn và gia đình của chúng tôi đều là bạn của nhau. Amyas Crale chỉ lớn hơn tôi hai tuổi. Chúng tôi chơi cùng nhau từ bé vào những ngày nghỉ mặc dù chúng tôi không học chung trường.

Từ quan điểm của sự hiểu biết lâu dài về người đàn ông này tôi cảm thấy bản thân đặc biệt đủ tư cách để chứng thực tính cách và quan điểm chung về cuộc sống của anh ta. Và tôi sẽ nói ngay lập tức-với bất cứ ai biết rõ về Amyas Crale-cái quan điểm cho rằng anh ấy tự sát thật quá lố bịch. Crale sẽ không bao giờ lấy đi mạng sống của chính mình. Anh ấy quá ư là ham sống ! Luận điểm của luật sư bên bị tại phiên tòa rằng Crale bị ám ảnh bởi lương tâm, và đã uống thuốc độc trong một cơn hồi hận là hoàn toàn vô lí và đối với những ai mà biết người đàn ông này, Crale, tôi dám nói rằng, có rất ít lương tâm và chắc chắn không phải là một người ốm yếu bệnh tật. Hơn nữa

anh ấy và vợ không hòa thuận với nhau và tôi không nghĩ rằng anh ấy sẽ có bất kì sự cân nhắc nào về việc phá vỡ những gì đang diễn ra, với anh ấy, một cuộc sống hôn nhân rất không thỏa mãn. Anh ấy đã được chuẩn bị để trông nom tài sản của cô ấy và nó thuộc về đứa con chung của hai người và tôi chắc nó được thực hiện rất hào phóng. Anh ấy là một người đàn ông rất rộng rãi và nói chung là người tốt bụng và dễ mến. Không chỉ là một họa sĩ vĩ đại mà anh còn là một người hết lòng vì bạn bè của mình. Theo như tôi biết thì anh ấy không có kẻ thù.

Tôi cũng biết về Caroline Crale trong nhiều năm. Tôi biết cô ấy trước khi cô kết hôn, khi cô thương đến và ở lại Alderbury. Cô ấy là một cô gái dễ bị kích thích thần kinh, tùy thuộc vào sự bùng nổ của tính khí không kiểm soát được, không phải là người không thu hút, nhưng không thể bác bỏ được là một người khó khăn để sống cùng.

Cô ấy tỏ ra tận tụy với Amyas hầu như ngay lập tức. Anh ấy, như tôi nói, lôi cuốn và họ rất cuộc đã đính hôn. Những người bạn thân nhất của Amyas đã khá lo ngại về cuộc hôn nhân khi họ cảm thấy rằng Caroline hoàn toàn không hợp với anh ấy.

Điều này gây nên một chút căng thẳng trong những năm đầu giữa vợ của Crale và bạn bè anh ấy, nhưng Amyas là một người bạn trung thành và quyết không từ bỏ những người bạn cũ của mình theo mệnh lệnh của vợ. Sau một vài năm, anh ấy và tôi lại thân thiết như xưa và tôi thường xuyên là khách tại Alderbury. Có lẽ tôi nên nói thêm là tôi đã trở thành cha đỡ đầu cho đứa bé, Carla. Điều này chứng minh, tôi nghĩ, rằng Amyas xem tôi là bạn thân nhất của anh ấy và nó cho tôi quyền được nói thay cho người đàn ông đã không thể nói về bạn thân của mình được nữa.

Đến với những sự việc hực tế mà tôi đã được đề nghị viết ra, tôi đã đến

Alderbury (tôi biết bởi một nhật kí cũ) năm ngày trước vụ án. Đó là vào ngày 13 tháng 9. Tôi ngay lập tức nhận ra một bầu không khí khá căng thẳng. Cô Elsa Greer cũng có mặt tại ngôi nhà - người mà Amyas đang vẽ lúc đó.

Đây là lần đầu tiên tôi gặp cô Greer bằng xương bằng thịt, nhưng tôi đã nhận ra lối sống của cô ấy được một thời gian. Amyas đã say sưa nói về cô ấy với tôi một tháng trước. Anh ấy đã gặp, anh nói, một cô gái tuyệt diệu. anh nói về cô ấy một cách hăng hái đến nỗi tôi phải đùa rằng : ‘ Cẩn thận, bạn già ơi, hoặc là anh sẽ mất trí một lần nữa ‘ . Anh nói với tôi đừng là một người quá ngốc nghếch. Anh đang vẽ cô gái đó ; anh không có một sở thích cá nhân nào với cô. Tôi nói : ‘ Đem cái đó nói cho ma nó nghe ! Tôi đã nghe anh nói như vậy trước đây ‘ . Anh nói : ‘ Lần này thì khác ‘ ; tôi đã trả lời hơi bất cần : ‘ Nó luôn luôn là vậy ! ‘ Rồi Amyas trông có vẻ bồn chồn và lo lắng. Anh nói : ‘ Cậu không hiểu đâu. Cô ấy chỉ là một cô gái. Không hơn một đứa trẻ chút nào ‘ . Anh nói thêm rằng cô ấy có những quan điểm rất hiện đại và hoàn toàn tự do khỏi những thành kiến cổ hủ. Anh nói : ‘ Cô ấy chân thật và tự nhiên và hoàn toàn không có sự sợ hãi ! ‘

Tôi nghĩ bụng, mặc dù tôi không nói thế, rằng Amyas đã chắc chắn nhận lấy điều tồi tệ lần này. Một vài tuần sau tôi nghe được những bình luận từ những người khác. Người ta nói rằng cô con gái nhà Greer đã hoàn toàn bị mê đắm ‘ . Người khác lại nói hơi quá rằng khi xem xét cô gái trẻ trung như thế nào so với Amyas. Và rồi những người khác thì cười khẩy và nói rằng Elsa Greer đã biết con đường cô ta chọn là đúng. Xa hơn nữa là những lời nhận xét rằng cô gái đang lặn trên đồng tiền và luôn có được những gì mình muốn và rằng ‘ cô ấy đang hầu như dẫn đầu trong cuộc đua ‘ . Có một câu hỏi được đặt ra là vợ của Crale nghĩ gì về việc này-và sự đáp trả đầy ý nghĩa mà cô ấy phải sử dụng cho những chuyện như thế này ngay bây giờ, mà ai đó

ngần ngại nói rằng họ đã nghe nói cô ấy ghen tuông kinh khủng và đã đưa Crale đến một cuộc sống không thể chịu được mà bất cứ người đàn ông nào cũng sẽ có lí do chính đáng để lãng nhãng hết lần này đến lần khác.

Tôi đề cập tất cả chuyện này bởi tôi nghĩ nó quan trọng đến nỗi tình hình các vụ việc trước khi tôi xuống đó phải được nhận thức đầy đủ.

Tôi đã thích thú khi trông thấy cô gái-cô ấy có một vẻ đẹp đáng chú ý và vô cùng lôi cuốn-và tôi, tôi phải thừa nhận, đã thích thú một cách cay độc khi thấy rằng Caroline thật sự phát cáu lên.

Chính Amyas Crale đã bớt vui vẻ như thường lệ. Mặc dù đối với những ai mà đã biết rõ về anh ấy thì thái độ của anh ấy sẽ bộc lộ nhiều hơn thường lệ, tôi là người biết tường tận về anh ấy đã ngay lập tức thấy nhiều kiểu biểu hiện của sự căng thẳng, thái độ không chắc chắn, những cơn buồn rầu ủ rũ, tính dễ nổi cáu trong cách cư xử nói chung.

Mặc dù anh ấy luôn có khuynh hướng cáu kỉnh khi vẽ tranh, bức tranh mà anh ấy đang vẽ không được hoàn toàn cho là sự căng thẳng mà anh ấy đang biểu lộ ra. Anh ấy đã vui vẻ khi thấy tôi và nói ngay khi chúng tôi chỉ có hai người coi nhau : ‘ Ông Chúa cậu đã lộ diện, Phil. Sống trong một ngôi nhà với bốn người phụ nữ đủ để làm bất cứ người đàn ông nào phát điên lên. Ở giữa tất cả bọn họ sẽ gọi tôi đến nhà thương điên.

Nó là một bầu không khí tất nhiên là không thoải mái. Caroline, như tôi đã nói, rõ ràng là đã phát cáu về mọi chuyện trong một cách lịch sự, có giáo dục, cô ta đã thô lỗ với Elsa hơn người ta có thể tin được-trên thực tế không có một lời sỉ nhục nào cả. Chính Elsa đã mở màn và thô lỗ một cách trắng trợn với Caroline. Cô ta là nhân vật hàng đầu và bản thân cô biết điều đó-và không một chút đắn đo của phép lịch sự cản trở cô ta công khai lối cư xử tồi tệ. Kết quả là Crale trải qua hầu hết thời gian của mình để đấu khẩu với

cô bé Angela khi anh ấy không vẽ tranh. Họ thường trêu mếu với nhau, mặc dù họ trêu chọc và đấu đá nhau khá nhiều. Nhưng trong dịp này có một lời thề trong mọi lời nói và việc làm của Crale và hai người họ thật sự không giữ được bình tĩnh với người kia. Thành viên thứ tư của bữa tiệc là người gia sư. Amyas gọi bà ta là ‘ Một mụ phù thủy có khuôn mặt chua ngoa ‘. ‘ Bà ta ghét tôi như ghét thuốc độc. Mụ ngồi đằng kia với cặp môi mím chặt, không ngớt chê bai tôi. ‘

Sau đó anh ấy nói :

‘ Bọn đàn bà chết tiệt ! Nếu một người đàn ông muốn có một chút tự do thì anh ta phải tránh xa khỏi đàn bà ! ‘

‘ Anh không nên kết hôn ‘, tôi nói. ‘ Anh là kiểu đàn ông cần phải tránh xa khỏi những ràng buộc gia đình. ‘

Anh ấy đáp rằng đã quá muộn để nói điều đó. Anh nói thêm rằng không còn nghi ngờ gì nữa Caroline cũng sẽ vui lòng tống khứ anh ấy đi. Đó là sự biểu lộ đầu tiên tôi thấy có điều gì đó không bình thường trong cái không khí đó.

Tôi nói : ‘ Tất cả chuyện này là gì ? có phải là chuyện với nàng Elsa dễ thương đã trở nên nghiêm trọng không ? ‘

Anh nói với một sự rên rỉ ‘

‘ Cô ấy dễ mếu phải không ? Đôi khi tôi ước mình không bao giờ gặp cô ta. ‘

Tôi nói : ‘ Nhìn này, bạn già ơi, anh phải kìm mình lại. Anh không muốn bận rộn với bất kì phụ nữ nào nữa. ‘ Anh ấy nhìn tôi và cười. Anh nói : ‘ Tất cả những điều đó nói thì rất dễ. Tôi không thể để phụ nữ một mình-đơn giản là không thể làm việc đó được-và nếu tôi có thể làm thì họ cũng không để tôi một mình được ! ‘ Rồi anh ấy nhún đôi vai to lớn của mình, cười toe toét với

tôi và nói : ‘Ồ, à cuối cùng thì tất cả cũng có kết quả tốt đẹp thôi, tôi mong như vậy. Và cậu phải thừa nhận bức tranh của tôi sẽ thật tuyệt. ‘

Anh ấy đang nhắc tới bức chân dung Elsa mà mình đang vẽ và mặc dù tôi có rất ít kiến thức chuyên môn về hội họa, thậm chí tôi không thể thấy nó sắp trở thành một tác phẩm có sức hút đặc biệt.

Trong khi anh ấy đang vẽ, Amyas là một con người khác. Mặc dù anh ấy sẽ càu nhàu, rên rỉ, chửi rủa một cách quái gở và đôi khi ném những cây cọ của mình ra xa thì anh thật ra vẫn hạnh phúc mãnh liệt.

Chỉ là khi anh ấy trở lại nhà để dùng bữa thì bầu không khí thù địch giữa những người phụ nữ mới làm anh chùng xuống. Sự thù địch đó đến hồi gay go và ngày 17 tháng 9. Chúng tôi đã có một bữa ăn trưa không thoải mái. Elsa đã trở nên thật-sự- đặc-biệt, tôi vô phép nghĩ rằng đó là từ duy nhất cho việc đó ! Cô ta đã phớt lờ Caroline một cách châm chọc, cố chấp nói chuyện với Amyas như thể chỉ có anh ấy và cô ta ở trong phòng. Caroline đã trò chuyện nhẹ nhàng và vui vẻ với những người còn lại trong chúng tôi, xoay xở một cách khéo léo đến nỗi vài lời nhận xét nghe như hoàn toàn vô hại lại là một sự châm chọc. Cô ta không có sự chân thật đáng khinh bỉ của Elsa Greer-với Caroline mọi thứ thật cạnh khỏe, ám chỉ nhiều hơn là nói thẳng.

Mọi chuyện đến hồi gay go sau bữa trưa trong phòng khách khi chúng tôi vừa dùng xong cà phê. Tôi đã bình luận về một cái đầu được chạm khắc bằng gỗ sồi có độ bóng láng cao-một thứ rất kì lạ và Caroline nói : ‘Đó là tác phẩm của một nhà điêu khắc Na Uy trẻ tuổi. Amyas và tôi rất ngưỡng mộ tác phẩm của cậu ấy. Chúng tôi hi vọng sẽ đến gặp cậu ấy vào mùa hè tới ‘. Sự làm ra vẻ diêm tĩnh đó là quá sức chịu đựng với Elsa. Cô ta không bao giờ là người dễ sự thách thức vượt qua. Đợi trong chốc lát và rồi cô ta nói banwfng giọng trong trẻo, nhấn mạnh quá mức. Cô nói : ‘ Đây sẽ là một căn

phòng dễ thương nếu nó được sửa sang lại một cách hợp lí. Có quá nhiều đồ đạc trong phòng. Khi tôi sống ở đây tôi sẽ lấy hết mọi thứ rác rưởi này ra và chỉ để lại một, hai thứ đẹp thôi. Và tôi dễ có những tấm rèm cửa màu đồng, tôi nghĩ để khi mặt trời lặn sẽ hắt lên chúng xuyên qua cửa sổ lớn ở phía tây kia ‘. Cô ta quay sang tôi và nói : ‘ Anh không nghĩ rằng nó dễ thương hơn sao ? ‘

Tôi không có thời gian để trả lời. Caroline đã nói, giọng cô nhẹ nhàng và ngọt ngào và những gì mà tôi có thể mô tả đó là sự nguy hiểm. Cô nói :

‘ cô đang nghĩ về việc mua lại nơi này sao, Elsa ? ‘

Elsa đáp : ‘ Sẽ không cần thiết để tôi mua lại nó. ‘

Caroline nói : ‘ Ý cô là gì ? ‘ và giờ đây giọng cô ấy không còn nhẹ nhàng nữa. Nó cứng rắn và sắc lạnh. Elsa cười lớn. Cô ả đáp : ‘ Chúng ta phải giả vờ sao? Thôi nào, Caroline, chị biết rất rõ ý tôi là gì mà ! ‘

Caroline đáp : ‘ Tôi không hiểu. ‘

Elsa trả lời : ‘ Đừng như một con đà điểu Châu Phi nữa. Thật là không tốt khi cứ giả vờ như chị không thấy không biết tất cả chuyện này. Amyas và tôi đang quan tâm nhau. Đây không phải là nhà chị. Nó là của anh ấy. Và sau khi chúng tôi kết hôn tôi sẽ sống ở đây với anh ấy ! ‘

Caroline đáp : ‘ Tôi nghĩ cô điên rồi. ‘

Elsa nói : ‘ Ồ không, ôi không điên, bà chị yêu quý ơi, và tôi biết nó. Nó sẽ đơn giản hơn nhiều nếu chúng ta thành thật với nhau. Amyas và tôi đang yêu nhau-chị đã thấy điều đó đủ rõ ràng rồi.chỉ có một điều tử tế mà chị nên làm. Chị hãy trả tự do cho anh ấy. ‘

Caroline đáp : ‘ Tôi không tin một lời nào về những gì cô đang nói. ‘

Nhưng giọng cô ta không có sức thuyết phục. Elsa đã bảo vệ được mình.

Và trong giây phút đó Amyas Crale bước vào phòng và Elsa nói với một tiếng cười :

‘ Nếu chị không tin tôi thì hỏi anh ấy đi. ‘

Và Caroline đáp : ‘ Tôi sẽ hỏi. ‘

Cô ấy không ngừng lại một chút nào. Cô nói :

‘ Amyas, Elsa nói anh muốn cưới cô ta. Chuyện này có thật không ? ‘

Tội nghiệp Amyas. Tôi cảm thấy tiếc cho anh ấy. Nó làm cho một người đàn ông cảm thấy ngu ngốc khi bị ép buộc trong tình cảnh như vậy. Anh ấy đỏ mặt tía tai và bắt đầu quát tháo ầm ĩ. Anh ấy quay sang Elsa và hỏi tại sao cô ả không thể giữ mồm giữ miệng ?

Caroline nói : ‘ Rồi chuyện này có thật không ? ‘

Anh ấy không nói gì, chỉ đứng đó luồn ngón tay vào trong cổ áo sơ mi của mình. Anh ấy thường làm thế lúc còn là một đứa trẻ khi anh rơi vào tình huống khó xử. Anh nói-và anh cố làm cho lời nói nghe có giá trị và uy quyền-và dĩ nhiên không thể kiềm chế được, tội nghiệp anh ta :

‘ Tôi không muốn bàn tới nó. ‘

Caroline nói : ‘ Nhưng chúng ta dự định sẽ bàn bạc nó mà ! ‘

Elsa nói xen vào :

‘ Em nghĩ nó chỉ công bằng với Caroline khi chị ấy được nghe kể. ‘

Caroline nói, rất trầm tĩnh :

‘ Điều đó đúng không, Amyas ? ‘

Anh ấy trông có vẻ hơi xấu hổ về bản thân mình. Đàn ông thường như vậy khi phụ nữ dồn họ vào một góc.

Cô ta nói :

‘ Làm ơn trả lời em. Em phải được biết. ‘

Sau đó anh ấy hất đầu-đúng hơn là cái cách một con bò đực thể hiện trong trường đấu bò. Anh cúi kính nói :

‘ Đủ rồi-nhưng tôi không muốn bàn tới nó lúc này. ‘

Và anh quay người sải bước ra khỏi phòng. Tôi đi sau anh. Tôi không muốn bị bỏ lại với những người phụ nữ. Tôi bắt kịp anh ấy tại mô đất cao. Anh đang chải rửa. Thật tình tôi chưa bao giờ thấy một người đàn ông nào chải rửa nhiều hơn thế. Rồi anh nói như điên.

‘ Tại sao cô ta lại không thể giữ mồm giữ miệng chứ ? Tại sao cô ta không thể giữ cái lưỡi chết tiệt của mình lại ? Giờ thì đổ thêm dầu vào lửa. Và tôi thì phải hoàn thành bức tranh đó, cậu có nghe không Phil ? Nó là bức đẹp nhất mà tôi từng vẽ. Bức tuyệt nhất tôi thực hiện trong đời mình. Và hai ả đàn bà ngu ngốc chết tiệt kia muốn làm hỏng nó ! ‘

Sau đó anh bình tĩnh lại một chút và nói phụ nữ không có cảm giác của sự cân xứng.

Tôi không thể kiềm được một nụ cười nhỏ. Tôi nói :

‘ À, tất cả thật khốn kiếp, bạn già ơi, anh đã mang nó trong lòng. ‘

‘ Tôi không hiểu nó ‘, anh nói và than van. Rồi anh nói thêm : ‘ Nhưng cậu phải thừa nhận, Phil à, rằng một người đàn ông không thể bị đổ lỗi cho việc đã không thể kiềm lòng trước cô ấy. Thậm chí Caroline phải biết điều đó. ‘

Tôi hỏi anh ấy điều gì sẽ xảy ra nếu Caroline trở mặt và từ chối li hôn với anh.

Nhưng ngay lập tức anh ấy rơi vào trạng thái lơ đãng. Tôi lặp lại lời nhận xét và anh nói một cách thần thờ :

‘ Caroline sẽ không bao giờ hận thù. Cậu không hiểu đâu, bạn già ời. ‘

‘ Còn đứa bé ‘, tôi chỉ ra.

Anh ấy khoác tay tôi :

‘ Phil, bạn ời, ý cậu là tốt-nhưng không thể tiếp tục kêu qua qua như một con quạ. Tôi có thể giải quyết việc của mình. Mọi thứ sẽ ổn thỏa cả thôi. Cậu sẽ thấy nếu nó không như vậy. :

Đó là tất cả con người Amyas-một người hoàn toàn lạc quan không lí giải được. Anh nói ngay, một cách hớn hở :

‘ Cả lũ bọn họ xuống địa ngục cả đi ! ‘

Tôi không biết chúng tôi có nói gì nữa không, nhưng sau đó một vài phút Caroline đường bệ trên mô đất. Cô ta đội một chiếc nón, thật kì lạ, như rơi tòm xuống, chiếc nón màu nâu sẫm, khá là lôi cuốn.

Cô ta nói với một giọng bình thường như mọi ngày :

‘ Cởi chiếc áo khoác đầy vết màu vẽ đó ra đi, Amyas. Chúng ta sẽ đi dự buổi tiệc trà của Meredith-anh không nhớ sao ? ‘

Anh ấy nhìn trần trời, hơi lấp bấp nói :

‘ Ô, anh quên mất. Ủ, dĩ-n- h-iên chúng ta sẽ đi. ‘

Cô nói :

‘ Hãy đi và cố làm cho bản thân anh bớt giống một người rách rưới lang thang đi. ‘

Mặc dù giọng cô ấy khá tự nhiên nhưng cô đã không nhìn vào anh ấy. Cô ấy đi thẳng đến một luống hoa thược dược và bắt đầu ngắt bỏ những bông hoa sắp tàn.

Amyas chậm chạp quay lại và đi vào nhà.

Caroline nói chuyện với tôi. Cô ta nói một câu chuyện vô thường vô

phạt. Về những sự ngẫu nhiên kéo dài của thời tiết. Và có lẽ là nói về cá thu và có thể là Angela, Angela và tôi thích đi câu cá. Cô ta thực sự gây ngạc nhiên. Tôi phải thán phục cô ta.

Nhưng chính tôi nghĩ rằng điều đó cho thấy cô ta là loại người nào. Cô ta có một sức mạnh to lớn của ý chí và sự làm chủ bản thân tuyệt đối.

Tôi không biết sau đó cô ta có quyết định giết anh ấy hay không-nhưng tôi ngạc nhiên. Và cô ta có thể lên kế hoạch một cách cẩn thận và không có một chút cảm xúc nào với một tâm trí hoàn toàn minh mẫn và tàn nhẫn.

Caroline Crale là một phụ nữ rất nguy hiểm. Tôi phải nhận ra sau đó rằng cô ta không chuẩn bị để làm cho chuyện này lắng xuống. Nhưng giống như một tên ngốc tôi nghĩ rằng cô ta đang định chấp nhận điều không thể tránh được-hoặc là có thể cô ấy nghĩ rằng nếu cô chịu đựng đúng như thường lệ thì Amyas có thể hồi tâm chuyển ý.

Ngay sau đó, những người khác bước ra. Elsa trông có vẻ thách thức-nhưng cùng lúc cũng thể hiện sự đắc thắng. Caroline không chú ý đến cô ả. Angela thật sự đã cứu vãn tình thế. Cô bé bước ra và tranh cãi với cô Williams rằng mình sẽ không đổi váy cho bất cứ ai. Điều đó hoàn toàn ổn-đủ tốt cho lão Meredith đáng mến, dù sao đi nữa-lão chẳng chú ý việc gì cả.

Cuối cùng chúng tôi cũng khởi hành. Caroline đi cùng Angela. Tôi bước chung Amyas. Và Elsa đi một mình-túm tím cười.

Bản thân tôi không hề ngưỡng mộ cô ả- một loại người quá mạnh mẽ-nhưng tôi phải thừa nhận rằng cô ả trông đẹp đến kinh ngạc vào buổi chiều hôm đó. Phụ nữ là thế khi họ có được thứ họ muốn. Tôi không thể nhớ tất cả các sự việc vào buổi chiều hôm đó một cách rõ ràng. Tất cả đều lơ mờ. Tôi nhớ lão Merry bước ra gặp chúng tôi. Tôi nghĩ chúng tôi đã dạo quanh vườn trước tiên. Tôi nhớ có một cuộc nói chuyện dài với Angela về việc huấn

luyện loài chó sục để săn chuột. Cô bé đã ăn nhiều táo không thể tin được và thuyết phục tôi cùng làm như vậy.

Khi chúng tôi trở vào nhà, trà đang được dọn ra dưới bóng cây tuyết tùng lớn. Merry, tôi nhớ, đang trông rất buồn bã. Tôi cho rằng Caroline hay Amyas đã nói gì với anh ấy. Anh đang nghi ngại nhìn Caroline và sau đó anh nhìn Elsa trên trời. Lão có vẻ hết sức lo lắng. Dĩ nhiên Caroline ít nhiều thích có Meredith lẽo đẽo theo sau, một người bạn tận tụy, thuần khiết, người mà sẽ không bao giờ, không bao giờ rời xa. Cô ta là loại phụ nữ như vậy.

Sau tiệc trà Meredith hấp tấp nói với tôi :

‘ Nhìn này, Phil, Amyas không thể làm điều này ! ‘

Tôi nói :

‘ Không làm gì có lỗi, anh ấy dự định làm vậy ! ‘

‘ Cậu ấy không thể rời bỏ vợ và con mình mà đi với cô gái đó. Cậu ấy lớn tuổi hơn cô ta nhiều mà. Cô ấy không thể hơn mười tám tuổi được. ‘

Tôi nói với anh ấy rằng cô Greer là một cô gái hai mươi tuổi sành đời.

Anh ấy nói: ‘ Dù sao, tuổi đó cũng còn trẻ. Cô ấy không thể biết việc mình đang làm. ‘

Tội nghiệp lão Meredith. Luôn luôn là một đấng hiệp sĩ thật sự. Tôi nói:

‘ Đừng lo lắng, anh ơi. Cô ả biết việc mình đang làm và ả thích nó ! ‘

Đó là tất cả những chuyện mà chúng tôi có cơ hội nói. Tôi nghĩ bụng hầu như chắc chắn Merry đã cảm thấy bối rối với ý nghĩ Caroline sẽ trở thành một người vợ bị bỏ rơi. Một khi sự li dị được thông qua cô ta mong đợi Dobbin trung thành sẽ cưới mình. Tôi có một ý nghĩ rằng sự tận tụy vô vọng đó thật sự vượt xa khỏi giới hạn của anh ta. Tôi phải thú nhận rằng khía cạnh đó làm cho tôi thích thú. Thật kì lạ là tôi nhớ rất ít về cuộc viếng thăm của chúng tôi

tối căn phòng hôi hám của Meredith. Anh ấy thích phô ra cho mọi người sở thích của mình. Cá nhân tôi luôn cảm thấy nó rất nhàm chán. Tôi cho rằng tôi đã ở đó với những người còn lại trong số họ khi anh ấy trình bày một luận văn về hiệu lực của chất Coniine nhưng tôi không nhớ nó. Và tôi không thấy Caroline lấy trộm thứ đó. Như tôi đã nói, cô ấy là một phụ nữ rất khéo léo. Tôi nhớ được là Meredith đã đọc to một đoạn mà Plato miêu tả cái chết của Socrate. Tôi nghĩ nó rất chán. Văn học kinh điển luôn làm tôi chán ngán.

Không có gì nhiều hơn mà tôi có thể nhớ về cái ngày đó. Amyas và Angela ngồi ở hàng ghế đầu, tôi biết, và những người còn lại trong chúng tôi khá hoan nghênh điều đó. Nó tránh được những rắc rối khác. Angela nhanh chóng đi ngủ sau một trận chửi rửa cuối cùng. Cô bé nói ra các lựa chọn A- Cô sẽ lãng mạ anh ấy. B-Cô bé ước gì anh ta chết đi. C-cô mong anh ta chết vì bệnh hủi. D-Cô ước một cây xúc xích sẽ cắm vào mũi anh ta, giống như trong truyện cổ tích và không bao giờ rời ra. Khi cô bé đi rồi tất cả chúng tôi đều cười, chúng tôi không thể nhịn cười, nó là một sự pha trộn hài hước.

Caroline đi ngủ ngay sau đó. Cô Williams biến mất sau học trò của mình. Amyas và Elsa đi cùng nhau ra vườn. Rõ ràng tôi là người không được cần đến. Tôi đã đi dạo một mình. Đó là một buổi tối dễ chịu. Tôi dậy muộn vào sáng hôm sau. Không có ai trong phòng ăn. Thật buồn cười những điều mà ông nhờ được. Tôi nhớ rất rõ hương vị của món cật và thịt lợn xông khói mà tôi đã ăn. Đó là món cật ngon tuyệt. Quỷ tha ma bắt!

Sau đó tôi lang thang đi tìm những người khác. Tôi đi ra ngoài, không thấy ai, đốt một điếu thuốc, bất thành linh cô Williams chạy đi tìm Angela, cô bé đã trốn học như thường lệ khi cô giáo phải vá lại chỗ rách trên chiếc áo choàng. Tôi đi trở lại phòng khách lớn và nhận ra rằng Amyas và Caroline đang cãi vã trong thư viện.họ đang nói rất lớn tiếng. Tôi đã nghe cô ta nói:

‘ Anh và người đàn bà của anh! Tôi sẽ giết anh. Một ngày nào đó tôi sẽ giết anh. ‘ Amyas nói: ‘ Đừng ngốc nghếch như thế, Caroline. ‘ Và cô ta nói: ‘ Tôi muốn nói như vậy đấy, Amyas. ‘

À, tôi không muốn nghe trộm nữa. Tôi ra ngoài một lần nữa. Tôi lang thang dọc theo mô đất theo một lối khác và đi ngang qua Elsa.

Cô ta đang ngồi trên một trong những chỗ ngồi dài. Chỗ ngồi đó ngay dưới cửa sổ thư viện và cửa sổ đo thì đang mở. Tôi phải tưởng tượng rằng cô ta đã không bỏ lỡ gì nhiều những gì diễn ra bên trong. Khi cô ta thấy tôi, cô đứng dậy một cách điềm tĩnh và đi về phía tôi. Cô ả mỉm cười. Cô ta kéo tay tôi và nói:

‘ Một buổi sáng không hề dễ chịu phải không? ‘

Đó hẳn là một buổi sáng dễ chịu của cô ta! Một cô gái khá là độc ác. Không, tôi nghĩ chỉ có chút ít thành thật và thiếu trí tưởng tượng. Những gì bản thân cô ta muốn chỉ là những thứ mà cô ta có thể trông thấy.

Chúng tôi đứng trên mô đất nói chuyện khoảng năm phút. Khi tôi nghe cánh cửa thư viện đóng sầm lại và Amyas Crale bước ra, mặt anh ấy đỏ gay.

Anh tóm lấy vai Elsa không một chút khách sáo.

Anh nói: ‘ Nào, đã tới lúc cô ngồi làm mẫu rồi. Tôi muốn vẽ tiếp bức tranh đó. ‘

Cô ta nói: ‘ Được thôi. Em sẽ chỉ vào và lấy cái áo chui đầu. Có một cơn gió lạnh. ‘

Cô đi vào nhà.

Tôi tự hỏi Amyas sẽ nói gì với tôi nhưng anh không nói gì nhiều, chỉ: ‘ Cái bọn đàn bà này! ‘

Tôi nói: ‘ Vui lên đi, ông bạn ơi. ‘

Sau đó không ai trong chúng tôi nói điều gì cho đến khi Elsa bước ra khỏi nhà một lần nữa.

Họ đi cùng nhau đến vườn Battery. Tôi đi vào nhà. Caroline đang đứng trong phòng khách lớn. Tôi thậm chí không nghĩ cô ấy chú ý đến tôi. Thỉnh thoảng cô ta như vậy. Dường như cô ta đi ngay lập tức-đi vào trong chính bản thân cô như vẫn từng như thế. Cô ta chỉ thì thầm điều gì đó. Không phải với tôi-mà với chính mình. Tôi chỉ nghe kịp mấy từ:

‘ Điều đó quá tàn nhẫn... ‘

Đó là những gì cô ta nói. Rồi cô bước qua tôi và lên cầu thang, dường như vẫn không thấy tôi-chỉ giống một người đang mải mê với những ảo tưởng bên trong. Tôi tự nghĩ (tôi không có quyền nói điều này, ông hiểu cho) rằng cô ta đi lên để lấy mớ dụng cụ đó và là sau khi cô ta quyết định làm cái việc mà mình phải làm.

Và chỉ ngay lúc đó điện thoại reo. Ở một vài nhà khác người ta sẽ đợi người giúp việc trả lời, nhưng tôi thường xuyên ở Alderbury nên tôi hành xử ít nhiều như một người trong gia đình. Tôi nhắc ống nghe.

Đó là giọng anh trai Meredith của tôi trả lời. Anh ấy đang rất rối trí. Anh giải thích rằng anh ấy đã ở trong phòng thí nghiệm của mình và chai Coniine đã bị mất một nửa.

Tôi không cần thông qua cái việc mà tôi biết lúc này tôi phải hoàn thành. Việc này rất đáng chú ý và tôi là một kẻ ngốc đủ bị làm cho sửng sốt. Ở đầu dây bên kia Meredith đang run lập cập. Tôi nghe có ai đó trên cầu thang và tôi chỉ gay gắt bảo anh ấy đến đây ngay lập tức.

Chính tôi xuống gặp anh ấy. Trong trường hợp ông không biết vị trí của khu đất, con đường ngắn nhất từ một điền trang đến một điền trang khác là bằng cách chèo thuyền ngang qua một con lạch nhỏ. Tôi đi xuống đường

mòn dẫn đến nơi mà những con thuyền được giữ bởi một cầu tàu nhỏ. Làm như thế tôi đã đi qua phía dưới bức tường của vườn Battery. Tôi có thể nghe Elsa và Amyas nói chuyện trong lúc anh ấy đang vẽ. Họ nói chuyện rất vui vẻ và vô tư. Amyas nói rằng hôm ấy là một ngày nóng đáng kinh ngạc (tháng chín thường rất nóng) và Elsa nói rằng ở chỗ mà cô đang ngồi làm mẫu trên bức tường thành có một cơn gió lạnh thổi vào từ biển. Và rồi cô ta nói: ‘ Em ngồi làm mẫu đến tê cứng đây này. Em không thể nghỉ một chút sao, anh yêu? ‘ Và tôi nghe Amyas gào lên: ‘ Không phải là cuộc sống của cô, ngồi yên đó. Cô là một cô gái cứng đầu cứng cổ. Và tôi nói với cô nó sẽ tốt lên thôi. ‘. Tôi nghe Elsa nói, ‘ Thật thô lỗ ‘ và cười lớn, khi tôi ra khỏi tầm nghe.

Meredith đang chèo sang từ phía bên kia. Tôi đợi anh ấy. Anh cột chặt con thuyền lại và bước lên những bậc thang. Anh trông trắng bệch và lo lắng. Anh nói với tôi:

‘ Đầu óc cậu thông minh hơn anh, Philip. Anh phải làm gì đây? Cái thứ đó nguy hiểm lắm. ‘

Tôi nói: ‘ Anh có hoàn toàn chắc chắn về việc này không? ‘ Meredith, ông thấy đó, luôn luôn là là một gã khá là lơ mơ. Có lẽ đó là lí do tôi không coi nó nghiêm trọng như tôi phải làm. Và anh ấy nói mình hoàn toàn chắc chắn. Cái chai vẫn còn đầy vào chiều hôm qua.

Tôi nói: ‘ Và anh hoàn toàn không biết ai đã lấy trộm nó ư? ‘

Anh ấy nói không biết ai lấy và hỏi tôi nghĩ gì. Có thể là một trong những người giúp việc đã lấy không? Tôi đã nói tôi cho rằng có thể là vậy nhưng đối với tôi nó dường như không thể xảy ra. Anh luôn khóa cửa đúng không? Luôn luôn, anh nói và sau đó bắt đầu kể lể dông dài về việc phát hiện cái cửa sổ bị mở ra vài inch ở dưới cùng. Ai đó có lẽ đã vào bằng lối đó.

‘Một kẻ trộm cơ hội ư? Tôi hỏi một cách hoài nghi. ‘Dường như đối với em, Meredith, rằng có một vài khả năng kinh tởm. ‘

Anh nói tôi thật sự nghĩ gì? Và tôi nói, nếu anh ấy chắc chắn mình đã phạm lỗi, rằng Caroline hầu như chắc chắn đã lấy nó để đầu độc Elsa-hoặc Elsa đã lấy để loại Caroline và thắng tiến trên con đường tình yêu đích thực.

Meredith nói hơi lú lú. Anh ấy nói nó thật vô lí và quá đáng, không thể là sự thật được. Tôi nói: ‘À, thứ đó đã biến mất. Lời giải thích của anh là gì đây? ‘Anh ấy không có lời giải thích nào, dĩ nhiên. Thật sự như tôi đã nghĩ, nhưng tôi không muốn đối mặt với sự thật trên.

Anh ấy lại nói: ‘Chúng ta làm gì đây? ‘

Tôi nói, tôi là thằng ngốc chết tiệt: ‘Chúng ta phải nghĩ về nó thật cẩn trọng. Tốt hơn anh nên thông báo sự mất mát của mình, nói thẳng khi mọi người ở đó, hoặc là tốt hơn nên gọi Caroline ra riêng và gắng hỏi cô ta về nó. Nếu anh tin chắc cô ta không có việc gì phải dùng nó, thực hiện mưu kế tương tự như vậy với Elsa. ‘Anh ấy nói: ‘Một cô gái như thế! Cô ấy không thể lấy nó được! ‘Tôi nói tôi sẽ không ngạc nhiên nếu cô ả làm việc đó.

Chúng tôi đi dạo xuống nhà trong khi bàn luận. Sau lời nhận xét cuối cùng đó của tôi, không ai trong chúng tôi nói gì trong vài giây. Chúng tôi đang đi vòng theo vườn Battery lần nữa và tôi nghe giọng Caroline.

Tôi nghĩ có lẽ là một cuộc cãi vã về chuyện tình tay ba đang diễn ra nhưng thật ra họ đang thảo luận về chuyện của Angela. Caroline đang phản đối.cô ta nói: ‘Nó rất nặng nề với con bé. ‘Và Amyas nói vài lời cãi lại nóng vội. Rồi cánh cửa khu vườn bật mở khi chúng tôi ở sát cạnh nó. Amyas có vẻ hơi lùi lại khi trông thấy chúng tôi. Caroline vừa bước ra. Cô nói: ‘Chào, Meredith. Chúng tôi vừa bàn bạc vấn đề sắp đi học của Angela. Tôi không chắc chút nào về điều đúng đắn cho nó. ‘Amyas nói: ‘Đừng ồn ào về

chuyện con bé nữa. Nó sẽ ổn thôi. Sự giải thoát! ‘

Chỉ một lát sau Elsa chạy xuống con đường mòn từ ngôi nhà. Cô ta cầm trên tay thứ gì giống như một chiếc áo chui đầu màu đỏ tươi. Amyas gầm lên:

‘ Nhanh lên. Trở về chỗ làm mẫu. Tôi không muốn phí thời gian nữa. ‘

Anh ấy trở lại chỗ đặt giá vẽ của mình. Tôi chú ý rằng anh ấy hơi loạng choạng và tôi tự hỏi có phải anh ấy đã uống rượu hay không. Một người đàn ông có lẽ dễ dàng tha thứ cho những việc như thế với tất cả chuyện ồn ào và cãi vã này.

Anh ấy càu nhàu:

‘ Bia ở đây nóng quá. Tại sao không thể để một ít đá ở dưới này chứ? ‘

Và Caroline Crale nói:

‘ Em sẽ gửi xuống cho anh một ít bia vừa lấy ra khỏi đá lạnh. ‘

Amyas lau mồ hôi lên:

‘ Cảm ơn. ‘

Rồi Caroline đóng cửa khu vườn Battery lại và đi lên nhà với chúng tôi. Chúng tôi ngồi xuống mô đất và cô ta đi vào trong nhà. Khoảng năm phút sau Angela đến với một vài chai bia và mấy cái ly. Đó là một ngày nóng bức và chúng tôi rất vui khi thấy nó. Trong khi chúng tôi đang uống bia Caroline đi ngang qua. Cô ta đang mang theo một cái chai khác và nói sẽ đem nó xuống cho Amyas. Meredith nói anh ấy sẽ đi nhưng cô ta khá cương quyết rằng mình sẽ tự đi. Tôi nghĩ-thật ngốc rằng tôi-rằng nó chỉ là sự ghen tức của cô ta. Cô ta không thể để hai người kia ở riêng dưới đó. Đó là lí do đưa cô ta xuống đó với cái cớ yếu ớt là tranh cãi về việc khởi hành của Angela.

Cô ta đi xuống con đường mòn zích zắc đó-và Meredith cùng tôi dõi

theo. Chúng tôi vẫn chưa quyết định điều gì và giờ Angela hò hét rằng tôi nên đi tắm biển với cô bé. Dường như không thể để Meredith một mình. Tôi chỉ nói với anh ấy: ‘ Sau bữa trưa. ‘ Và anh ấy gật đầu.

Rồi tôi đi tắm với Angela. Chúng tôi có một buổi bơi lội thật tuyệt-bơi qua con lạch và bơi về, sau đó chúng tôi nằm dài tắm nắng trên những tảng đá. Angela hơi lảm lì ít nói và điều đó hợp với tôi. Tôi quyết định ngay sau bữa trưa tôi sẽ kéo Caroline ra riêng và nhăm thẳng cô ta mà buộc tôi đã trộm cái thứ kia. Không có tác dụng nếu để Meredith làm việc đó-anh ta quá yếu đuối. Không, tôi sẽ buộc tội cô ta thẳng thừng. Sau đó cô ta sẽ phải trả lại nó hay thậm chí nếu cô ta không trả thì cũng sẽ không dám dùng nó. Tôi khá chắc chắn rằng phải là cô ta đang suy nghĩ kĩ mọi chuyện. Elsa quá nhạy cảm và cứng đầu, một cô gái trẻ mạo hiểm lục lọi những chất độc. Cô ta có một cái đầu cứng rắn và-sẽ bảo vệ bản thân khỏi nguy hiểm. Caroline được tạo thành từ những thứ nguy hiểm hơn-không thẳng băng, quá háo hức bởi những cơn bốc đồng và đứt khoát là bị rối loạn thần kinh. Ông biết đó, trong thâm tâm tôi vẫn còn cảm thấy rằng Meredith có lẽ đã phạm một sai lầm. Hay một người đầy tớ nào đó có lẽ đã lục lọi trong đó và đã chia thứ đó ra và không dám thú nhận. Ông thấy đó, chất độc dường như là một thứ quá cường điệu-ông không thể tin vào nó.

Không tin cho đến khi nó xảy ra.

Khi tôi nhìn vào đồng hồ của mình thì đã khá trễ Angela và tôi vội chạy về ăn trưa. Họ chỉ mới ngồi xuống-tất cả ngoại trừ Amyas , người vẫn còn đang vẽ dưới vườn Battery. Một điều khá bình thường mà anh ấy thường làm-và tôi kín đáo suy nghĩ rằng anh ấy rất khôn ngoan khi quyết định làm việc đó hôm nay. Bữa ăn trưa có thể là một bữa ăn ngượng ngùng.

Chúng tôi dùng cà phê trên mô đất. Tôi ước tôi có thể nhớ rõ hơn

Caroline đã trông như thế nào và hành động ra sao. Dù gì đi nữa cô ta dường như không hào hứng. Im lặng và khá buồn là ấn tượng của tôi. Người đàn bà đó đúng là quý dữ!

Vì đó là một việc hiểm độc để làm, lạnh lùng đầu độc một người đàn ông. Nếu như có một khẩu súng lục và cô ta chụp lấy nó và bắn thẳng vào anh ấy, điều đó có lẽ có thể hiểu được. Nhưng vụ đầu độc này quá tàn nhẫn, đầy thù hận, có cân nhắc... Quá bình tĩnh và tự chủ...

Cô ta đứng dậy và nói cô sẽ mang cà phê cho anh ấy bằng cái cách tự nhiên nhất có thể. Và rồi cô ta biết-cô ta phải biết-rằng ngay lúc này đây cô ta sẽ phát hiện anh ấy đã chết. Cô Williams đi cùng cô ta. Tôi không nhớ đó có phải là đề nghị của Caroline hay không. Tôi đã phần nào nghĩ như vậy.

Hai người phụ nữ đi cùng nhau. Meredith đi tản bộ không lâu sau đó. Tôi đang tìm cái cớ để đi theo anh ấy, khi anh chạy lên con đường mòn lần nữa. Mặt anh xám ngoét. Anh thở hổn hển nói:

‘ chúng ta cần một bác sĩ-nhanh lên-Amyas - ‘.

Tôi bật dậy.

‘Anh ấy đang hấp hối ư? ‘

Meredith nói:

‘ Anh e rằng cậu ấy chết rồi... ‘

Chúng tôi đã quên mất Elsa trong giây lát. Nhưng cô ấy đột nhiên khóc to lên. Nó giống như tiếng than khóc của nữ thần báo tử.

Cô ấy khóc lên:

‘ Chết ư? Chết rồi ư? ... ‘ Và rồi cô ấy chạy đi. Tôi không biết ai có thể di chuyển như thế- giống một con hươu-giống một thứ gì đó bị tác động mạnh. Và cũng giống một nữ thần tóc rắn trả thù.

Meredith hỗn nên nói:

‘ Đi theo cô ấy. Anh sẽ đi gọi điện. Dii theo cô ấy. Em không biết được cô ấy sẽ làm gì đâu. ‘

Tôi chạy theo cô ta-và như tôi đã làm. Cô ta có lẽ hoàn toàn giết chết Caroline một cách dễ dàng. Tôi chưa bao giờ thấy nỗi đau buồn và sự căm thù nào điên cuồng như vậy. Tất cả vẻ ngoài lịch sự và có giáo dục đã bị lột trần. Ông có thể thấy cha và ông bà cô ta đã từng là công nhân trong nhà máy. Bị tước đi người yêu, cô ta trở nên mạnh mẽ. Cô sẽ cào cấu vào mặt Caroline, giật tóc cô ta, ném cô ta qua bức tường chắn nếu cô ả có thể. Cô ả nghĩ vài lí do này nọ rằng Caroline đã đâm anh ấy. Một cách tự nhiên cô ấy đã đoán sai hoàn toàn.

Tôi giữ cô ấy lại và rồi cô Williams nhận lấy trách nhiệm. Tôi phải nói rằng cô ấy thật tốt, cô ấy làm cho Elsa tự kiểm soát bản thân trong vòng một phút-nói với cô ta rằng phải bình tĩnh và chúng ta không thể để sự ồn ào và kích động này tiếp diễn. Cô ấy thật nóng tính, người phụ nữ đó. Nhưng cô ấy có bí quyết khiến Elsa phải im lặng-chỉ đứng đó thở hỗn hển và run rẩy.

Đối với Caroline, tôi đã lo xa, chiếc mặt nạ đã bị gỡ xuống. Cô ta đứng đó hoàn toàn im lặng-ông có thể sẽ nói là cô ta sững sờ. Nhưng cô ta không hề sững sờ. Là đôi mắt đã tố cáo cô ta. Đôi mắt-hoàn toàn có ý thức và sự im lặng cảnh giác. Cô ta bắt đầu, tôi cho là, thấy sợ hãi...

Tôi đi đến bên cô ta và nói. Tôi nói rất khẽ. Tôi không nghĩ cả hai người phụ nữ kia có thể nghe trộm được.

Tôi nói:

‘ Cô, kẻ giết người khốn nạn, cô đã giết bạn thân nhất của tôi rồi. ‘

Cô ta co người lùi lại.cô nói:

‘ Không-ôi không-anh-anh ấy tự làm việc đó... ‘

Tôi nhìn kĩ cô ta và nói:

‘ Cô có thể kể câu chuyện đó-với cảnh sát. ‘

Cô ta đã làm vậy-và họ đã không tin cô ta.

Kết thúc bản báo cáo của Philip Blake.

Bản tường thuật của Meredith Blake

Ông Poirot thân mến. Như tôi đã hứa với ông, tôi đã viết một bản tường thuật về tất cả những gì tôi có thể nhớ được liên quan đến những vụ việc bi kịch đã xảy ra mười sáu năm về trước. Trước tiên tôi muốn nói rằng tôi đã suy nghĩ rất cẩn thận mọi điều ông nói với tôi tại cuộc gặp mặt gần đây. Và ngẫm kĩ lại, tôi càng nhận thấy nhiều hơn những gì tôi đã thấy trước đó ở mức độ cao nhất rằng không thể xảy ra việc Caroline Crale đã đầu độc chồng mình. Nó dường như luôn không hợp lí, nhưng không có bất cứ sự giải thích nào khác và chính thái độ của cô ấy dẫn dắt tôi theo, như một con cừu, ý kiến của người khác và nói với họ- rằng nếu cô ấy không làm nó, thì sự giải thích nào có thể nữa đây?

Kể từ khi gặp ông tôi đã suy nghĩ rất cẩn thận về giải pháp khác được đưa ra vào lúc đó và được nêu ra bởi luật sư bào chữa tại phiên tòa. Đó là, Amyas Crale đã tự kết liễu đời mình. Mặc dù từ những gì mà tôi biết về cậu ta thì giải pháp đó dường như khá kì quái vào lúc đó, giờ đây tôi thấy đã đến lúc phải sửa lại ý kiến của mình. Điều bắt đầu và rất quan trọng là sự thật mà Caroline đã tin vào. Nếu bây giờ chúng ta cho rằng người phụ nữ quyền rũ và dịu dàng ấy đã bị kết án một cách bất công, sau đó lòng tin thường xuyên được lập lại của chính cô phải rất có trọng lượng. Cô ấy biết Amyas rõ hơn bất cứ ai khác. Nếu cô ấy nghĩ đến khả năng tự sát thì nó có khả năng xảy ra mặc dù bạn bè của cậu ấy tỏ thái độ hoài nghi.

Vì vậy tôi sẽ đưa ra giả thiết rằng trong Amyas có chút ít điều cốt lõi của lương tâm, một chút ảnh hưởng ngầm của sự ăn năn và thậm chí là sự tuyệt vọng vì vượt quá giới hạn mà tính khí đã dẫn dắt mà chỉ có vợ cậu ấy nhận ra được. Tôi nghĩ, đây không phải là một giả thiết không có khả năng xảy ra. Có lẽ cậu ta chỉ thể hiện khía cạnh đó cho vợ mình thấy. Mặc dù nó mâu thuẫn với những gì tôi đã nghe cậu ta nói, tuy nhiên sự thật là phần lớn đàn ông có một chút không bị nghi ngờ và tính nết mâu thuẫn mà gây một sự ngạc nhiên chỉ những người biết họ tường tận. Một người đàn ông giản dị và đáng kính được khám phá ra có một mặt thô lỗ ẩn giấu trong đời mình. Một người thô bỉ giỏi kiếm tiền, có lẽ, có sự đánh giá đúng đắn thâm kín của những tác phẩm hội họa tinh tế. Những người hà khắc và tàn nhẫn đã kết tội lòng tốt ẩn giấu không bị nghi ngờ đó. Những người đàn ông hào phóng và vui vẻ đã phô ra khía cạnh độc ác và tầm thường của họ.

Vì vậy nó có thể như thế với Amyas Crale, đã tồn tại kéo dài căng thẳng của sự buộc tội bệnh hoạn và rằng cậu ta càng phô ra tính kỉ và quyền lực của mình để thỏa mãn bản thân thì cái lương tâm thâm kín đó càng mạnh mẽ hơn ở trong công việc của cậu ấy. Xét theo bề ngoài thì nó không thể xảy ra nhưng giờ tôi tin rằng nó phải là như thế. Và tôi lặp lại lần nữa, chính Caroline đã kiên quyết giữ lấy quan điểm đó. Điều đó, tôi lặp lại, là rất quan trọng!

Và giờ là lúc nghiên cứu, hay nói khác hơn là kí ức của tôi về các sự kiện, trong ánh sáng của niềm tin mới kia.

Tôi nghĩ rằng mình có lẽ với sự liên quan bao gồm một cuộc nói chuyện tôi có với Caroline vài tuần trước thảm kịch thật sự. Nó là suốt cuộc viếng thăm đầu tiên của Elsa Greer tới Alderbury.

Caroline, như tôi đã nói với ông, đã nhận ra được tình cảm sâu sắc và

tình bạn dành cho cô ấy. Tôi, vì thế, là người mà cô ấy có thể dễ dàng giải bày tâm sự nhất. Cô ấy đã trông có vẻ không được vui cho lắm. Tuy nhiên tôi đã ngạc nhiên khi một hôm cô ấy đột nhiên hỏi tôi rằng tôi có nghĩ Amyas thật sự quan tâm rất nhiều đến cô gái mà cậu ta đã đưa về hay không.

Tôi nói: ‘ Cậu ta thích vẽ cô ấy. Cô biết Amyas là người như thế nào rồi mà. ‘

Cô ấy lắc đầu và nói:

‘ Không, anh ấy đang yêu cô ta. ‘

‘ À, có lẽ một chút thôi. ‘

‘ Tôi nghĩ là rất nhiều. ‘

Tôi nói: ‘ Cô ta cực kì lôi cuốn, tôi thừa nhận. Và cả hai chúng ta đều biết rằng Amyas dễ bị ảnh hưởng. Nhưng cô phải hiểu rằng, cô gái thân mến ơi, Amyas thật sự chỉ quan tâm đến một người-và đó là cô. Cậu ta đang bị làm cho mê đắm-nhưng nó không lâu dài. Cô là người duy nhất với cậu ấy và dù cậu ấy co cựa xử tệ, nó không thật sự ảnh hưởng đến cảm giác của cậu ta dành cho cô. ‘

Caroline nói: ‘ Đó là những gì tôi luôn nghĩ. ‘

‘ Tin tôi đi, Caro ‘, tôi nói, ‘ Nó là như vậy. ‘

Cô ấy nói: ‘ Nhưng lần này, Merry, tôi sợ. Cô gái đó quá-quá thẳng thắn. Cô ta quá trẻ- và quá mãnh liệt. Tôi có cảm giác rằng lần này-nó thật nghiêm trọng. ‘

Tôi nói: ‘ Nhưng việc cô ấy rất trẻ và, như cô nói, quá thẳng thắn, sẽ bảo vệ cô ta. Nhìn chung, phụ nữ là trò chơi công bằng đối với Amyas, nhưng trong trường hợp cô gái này thì lại khác. ‘

Cô ấy nói: ‘ Vâng, đó là điều mà tôi lo sợ- nó sẽ khác biệt. ‘

Và cô ấy tiếp tục: ‘ Tôi đã ba mươi bốn tuổi, anh biết đó, Merry. Và chúng tôi đã kết hôn được mười năm. Nhìn bề ngoài tôi không thể sánh được với đứa trẻ Elsa này và tôi biết điều đó. ‘

Tôi nói: ‘ Nhưng cô biết, Caroline, cô biết-rằng Amyas thật sự hết lòng vì cô mà? ‘

Cô ấy trả lời: ‘ ai mà hiểu được đàn ông chứ? ‘ Và rồi cô ấy khẽ cười buồn và nói: ‘ Tôi là một phụ nữ rất nguyên thủy, Merry. Tôi sẽ cho cô ả một riu! ‘

Tôi kể với cô ấy rằng cô gái trẻ kia hầu như không hiểu ít nhất những gì cô ta đang làm. Cô ta vô cùng ngưỡng mộ và tôn sùng Amyas và cô ta hầu như không hề nhận ra một chút nào Amyas đang phải lòng mình.

Caroline chỉ nói với tôi:

‘ Merry yêu quý! ‘ và bắt đầu nói về khu vườn. Tôi hi vọng rằng cô sẽ không lo lắng thêm nữa về vấn đề này.

Sau đó ít lâu, Elsa trở lại London. Amyas cũng ra ngoài vài tuần. Tôi thật sự quên tất cả vấn đề kia. Và rồi tôi nghe nói rằng Elsa đã trở lại Alderbury một lần nữa để Amyas có thể hoàn thành bức tranh.

Tôi hơi bức bối về cái tin này. Nhưng Caroline, khi tôi thấy cô ấy, đang trong tâm trạng không được cởi mở. Cô ấy dường như khá tự chủ như thường lệ- không lo lắng hay buồn bã chút nào. Tôi hình dung rằng mọi chuyện đều ổn cả.

Đó là lí do nó như là một cú sốc với tôi khi biết sự việc đi quá xa như thế nào.

Tôi đã kể với ông về cuộc nói chuyện với Crale và với Elsa. Tôi không có cơ hội để nói chuyện với Caroline. Chúng tôi chỉ có thể trao đổi một vài

lời mà tôi vừa kể với ông.

Tôi có thể thấy khuôn mặt cô ấy lúc này đây, đôi mắt sẫm màu mở to và kiềm nén sự xúc động. Tôi vẫn có thể nghe giọng của cô khi cô nói:

‘ Mọi chuyện đã xong... ‘

Tôi không thể mô tả với ông nỗi buồn vô tận mà cô ấy truyền tải trong lời nói đó. Chúng là sự tuyên bố về sự thật theo nghĩa đen. Với sự rời bỏ của Amyas, mọi thứ đã kết thúc với cô ấy. Tôi tin chắc đó là lí do cô ấy lấy chất Coniine. Đó là một cách giải thoát. Một cách mà nảy ra trong đầu cô ấy bởi bài luận văn ngu ngốc của tôi về loại dược phẩm đó. Và đoạn văn tôi đã đọc từ tác phẩm Plato đưa ra một bức tranh nhân từ về cái chết.

Đây là niềm tin hiện giờ của tôi. Cô ấy lấy coniine, quyết định kết thúc cuộc đời mình khi Amyas rời bỏ cô. Có lẽ cậu ấy đã thấy cô ấy lấy nó-hay có lẽ cậu ấy sau đó đã khám phá ra rằng cô ấy có nó.

Khám phá đó đã tác động lên cậu ấy với một sức mạnh to lớn. Cậu ấy đã khiếp sợ vì những hành động của mình đã làm cho cô ấy suy tính. Nhưng không phải bằng chịu đựng sự thù hận và sự ăn năn của cậu ấy. Cậu ấy vẫn cảm thấy mình không thể từ bỏ Elsa. Tôi có thể hiểu chuyện đó. Bất cứ ai phải lòng cô ta sẽ thấy hầu như không dứt ra được.

Cậu ấy không thể đương đầu với cuộc sống thiếu Elsa. Cậu nhận ra rằng Caroline không thể sống thiếu mình. Cậu quyết định chỉ có một cách giải thoát-dùng chất Coniine cho chính mình.

Và tôi nghĩ cách hành xử mà cậu ấy đã làm có lẽ là nét đặc trưng của người đàn ông. Tranh là thứ đáng quý nhất trong cuộc đời của cậu ấy. Cậu ấy đã thật sự chọn cái chết với cây cọ của mình trong tay. Và điều cuối cùng mà mắt cậu thấy được là khuôn mặt của cô gái cậu yêu một cách tuyệt vọng. Có lẽ cậu ấy cũng nghĩ rằng cái chết của mình sẽ là điều tốt nhất cho cô ta.

Tôi thừa nhận giả thiết này có những việc kì lạ nào đó không giải thích được. Tại sao, ví dụ như, chỉ có dấu vân tay của Caroline được tìm thấy trên vỏ chai Coniine. Tôi cho rằng sau khi Amyas đã cầm nó, tất cả các dấu tay mờ đi hay đã được lau sạch bởi bề mặt mềm mịn của những thứ đã phủ lên cái chai và rằng, sau khi cậu ấy chết, Caroline đã cầm nó để xem hoặc bất cứ ai đã sờ vào nó. Chắc chắn điều đó là có thể và hợp lí phải không? Theo như bằng chứng về những dấu vân tay trên chai bia, những nhân chứng của luật sư biện hộ có ý kiến rằng bàn tay của một người có thể vịn vẹo sau khi trúng độc và vì thế có thể xoay xở để nắm chặt một chai bia theo một cách hoàn toàn không tự nhiên. Còn một điều khác nữa được giải thích. Thái độ của chính Caroline suốt phiên tòa. Nhưng tôi nghĩ giờ tôi đã thấy nguyên nhân của thái độ đó. Nó là cô ấy người mà thực sự lấy chất độc từ phòng thí nghiệm của tôi. Nó là sự quả quyết của cô ấy để kết liễu bản thân đã đẩy chồng cô tự kết thúc đời mình thay cô. Chắc chắn nó không vô lí khi cho rằng như vậy trong một sự bệnh hoạn vượt quá giới hạn của trách nhiệm, cô ấy đã xét thấy bản thân phải chịu trách nhiệm cho cái chết của cậu ấy đã làm cho chính cô tin rằng mình mang tội mưu sát-mặc dù không phải là kiểu giết người đang bị buộc tội.

Tôi nghĩ mọi chuyện có thể là như vậy. Và nếu trường hợp này đúng là như thế, chắc chắn nó sẽ dễ dàng cho ông để thuyết phục Carla bé nhỏ sự thật này phải không? Vafcon bé có thể cười người đàn ông trẻ tuổi của nó và yên lòng thỏa mãn rằng điều duy nhất mà mẹ nó có tội là sự thôi thúc (không hơn) để kết liễu bản thân.

Tất cả chuyện này, chao ôi, không phải là những gì ông đã yêu cầu-mà là một bản tường thuật những điều đã xảy ra như tôi nhớ chúng. Để tôi sửa chữa sự chênh lệch đó. Tôi vừa kể ra với ông tất cả những gì xảy ra vào

ngày trước cái chết của Amyas. Giờ thì chúng ta đến chính cái ngày hôm đó.

Tôi đã có một giấc ngủ tồi tệ- lo lắng bởi sự quay vòng tai hại của những sự kiện cho bạn tôi. Sau một khoảng thời gian dài không ngủ được trong khi tôi đã cố gắng một cách vô ích để nghĩ về thứ gì đó có ích mà tôi có thể làm để ngăn chặn tai ương, tôi khó nhọc chìm vào giấc ngủ vào khoảng sáu giờ sáng. Bữa trà sớm không làm tôi tỉnh ngủ và cuối cùng tôi thức dậy một cách uể oải và không tươi tỉnh vào lúc chín rưỡi sáng. Sau đó ít lâu tôi nghĩ tôi nghe được sự di chuyển trong căn phòng bên dưới tôi, là căn phòng mà tôi sử dụng như một phòng thí nghiệm.

Tôi có thể nói ở đây rằng thật những sự âm thanh đó hầu như chắc chắn gây ra bởi một con mèo đã leo vào bên trong. Tôi đã phát hiện khung kính trượt của cửa sổ đã bị kéo lên một chút như là một sự bất cẩn từ ngày hôm trước để lại. Nó đủ rộng để một con mèo có thể chui qua. Tôi chỉ nói đến những âm thanh này để giải thích tôi bước vào phòng thí nghiệm như thế nào.

Tôi đi vào đó ngay khi mặc quần áo xong và nhìn vào dọc theo những cái kệ tôi đã chú ý rằng cái chai chứa chất Coniine hơi lệch khỏi hàng với những chai còn lại. Tôi đưa mắt nhìn lên theo cách đó, tôi đã giật mình khi thấy rằng một lượng lớn của nó đã biến mất. Cái chai gần như rỗng không.

Tôi đóng và khóa cửa sổ lại rồi ra ngoài, khóa cánh cửa đằng sau tôi. Tôi đã rất bối rối và hoang mang nữa. Khi bị làm cho giật mình, trí óc của tôi sẽ xử lý, tôi e là, hơi chậm chạp.

Đầu tiên tôi bối rối, rồi sợ hãi và cuối cùng là cực kì hoảng sợ. Tôi đã hỏi những người trong nhà và tất cả họ đều phủ nhận đã vào phòng thí nghiệm. Tôi suy nghĩ lại mọi chuyện thật kĩ và lâu hơn và rồi quyết định gọi điện cho em tôi và xin nó lời khuyên.

Philip nhanh nhẹn hơn tôi. Nó thấy sự nghiêm trọng của phát hiện này và giục tôi tới ngay lập tức và bàn bạc với nó.

Tôi đi ra, bất thành linh gặp cô Williams, người mà đã đến từ bên kia để tìm cô học sinh trốn học. Tôi quả quyết với cô ấy rằng tôi không thấy Angela và rằng cô bé không có trong nhà.

Tôi nghĩ rằng cô Williams đã chú ý đến điều gì đó sai. Cô nhìn tôi khá kì lạ. Tuy nhiên tôi không có ý định kể cho cô ấy những gì đã xảy ra. Tôi gợi ý cô nên tìm ở khu vườn sau nhà bếp-Angela có một cây táo ưa thích ở đó-và bản thân tôi nhanh chóng xuống bờ biển và tự chèo thuyền qua phía Alderbury.

Em trai tôi đã chờ sẵn ở đó.

Chúng tôi đi lên ngôi nhà cùng nhau bằng lối đi ông và tôi đã đi hôm đó. Nhìn thấy địa thế ông có thể hiểu rằng khi băng qua bên dưới bức tường của vườn Battery chúng tôi chắc chắn nghe được bất cứ những gì được nói ở trong đó.

Ngoài sự việc Caroline và Amyas đang bận tranh cãi về chuyện gì đó, tôi không chú ý tới những gì được nói ra.

Chắc chắn là tôi không nghe lỏm được sự đe dọa của bất cứ lời phát biểu nào từ Caroline. Chủ đề của cuộc tranh luận là Angela và tôi đoán chừng Caroline đang cầu xin một sự hoãn lại từ sự cho phép của nhà trường. Tuy nhiên Amyas đã cứng rắn quát tháo một cách cáu kỉnh rằng chuyện đã được sắp xếp ổn thỏa, cậu ấy sẽ thấy cô bé phải gói ghém đồ đạc.

Cánh cửa của Battery bật mở khi chúng tôi đi sát bên nó và Caroline bước ra. Cô ấy trông có vẻ bối rối-nhưng không quá mức như thế. Cô ấy cười khá lơ đãng với tôi và nói họ đã thảo luận về Angela.

Elsa đã xuống con đường mòn vào lúc đó và khi Amyas rõ ràng muốn cô tiếp tục ngồi làm mẫu mà không bị gián đoạn bởi chúng tôi, chúng tôi tiếp tục lên con đường mòn.

Philip nghiêm khắc đổ lỗi cho bản thân sau đó cho sự thật rằng chúng tôi đã không hành động ngay lập tức. Nhưng chính tôi không thể thấy nó theo cùng một cách. Chúng tôi không có chút quyền nào để cho rằng việc giết người như vậy đã được suy tính (hơn nữa giờ tôi tin rằng nó không được suy tính). Rõ ràng chúng tôi nên chấp nhận một phương hướng hành động nào đó nhưng tôi vẫn xác nhận rằng chúng tôi đã đúng khi thảo luận kĩ càng về vấn đề này đầu tiên. Nó là cần thiết để tìm thấy thứ đúng đắn để làm-và một hay hai lần tôi phát hiện chính tôi đã tự hỏi sau tất cả tôi có mắc một lỗi lầm nào không. Cái chai đó có thật sự đầy vào ngày hôm trước như tôi nghĩ không? Tôi không phải là người giống bọn họ (giống em trai Philip của tôi) người mà có thể tin chắc về mọi chuyện. Trí nhớ của một người người thường chơi khăm chính họ. ví dụ như, một người thường bị thuyết phục rằng đã đặt một đồ vật ở một nơi nào đó, sau đó lại tìm thấy rằng đã đặt nó ở một nơi hoàn toàn khác. Tôi càng hồi tưởng lại tình trạng của cái chai vào buổi chiều hôm trước bao nhiêu thì tôi lại càng trở nên không chắc chắn và nghi ngờ. Điều này làm Philip rất khó chịu, người mà bắt đầu mất kiên nhẫn với tôi.

Chúng tôi không thể tiếp tục cuộc thảo luận của mình vào lúc đó và sự đồng ý ngầm để hoãn lại cho đến sau bữa trưa (tôi có thể nói rằng tôi luôn tự do tạt vào ăn trưa tại Alderbury nếu tôi muốn).

Sau đó Angela và Caroline mang bia cho chúng tôi. Tôi hỏi Angela tại sao lại tự ý trốn học và kể với với cô bé cô Williams đang trên đi tìm và em nói mình đã đi tắm biển-và nói thêm rằng em không thấy tại sao em lại phải sửa chiếc váy đã quá cũ kĩ của mình trong khi em sắp có tất cả những thứ

mới để đến trường.

Kể từ lúc đó dường như không có cơ hội để nói chuyện xa hơn với một mình Philip và kể từ lúc tôi thật sự lo lắng khi chính tôi phải nghĩ cách giải quyết mọi chuyện, tôi lang thang xuống con đường mòn dẫn tới vườn Battery. Chỉ ở trên vườn Battery một chút, như tôi đã chỉ cho ông, có một sự quang đãng ở dưới những cái cây nơi mà đã từng có một chiếc ghế dài cũ. Tôi đã ngồi đó hút thuốc và suy nghĩ rồi quan sát Elsa khi cô ấy ngồi làm mẫu cho Amyas.

Tôi sẽ luôn nghĩ về cô ấy như thế vào cái ngày đó. Cứng nhắc trong tư thế đó, với áo sơ mi vàng và quần màu xanh sẫm cùng một chiếc áo chui đầu màu đỏ quàng quanh vai để giữ ấm.

Khuôn mặt cô quá rạng rỡ với cuộc đời, sức khỏe và sự lộng lẫy. Giọng nói tươi vui đó kể những kế hoạch cho tương lai.

Điều này nghe như thể tôi đang nghe trộm nhưng không phải vậy. Tôi hoàn toàn có thể nhìn thấy Elsa. Cả cô ấy và Amyas đã biết tôi ở đó. Cô ấy vẫy tay với tôi và gọi Amyas là con gấu hoàn hảo, buổi sáng đó cậu ấy đã không để cô nghỉ. Cô đã tê cứng và đau nhức khắp người.

Amyas lau mồ hôi rằng cô ấy không tê cứng bằng mình. Cậu ấy đã tê cứng tất cả các cơ bắp bởi chứng thấp khớp. Elsa nói châm chọc: ‘ Tội nghiệp lão già! ‘ Và cậu ta nói cô sẽ phải chấp nhận một kẻ bệnh tật ồn ào.

Nó làm tôi sốc, ông biết đó, sự vui vẻ bằng lòng với tương lai của họ cùng nhau trong khi họ đang gây ra quá nhiều sự đau khổ. Và tuy nhiên tôi không thể lấy nó để chống lại cô ta. Cô còn quá trẻ, quá tự tin và yêu quá nhiều. Và cô thật sự không biết những gì mình đang làm. Cô không hiểu được sự đau khổ. Cô chỉ cho rằng với sự tự tin hồn nhiên của một đứa trẻ rằng Caroline sẽ ổn thôi, rằng cô ấy sẽ sớm vượt qua. Cô không thấy gì cả,

ông thấy đó, nhưng chính cô ta và Amyas-hạnh phúc với nhau. Cô đã nói với tôi: quan điểm của tôi lạc hậu rồi. Cô ta không hoài nghi, không e sợ, cũng không thương tiếc. Nhưng người ta có thể trông đợi lòng thương hại từ một người trẻ tươi vui, rạng rỡ không? Nó là một cảm xúc khôn ngoan hơn và già dặn hơn.

Họ không nói chuyện nhiều, dĩ nhiên, không họa sĩ nào muốn tán gẫu trong khi anh ta đang làm việc.có lẽ mỗi mười phút hay hơn Elsa sẽ quan sát một lần và Amyas sẽ đáp lại bằng một tiếng càu nhàu. Một lần cô nói:

‘ Em nghĩ anh đã đúng về Tây Ban Nha. Đó là nơi đầu tiên chúng ta sẽ đi. Và anh phải dẫn em đi xem một trận đấu bò. Nó sẽ rất tuyệt.chỉ có em muốn con bò giết người đàn ông-không phải là về cách khác. Em hiểu phụ nữ La Mã đã cảm thấy như thế nào khi họ thấy một người đàn ông chết. Đàn ông thì không nhiều nhưng những con thú thì tuyệt vời. ‘

Tôi cho rằng chính cô giống một con thú hơn-trẻ và hoang dã, chưa có trải nghiệm đau buồn và sự khôn ngoan đáng ngờ nào về đàn ông. Tôi không tin rằng Elsa đã bắt đầu suy nghĩ-cô chỉ đã cảm thấy. Nhưng cô quá sống động-sống động nhiều hơn bất cứ ai mà tôi biết...

Đó là lần cuối cùng tôi thấy sự rạng rỡ và chắc chắn-trên đỉnh thế giới. ‘ Có khả năng biết trước điềm gở ‘ là từ dành cho nó, đúng không?

Tiếng chuông reo báo hiệu bữa ăn trưa và tôi đứng dậy đi xuống con đường mòn, tại cửa Battery Elsa đã nhập bọn với tôi. Đó là một ánh sáng chói lóa chiếu vào khi ra khỏi bóng cây. Tôi khó có thể nhìn thấy. Amyas đã đuổi dài ra ghế, hai tay cậu ta vung lên. Cậu đang nhìn chăm chăm vào bức tranh. Tôi thường thấy cậu ta như vậy. Làm sao mà tôi biết được rằng chất độc đang phát tác, làm cậu ấy tê cứng khi đang ngồi?

Cậu ấy rất ghét và bức tức với bệnh tật. Cậu sẽ không bao giờ bị bệnh.

Tôi dám nói cậu ấy nghĩ mình chỉ bị say nắng-những triệu chứng đó rất giống nhau.

Elsa nói:

‘ Anh ấy sẽ không đến ăn trưa. ‘

Tôi kín đáo nghĩ cậu ấy đã khôn ngoan. Tôi nói: ‘ Cũng quá lâu rồi. ‘

Cậu ta đưa mắt nhìn bức tranh cho đến khi chúng ngừng lại ở tôi. Đó là một sự kì lạ- Làm sao tôi mô tả nó đây-Nó trông như có ác ý: Mottj kiểu nhìn trừng trừng đầy ác ý.

Rồi tôi đã không hiểu được nó theo lẽ tự nhiên-nếu bức tranh của cậu ấy không giống như cậu muốn thì cậu thường trông có vẻ đầy sát khí. Tôi đã nghĩ nó như vậy. Cậu ấy thốt lên một thứ gì như tiếng càu nhàu.

Cả tôi và Elsa đều không thấy có gì bất thường ở cậu ấy-chỉ là tính khí của người nghệ sĩ mà thôi.

Vì vậy chúng tôi để cậu ấy lại đó, cô ấy và tôi trò chuyện, cười đùa khi đi lên ngôi nhà. Nếu cô ấy biết, tội nghiệp cô bé, rằng cô ấy sẽ không bao giờ thấy cậu ấy còn sống một lần nữa... Ô, ôi, tạ ơn Chúa cô ấy đã không trông thấy. Cô ấy có thể hạnh phúc thêm chút ít nữa.

Caroline hoàn toàn bình thường trong bữa ăn trưa-một chút bận tâm ; không hơn. Và điều đó đã không chỉ ra rằng cô ấy không có điều gì phải làm với nó phải không? Cô ấy không thể diễn như một nữ diễn viên như thế.

Cô ấy và người gia sư đi xuống sau đó và phát hiện ra cậu ấy. Tôi đã gặp cô Williams khi cô ấy đi lên. Cô ấy bảo tôi gọi điện cho bác sĩ và đi trở xuống với Caroline.

Cô bé Elsa tội nghiệp đó, ý tôi là! Cô ấy đã có một nỗi đau điên cuồng không thể kìm lại mà một đứa trẻ thường có. Chúng không thể tin rằng cuộc

đời có thể gây ra những điều như vậy với họ. Caroline hoàn toàn bình tĩnh. Vâng, cô ấy hoàn toàn bình tĩnh. Dĩ nhiên, cô ấy có thể kiểm soát bản thân tốt hơn Elsa. Cô ấy không có vẻ ăn năn-sau đó. Chỉ nói rằng cậu ấy hẳn đã tự làm điều đó. Và chúng tôi không thể tin nó. Elsa vỗ òa lên, chỉ vào mặt cô ấy và buộc tội.

Dĩ nhiên cô ấy có thể nhận ra rằng mình đã bị nghi ngờ rồi. Vâng, điều đó giải thích một cách chắc chắn thái độ của cô.

Philip hoàn toàn tin rằng cô ấy đã làm việc đó.

Người gia sư đã giúp ích rất nhiều và luôn luôn sẵn sàng. Cô ấy đã cho Elsa nằm nghỉ và cho cô một viên thuốc an thần, đưa Angela ra chỗ khác khi cảnh sát đến. Vâng cô ấy là một người đầy sức mạnh trong lúc khó khăn, người phụ nữ đó.

Mọi chuyện trở thành một cơn ác mộng. Cảnh sát lục soát ngôi nhà và đặt ra những câu hỏi và rồi những phóng viên bu lại như đám ruồi và bấm máy ảnh rồi muốn phỏng vấn những người trong gia đình.

Một cơn ác mộng, tất cả mọi chuyện...

Nó là cơn ác mộng, sau gần ấy năm. Ở Chúa, một khi ông đoán chắc với Carla những gì thật sự xảy ra, chúng tôi có thể quên hết nó đi và không bao giờ nhớ lại nữa.

Amyas hẳn đã tự tử- tuy nhiên nó dường như không chắc chắn lắm.

Bản tường thuật của phu nhân Dittisham

Tôi viết ra đây toàn bộ câu chuyện của sự gặp gỡ với Amyas Crale, dựa theo thời gian xảy ra cái chết bi thảm của anh ấy.

Tôi gặp anh ấy lần đầu tiên tại một bữa tiệc ở xưởng vé. Anh đang đứng, tôi nhớ là, gần một cái cửa sổ và tôi đã thấy anh khi tôi bước vào cửa. Tôi

hỏi anh ấy là ai. Một người nào đó đã nói: ‘ Đó là Crale, một họa sĩ. ‘ Tôi lập tức nói rằng tôi muốn gặp anh ấy.

Chúng tôi nói chuyện vào dịp đó, có lẽ khoảng mười phút. Khi mà ai đó gây ấn tượng cho ông thì đó cũng giống như Amyas Crale đã gây ấn tượng với tôi, thật không thể cố gắng để mô tả chúng. Nếu tôi nói rằng khi tôi gặp Amyas Crale, mọi người khác dường như rất nhỏ bé và dần tan biến đi. Điều đó thể hiện nó cũng như bất cứ điều gì có thể.

Ngay sau cuộc gặp đó, tôi đi xem tranh của anh ấy nhiều nhất có thể. Anh có một số tranh trưng bày ở phố Bond vào lúc đó. Và có một trong số những bức tranh của anh ở Manchester , một ở Leeds và hai bức ở phòng triển lãm công cộng ở London. Tôi đã đi xem tất cả chúng. Sau đó tôi gặp lại anh ấy. Tôi nói: ‘ Em đã xem tất cả tranh của anh, em nghĩ chúng thật tuyệt. ‘

Anh ấy chỉ trông có vẻ thích thú. Anh nói:

‘ Ai mà cho rằng cô là người am hiểu hội họa chứ? Tôi không tin cô biết bất cứ điều gì về nó . ‘

Tôi nói: ‘ Có lẽ là không. Nhưng chúng rất tuyệt vời, cũng vậy mà thôi. ‘

Anh ấy cười toe với tôi và nói: ‘ Đừng là một kẻ ngốc nghếch hay vồn vã. ‘

Tôi nói: ‘ Em không như thế. Em muốn anh vẽ em. ‘

Crale nói: ‘ Nếu cô nhạy cảm, cô sẽ nhận ra rằng tôi không vẽ chân dung phụ nữ đẹp. ‘

Tôi: ‘ Nó không cần phải là một bức chân dung và em không phải là một người phụ nữ đẹp. ‘

Rồi anh ấy nhìn tôi như thể anh mới bắt đầu thấy tôi. Anh nói: ‘ Không,

có lẽ cô không như vậy. ‘

Tôi nói: ‘ Rồi anh sẽ vẽ em chứ? ‘

Anh nghiêng đầu chăm chú quan sát tôi một lúc. Rồi anh nói: ‘ cô là một đứa trẻ lạ lùng phải không? ‘

Tôi nói: ‘ Em khá giàu có, anh biết đó. Em có thể trả giá cao cho nó. ‘

Anh nói: ‘ Tại sao cô lại nóng lòng muốn tôi vẽ cho cô? ‘

Tôi đáp: ‘ Bởi vì em muốn nó! ‘

Anh ấy nói: ‘ Đó là lí do ư? ‘

Và tôi đáp: ‘Vâng, em luôn có được cái em muốn. ‘

Rồi anh nói: ‘ Ồ, đứa trẻ tội nghiệp của tôi, cô mới trẻ làm sao! ‘

Tôi nói: ‘ Anh sẽ vẽ em chứ? ‘

Anh ấy nắm lấy vai tôi và kéo tôi tới chỗ ánh đèn rồi nhìn tôi một lượt. Rồi anh đứng xa ra một chút. Tôi đứng yên, chờ đợi.

Anh nói: ‘ Thịnh thoảng tôi muốn vẽ một thứ gì đó viễn vông-Những con vẹt Úc đuôi dài sặc sỡ đậu xuống nhà thờ thánh Paul. Nếu tôi vẽ cô với vẻ đẹp truyền thống tương phản một chút với cảnh quan ngoài trời, tôi tin tôi sẽ có được chính xác cái kết quả giống như vậy. ‘

Tôi nói: ‘ Rồi anh sẽ vẽ em chứ? ‘

Anh ấy nói: ‘ Cô là một trong những màu sắc nhỏ đẹp kì lạ đáng yêu nhất, trẻ trung nhất, sặc sỡ nhất tôi từng thấy. Tôi sẽ vẽ cô! ‘

Tôi nói: ‘ Rồi, điều đó được thỏa thuận. ‘

Anh ấy nói tiếp: ‘ Nhưng tôi cảnh báo cô, Elsa Greer. Nếu tôi vẽ cô, tôi hầu như chắc chắn sẽ làm tình với cô. ‘

Tôi đáp: ‘ Em hi vọng anh sẽ làm vậy. ‘

Tôi nói câu đó với giọng chắc chắn và bình thản. Tôi nghe thấy anh ấy nín thở và tôi thấy cái nhìn đó từ đôi mắt anh.

Ông thấy đo, tất cả chuyện này thật đột ngột.

Một, hai ngày sau chúng tôi gặp lại nhau. Anh kể với tôi rằng anh muốn tôi xuống Devonshire-anh có một nơi rất tuyệt ở đó mà anh muốn làm cảnh nền. Anh nói:

‘ Anh đã kết hôn, em biết đó. Và anh rất yêu quý vợ mình. ‘

Tôi nói nếu anh yêu chị ấy thì chị ấy phải là một người rất tốt.

Anh ấy nói chị ấy cực kì tốt. ‘ Thực tế ‘, anh nói, ‘ cô ấy rất đáng yêu-và em sẽ yêu mến chị ấy. Vì vậy em phải chấp nhận những gì anh nói, Elsa trẻ trung à, dù em có muốn hay không. ‘

Tôi nói với anh rằng tôi hoàn toàn hiểu được.

Anh ấy bắt đầu vẽ bức tranh sau đó một tuần, Caroline Crale chào đón tôi rất vui vẻ. Chị ta không thích tôi cho lắm-nhưng sau tất cả, tại sao chị ta phải như vậy? Amyas rất thận trọng. Anh ấy không bao giờ nói một lời nào với tôi mà vợ anh không thể nghe được và tôi đã hoàn toàn lịch sự làm theo đúng phép tắc với anh ấy. Mặc dù, bên trong, cả hai đều biết.

Mười ngày sau anh nói với tôi rằng tôi phải trở về London.

Tôi bảo: ‘ Bức tranh chưa xong mà. ‘

Anh nói: ‘ Nó bắt đầu một cách trống rỗng. Sự thật là, anh không thể vẽ em, Elsa à. ‘

Tôi hỏi: ‘ Tại sao? ‘

Anh ấy nói: ‘ em đã biết đủ rõ là tại sao mà Elsa. Và đó là lí do mà em phải dọn đi ngay. Anh không thể suy nghĩ về việc vẽ tranh-Anh không thể nghĩ về bất cứ thứ gì ngoại trừ em. ‘

Chúng tôi đã ở trong vườn Battery. Đó là một ngày chủ nhật nóng bức. Có vài con chim và những chú ong vo ve. Lẽ ra phải rất hạnh phúc và yên bình. Nhưng nó không phải cái cảm giác như vậy. Nó là cảm giác của một bi kịch nào đó. Như thể cái gì sắp xảy ra đã được phản chiếu ở đó rồi.

Tôi biết sẽ không ổn khi tôi trở lại London nhưng tôi nói: ‘ Được thôi, em sẽ đi nếu anh nói như vậy. ‘

Amyas đáp: ‘ Cô gái ngoan! ‘

Vậy là tôi đi. Tôi đã không viết thư cho anh ấy. Anh chịu đựng khoảng mười ngày và sau đó anh đến. Anh ấy quá gầy và hốc hác, đáng thương đến nỗi làm tôi sốc.

Anh ấy nói: ‘ Tôi cảnh báo em, Elsa. Đừng nói rằng anh đã không cảnh báo em. ‘

Tôi đáp: ‘ Em vẫn đang đợi anh. Em biết là anh sẽ tới. ‘

Anh thốt ra tiếng rên rỉ và nói: ‘ Có những thứ quá mạnh mẽ đối với đàn ông. Anh không thể ăn, ngủ hay nghỉ ngơi. Vì muốn có em. ‘

Tôi nói tôi biết điều đó và rằng tôi cũng thế, nó diễn ra từ giây phút đầu tiên tôi gặp anh. Nó là định mệnh và không có cách nào đấu tranh chống lại nó.

Anh ấy nói: ‘ Em không đấu tranh nhiều phải không Elsa? ‘ Và tôi nói tôi đã không đấu tranh gì cả.

Anh ấy nói ước gì tôi không quá trẻ và tôi nói rằng điều đó không thành vấn đề. Tôi nghĩ tôi có thể nói rằng chúng tôi đã rất hạnh phúc trong nhiều tuần sau đó. Nhưng hạnh phúc không chỉ là một từ. Nó là thứ gì đó sâu sắc hơn và đáng sợ hơn thế.

Chúng tôi sinh ra là dành cho nhau và sẽ tìm thấy nhau-và cả hai đều biết

sẽ luôn ở bên nhau.

Nhưng chuyện gì đó khác cũng đã xảy ra. Bức tranh chưa hoàn thành bắt đầu ám ảnh Amyas. Anh ấy nói với tôi: ‘ Một sự buồn cười chết tiệt, trước đây anh không thể vẽ em-chính em đã ngăn nó xảy ra. Nhưng tôi muốn vẽ em, Elsa. Tôi muốn vẽ em đến nỗi bức tranh đó sẽ là bức đẹp nhất mà tôi từng vẽ. Bây giờ tôi rất ngứa ngáy muốn cầm cọ và thấy em ngồi đó trên cây dẻ cổ thụ của một bức tường thành với biển xanh và những cái cây nước Anh bị làm cho phai màu-và em-em-ngồi đó như một tiếng thét chói tai của chiến thắng.

Anh nói: ‘ Và tôi sẽ vẽ em theo lối ấy! Và tôi không thể bị làm ồn và làm phiền trong khi tôi làm việc đó. Khi bức tranh hoàn thành tôi sẽ kể với Caroline sự thật và chúng ta sẽ dọn sạch mớ việc hỗn độn này.

Tôi nói: ‘ Liệu Caroline có làm ầm ĩ lên về chuyện li hôn với anh không? ‘

Anh nói anh không nghĩ vậy. Nhưng ông không bao giờ hiểu.

Tôi nói tôi cảm thấy có lỗi nếu chị ấy đau buồn nhưng sau tất cả, tôi nói, những chuyện này đã xảy ra.

Anh ấy nói: ‘ Rất tử tế và biết điều Elsa. Nhưng Caroline không hiểu biết lí lẽ, chưa bao giờ hiểu và chắc chắn sẽ không hiểu. Cô ấy yêu anh, em biết đó. ‘

Tôi nói tôi hiểu điều đó nhưng nếu chị ấy yêu chồng thì chị phải đặt hạnh phúc của anh ấy lên hàng đầu và dù sao đi nữa chị ta cũng sẽ không muốn giữ anh ấy nếu anh ấy muốn được tự do.

Anh nói: ‘ Cuộc sống không thể được giải quyết bằng những câu châm ngôn đáng ca tụng vượt ra khỏi văn chương hiện đại. Nên nhớ là tự nhiên luôn đầy rẫy những sự cạnh tranh khốc liệt. ‘

Tôi nói: ‘ Có chắc là ngày nay chúng ta đều là người văn minh không? ‘
Và Amyas cười lớn. Anh nói: ‘ Người văn minh gì chứ! Caroline hầu như chắc chắn sẽ khiêu chiến với em. Cô ta cũng có thể làm như vậy. Em không nhận ra ư, Elsa, rằng cô ta sắp phải chịu-chịu. Em có biết ‘ chịu ‘ có nghĩa là gì sao? ‘

Tôi nói: ‘ Đừng nói với chị ấy. ‘

Anh ấy đáp: ‘ Không. Sự đổ vỡ đã xảy ra. Thật ra em đã thuộc về anh, Elsa. Trước cả cái thế giới này. Của anh một cách công khai. ‘

Tôi nói: ‘ Giả sử chị ấy sẽ không li hôn với anh thì sao? ‘

Anh nói: ‘ Rồi em sợ điều gì? ‘

Và rồi tôi chậm rãi nói: ‘ Em không biết... ‘

Ông thấy đó, anh ấy biết Caroline. Tôi thì không.

Nếu tôi có bất cứ ý kiến nào...

Chúng tôi xuống Alderbury lần nữa. Lần này mọi thứ thật khó khăn. Caroline đã tỏ ra nghi ngờ. Tôi không thích điều đó-Tôi không thích nó-Tôi không thích nó một chút nào. Tôi luôn ghét sự lừa dối và hành động che giấu. Tôi nghĩ chúng tôi phải nói cho cô ấy. Amyas sẽ không nghe về chuyện đó.

Một điều buồn cười là anh ấy chẳng quan tâm chuyện đó gì cả. Mặc dù yêu Caroline và không muốn làm tổn thương chị ấy, anh ấy không quan tâm về sự thành thật hay không thành thật về tất cả chuyện đó. Anh đang vẽ với một thứ như là sự điên cuồng và không bận tâm điều gì khác. Tôi chưa bao giờ thấy anh nghỉ giải lao. Tôi nhận ra rằng anh ấy thật sự là một thiên tài vĩ đại. Anh bị cuốn đi theo một cách tự nhiên đến nỗi tất cả đường dẫn thông thường không còn là vấn đề. Nhưng điều đó khác với tôi. Tôi đang ở một vị

trí tồi tệ. Caroline bực tức tôi-và hoàn toàn đúng đắn. Điều duy nhất để sắp xếp lại vị trí một cách hoàn toàn đúng đắn là hãy thành thật và nói với chị ấy sự thật.

Nhưng tất cả những gì mà Amyas muốn nói đó là anh ấy sẽ không để bị làm phiền với những cuộc cãi vã và nặng nề cho đến khi anh hoàn thành bức tranh. Tôi đã nói hầu như chắc chắn sẽ không có một trận cãi vã nào. Caroline có đầy lòng tự trọng và niềm kiêu hãnh cho việc đó.

Tôi nói: ‘ Em muốn được thành thật về tất cả chuyện này. Chúng ta phải thành thật. ‘

Amyas nói: ‘ Xuống địa ngục với sự thành thật của cô đi. Tôi đang vẽ một bức tranh, chết tiệt thật. ‘

Tôi thấy được quan điểm của anh ấy, nhưng anh ấy thì không thấy cái của tôi.

Và cuối cùng thì tôi suy sụp. Caroline đang nói về kế hoạch nào đó mà chị ta và Amyas sẽ tiến hành vào mùa thu tới. Chị ta nói về nó khá tự tin. Và tôi bỗng nhiên cảm thấy nó quá tồi tệ, những gì chúng tôi đang làm-để chị ấy tiếp tục như thế- và cũng có lẽ, tôi đã tức giận bởi vì chị ta thật sự đang rất khó chịu với tôi bằng một cách thông minh mà người ta không thể nắm bắt được.

Và vì thế tôi nói ra sự thật. Ở một mặt nào đó, tôi vẫn nghĩ tôi đã đúng. Mặc dù dĩ nhiên tôi sẽ không hoàn thành nó nếu tôi có ý kiến yếu ớt nhất về những gì do nó mà ra.

Cuộc xung đột đến ngay lập tức. Amyas điên tiết lên với tôi nhưng anh ấy phải thừa nhận rằng những gì tôi nói là đúng.

Tôi không hiểu Caroline một chút nào. Tất cả chúng tôi sang chỗ Meredith Blake dùng trà và Caroline xử sự một cách kì lạ- nó chuyện và cười

đùa. Giống như một kẻ ngốc, tôi nghĩ chị ta đang nói nó rất rõ. Thật là khó chịu khi tôi không thể rời khỏi nhà nhưng Amyas sẽ tan thành mây khói nếu tôi đi. Tôi nghĩ có lẽ Caroline sẽ ra đi. Sẽ dễ dàng hơn nhiều cho chúng tôi nếu chị ta ra đi.

Tôi đã không thấy chị ta lấy Coniine. Tôi muốn được thành thật vì thế tôi nghĩ chỉ có thể là chị ta có lẽ đã lấy nó như chị ta đã nói, với ý niệm tự tử trong đầu mình.

Nhưng tôi không thực sự nghĩ vậy. Tôi nghĩ chị ta là một trong những người phụ nữ ghen tuông một cách dữ dội và không muốn chia sẻ những người mà họ nghĩ thuộc về họ. Amyas là vật sở hữu của chị ta. Tôi nghĩ chị ta đã quyết định giết anh ấy ngay lập tức. Và tôi nghĩ rằng việc Meredith thảo luận quá thoải mái về Coniine đã mang lại cho chị ta phương tiện để làm cái mà chị ta vừa quyết định làm. Chị ta là một phụ nữ độc ác và đầy lòng thù hận-không khoan dung. Amyas đã biết tất cả rằng chị ta nguy hiểm. Tôi thì không biết.

Sáng ngày hôm sau chị ta có một sự thử thách cuối với Amyas. Tôi đã nghe hầu hết câu chuyện đó từ bên ngoài mô đất. Anh ấy đã rất tuyệt vời-nhẫn nại và bình tĩnh. Anh đã van xin chị ta hãy tỏ ra biết điều. Anh đã nói anh rất thương chị ta và đứa con và luôn luôn như thế. Anh sẽ làm mọi thứ có thể để đảm bảo tương lai của họ. Rồi anh cứng rắn nói: ‘ Nhưng hãy hiểu điều này. Anh sắp kết hôn với Elsa-và không gì ngăn được anh. Em và anh luôn đồng ý trả tự do cho nhau. Những chuyện này đang xảy ra. ‘

Caroline nói với anh ấy: ‘ Hãy làm thứ mà anh muốn. Tôi cảnh cáo anh. ‘ Giọng chị ta rất bình thản nhưng có một âm điệu kì lạ trong đó.

Amyas đáp: ‘ Ý em là gì, Caroline? ‘

Chị ta nói: ‘ Anh là của tôi và tôi không có ý định để anh đi. Tôi sẽ giết

anh trước khi để anh đi với ả ta... ‘

Vừa lúc đó, Philip Blake đến dọc theo mô đất. Tôi đứng dậy và đến gặp anh ta. Tôi không muốn anh ta nghe trộm.

Ngay lúc đó Amyas bước ra và nói bây giờ là thời gian để tiếp tục bức tranh. Chúng tôi cùng nhau đi xuống vườn Battery. Anh ấy không nói gì nhiều. Chỉ nói rằng Caroline đang nổi giận vì thế đừng nói gì về chuyện đó. Anh ấy muốn tập trung vào những gì anh đang làm. Một ngày nữa, anh nói, sẽ hoàn thành bức tranh.

Anh nói: ‘ Và nó sẽ là cái đẹp nhất mà anh từng làm, Elsa, thậm chí nếu nó phải trả giá bằng máu và nước mắt. ‘

Một lát sau đó tôi đi lên nhà để lấy cái áo chui đầu. Có một cơn gió lạnh thổi qua. Khi tôi trở lại thì Caroline đang ở đó. Tôi cho rằng chị ta đi xuống để cầu xin sự rộng lượng lần cuối. Philip và Meredith Blake cũng ở đó.

Sau đó Amyas nói rằng anh ấy khát và muốn uống gì đó. Anh nói có bia nhưng nó không được ướp lạnh.

Caroline nói chị ta sẽ gọi bia ướp lạnh xuống . Chị nói điều đó khá tự nhiên với một giọng hoàn toàn thân thiện. Người phụ nữ đó là một diễn viên. Sau đó chị ta biết phải làm những gì.

Chị ta mang nó xuống khoảng mười phút sau. Amyas đang vẽ. Chị ta rót nó ra và đặt chiếc ly xuống bên cạnh anh. Không ai trong chúng tôi quan sát chị ta. Amyas mải mê với những gì anh đang làm và tôi phải giữ tư thế của mình.

Amyas uống nó theo cái cách anh thường làm, chỉ tọng nó xuống cổ họng trong một hơi. Rồi anh nhăn mặt và nói nó có vị thật hôi thối-nhưng dù gì đi nữa thì nó cũng lạnh.

Và thậm chí sau đó, khi anh ấy nói điều đó, không có sự nghi ngờ nào xâm chiếm đầu óc tôi, tôi chỉ cười lớn và nói: ‘ Bệnh đau gan. ‘

Chị ta đi ngay khi thấy anh ấy uống nó.

Phải khoảng bốn mươi phút sau đó Amyas mới phàn nàn về sự tê cứng và những cơn đau. Anh nói anh hẳn đã hơi bị chứng bệnh đau cơ, khớp. Amyas luôn luôn không chấp nhận sự ốm đau bệnh tật một chút nào và anh ấy không thích làm ầm ĩ lên. Sau khi nói điều đó xong, anh đẹp chủ đề đó sang một bên bằng một giọng yếu ớt: ‘ Tuổi già, anh cho là vậy. Em vừa chấp nhận một ông già rệu rã đấy, Elsa à. ‘ Tôi trêu chọc anh ấy. Nhưng tôi chú ý rằng chân anh di chuyển một cách tê cứng kì lạ và anh đã nhăn nhó một hai lần. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng nó không phải là chứng thấp khớp. Ngay lúc đó anh ấy cố lê người đến chiếc ghế dài và ngã người ra đó, đôi lúc lại kéo căng người để chấm phá đây đó lên tấm vải bố. Thỉnh thoảng anh thường làm vậy khi đang vẽ. Chỉ ngồi nhìn chăm chăm vào tôi và rồi nhìn tấm vải bố. Đôi khi anh làm việc đó trong nửa giờ đồng hồ một lần. Vì vậy tôi không nghĩ nó đặc biệt kì lạ.

Chúng tôi nghe tiếng chuông báo giờ ăn trưa và anh ấy nói mình sẽ không đến ăn. Anh sẽ ở lại và không muốn bất cứ thứ gì. Điều đó cũng không khác thường và nó sẽ dễ dàng cho anh ấy hơn là đối mặt Caroline tại bàn ăn.

Anh ấy đang nói với một cách khá là kì lạ- làu bàu một mình. Nhưng anh thỉnh thoảng như thế khi không thỏa mãn với tiến trình của bức tranh.

Meredith Blake đến tìm tôi đi cùng. Anh ta nói chuyện với Amyas nhưng Amyas chỉ làu bàu với anh.

Chúng tôi lên nhà cùng nhau và để anh ấy ở đó. Chúng tôi để anh ấy ở đó-chết một mình. Tôi chưa bao giờ thấy nhiều bệnh tật-Tôi không biết nhiều

về nó. Tôi nghĩ Amyas chỉ đang ở trong tâm trạng của một họa sĩ. Nếu tôi biết-nếu tôi nhận ra-có lẽ một bác sĩ sẽ cứu được anh ấy... Ôi trời ơi, tại sao tôi lại không-thật là không tốt khi nghĩ đến nó vào lúc này. Tôi là một kẻ ngốc đui mù. Một kẻ đui mù, ngu ngốc.

Không có gì hơn để kể ra.

Caroline và người gia sư đi xuống đó sau bữa trưa. Meredith theo sau. Ngay lúc đó anh ta chạy lên. Anh nói với chúng tôi Amyas đã chết.

Rồi tôi đã biết! Đã biết, ý tôi là, đó là Caroline. Tôi vẫn không nghĩ về sự đầu độc. Tôi nghĩ ả ta đã đi xuống vào giây phút đó và bắn hoặc đâm anh ấy.

Tôi muốn chạy ngay tới-để giết ả ta.

Làm sao ả có thể làm thế? Sao ả ta lại có thể? Anh ấy quá sống động, tràn đầy sức sống và cường tráng. Lấy đi hết tất cả- làm anh ấy đi khắp khiêng và lạnh lẽo. Chỉ vì để tôi không có được anh ấy.

Người đàn bà kinh khủng...

Người đàn bà xấu xa, đáng khinh bỉ, độc ác, đầy hận thù...

Tôi căm thù ả, tôi vẫn còn căm thù ả...

Thậm chí họ đã không treo cổ ả.

Lẽ ra họ phải treo cổ ả...

Thậm chí treo cổ là quá tốt với ả...

Tôi căm thù ả... Tôi căm thù ả... Tôi căm thù ả...

Bản tường thuật của Cecilia Willams

Ông Poirot thân mến, Tôi đang gửi cho ông một bản mô tả những sự kiện vào tháng , năm 19.. thật sự được chứng kiến bởi chính tôi.

Tôi hoàn toàn trung thực và không giữ lại điều gì. Ông có thể đưa cho Carla Crale xem. Có lẽ nó sẽ làm cô ấy đau khổ nhưng tôi luôn là người tin

vào sự thật. Những sự giảm bớt gây tai hại. Người ta phải có được sự dũng cảm để đối mặt với sự thật. Không có sự dũng cảm đó, cuộc sống là vô nghĩa. Những người mà gây cho chúng ta phần lớn sự tổn hại là những người giấu chúng ta sự thật.

Hãy tin tôi, người bạn chân thành của ông,

Cecilia Willams

Tên tôi là Cecilia Willams. Tôi được bà Crale thuê làm gia sư cho em gái bà là Angela Warren vào năm 19.. Lúc đó tôi bốn mươi tám tuổi.

Tôi nhận những nhiệm vụ của mình tại Alderbury, một điền trang rất xinh đẹp ở phía nam Devon thuộc sở hữu của gia đình ông Crale trong nhiều thế hệ. Tôi biết rằng ông Crale là một họa sĩ nổi tiếng nhưng tôi chưa gặp ông ấy cho đến khi đến sống trong ngôi nhà lớn ở Alderbury.

Gia đình bao gồm: ông bà Crale, Angela Warren (lúc đó là cô bé mười ba tuổi) và ba người người ở, tất cả họ đã ở với gia đình nhiều năm.

Tôi nhận thấy học trò của mình là một người thú vị và đầy triển vọng. Cô bé có những năng lực rất đáng chú ý và đó là một điều thích thú khi dạy em. Em có một chút hoang dã và không vào khuôn phép nhưng những lỗi này phát sinh chủ yếu là do sự vui vẻ phấn chấn và tôi luôn thích những cô gái của mình thể hiện tinh thần. Một sự vượt quá giới hạn của sinh lực có thể được đào tạo và chỉ dẫn đi theo đường lối có ích và thành tựu thật sự.

Tóm lại, tôi nhận thấy Angela phải tuân theo kỉ luật. Cô bé hơi hư một chút-chủ yếu bởi bà Crale đã nuông chiều quá mức ở những mặt mà bà có liên quan. Ảnh hưởng của ông Crale thì, tôi cho là, không được khôn ngoan. Ông ấy lúc thì nuông chiều cô bé một cách vô lí và lúc thì dứt khoát một cách không cần thiết. Ông ta có tính khí rất bất thường-có thể là do những gì được tạo ra theo phong cách nghệ sĩ.

Bản thân tôi chưa bao giờ thấy tại sao sự sở hữu một tài năng nghệ sĩ có thể dung thứ cho một người đàn ông khỏi việc cư xử đúng đắn tự chủ bản thân. Chính tôi không hề ngưỡng mộ những tác phẩm hội họa của ông Crale. Những bức vẽ đối với tôi dường như có sự sai sót và màu sắc thì cường điệu nhưng theo lẽ tự nhiên tôi không có quyền bày tỏ ý kiến của mình về những vấn đề này.

Tôi sớm hình thành một sự gắn bó sâu sắc với bà Crale. Tôi ngưỡng mộ tính cách và sự dũng cảm chịu đựng của bà trước những gian khó trong đời mình. Ông Crale không phải là một người chồng chung thủy và tôi nghĩ rằng sự việc đó là nguồn cơn của quá nhiều đau khổ đến với bà ấy. Một người phụ nữ có ý chí vững vàng sẽ rời bỏ ông ta nhưng bà Crale dường như không bao giờ suy nghĩ theo chiều hướng đó. Bà ấy chịu đựng sự không chung thủy của chồng và tha thứ cho những việc đó-nhưng tôi có thể nói rằng bà ấy không thực hiện nó một cách hiền lành. Bà phản đối-với một nghị lực phi thường!

Nó đã được nói ra tại phiên tòa rằng họ đã trải qua một cuộc sống như chó với mèo. Tôi sẽ không đi xa hơn thế- bà Crale có quá nhiều đức tính nhưng họ vẫn có những trận cãi vã. Và tôi xét thấy rằng nó chỉ tự nhiên dưới những trường hợp như thế này.

Tôi đã ở với bà Crale chỉ hơn hai năm khi cô Elsa Greer xuất hiện trong hoàn cảnh đó. Cô ta đã đến Alderbury vào mùa hè năm 19.. Bà Crale chưa gặp cô ta trước đây. Cô ta là bạn ông Crale và được cho là sẽ ở đó với mục đích có được bức vẽ chân dung của mình.

Về bề ngoài, ngay lập tức ông Crale đã say đắm với cô gái đó và chính cô ta không làm gì để ngăn cản ông ấy. Cô ta cư xử, theo ý kiến của tôi, khá khác thường, khiếm nhã một cách đáng ghê tởm với bà Crale và công khai ve vãn ông Crale.

Theo lẽ tự nhiên, bà Crale không nói gì với tôi nhưng tôi có thể thấy rằng bà ấy lo lắng và không vui và tôi đã làm mọi thứ trong quyền hạn của mình để làm sao lãng tâm trí và làm nhẹ bớt gánh nặng của bà ấy. Cô Greer mỗi ngày đều ngồi với ông Crale nhưng tôi chú ý rằng bức tranh không được thực hiện một cách nhanh chóng. Không nghi ngờ gì nữa, họ đã có những việc khác để nói!

Họ trò của tôi, tôi biết ơn khi nói, rất ít chú ý về những gì đang diễn ra. Angela trẻ con trong lứa tuổi của mình. Mặc dù trí tuệ cô bé phát triển bình tốt, cô bé không có chút gì gọi là phát triển sớm. Cô bé dường như không có ước muốn đọc những quyển sách không ai ưa và không thể hiện những dấu hiệu nào của sự tò mò không lành mạnh mà những cô gái ở độ tuổi cô bé thường làm.

Vì vậy cô bé không thấy điều gì khó chịu trong tình bạn giữa ông Crale và cô Greer. Tuy nhiên cô bé không thích cô Greer và nghĩ cô ta thật ngu ngốc. Về điểm này thì cô bé hoàn toàn đúng. Cô Greer đã, tôi cho là được giáo dục tốt nhưng cô ta không bao giờ mở lấy một quyển sách và hoàn toàn xa lạ với lời nói bóng gió của văn chương hiện thời. Hơn nữa cô ta không thể duy trì một cuộc thảo luận về chủ đề trí tuệ.

Cô ta hầu như dồn hết sức lực, thời gian cho vẻ bề ngoài cá nhân, cho quần áo và đàn ông.

Angela, tôi nghĩ, thậm chí không nhận ra rằng chị mình đang không vui. Lúc đó cô bé không có được nhận thức nhanh nhạy về con người. Cô bé trải qua phần lớn thời gian cho những trò tiêu khiển nông cuồng, bừa bãi như là trèo cây, đi xe đạp một cách điêu luyện. Cô bé cũng là một người say mê đọc sách và phô bày một vị giác xuất sắc với những gì cô bé thích và không thích.

Bà Crale luôn cẩn thận che giấu những dấu hiệu của sự khổ sở khỏi Angela và chính bà cố gắng xuất hiện một cách tươi tắn và phấn khởi khi cô bé ở bên cạnh.

Cô Greer trở lại London-lúc đó, tôi có thể nói với ông rằng tất cả chúng tôi đều rất mừng! Những người hầu không thích cô ta cũng như tôi. Cô ta là loại người gây ra rất nhiều rắc rối không cần thiết và quên nói tiếng cảm ơn.

Ông Crale đi khỏi một thời gian ngắn sau đó và dĩ nhiên tôi biết rằng ông ta theo sau ve vãn cô gái. Tôi đã rất tiếc cho bà Crale. Bà ấy cảm thấy những việc này rất tinh tường. Tôi cảm thấy cực kì cay đắng với ông Crale. Khi một người đàn ông có một người vợ quyến rũ, tốt bụng, thông minh, anh ta không việc gì phải đối xử với cô ấy một cách tồi tệ.

Tuy nhiên, bà ấy và tôi đều hi vọng vụ việc sẽ sớm chấm dứt. Không phải là chúng tôi chú ý đến vấn đề của nhau-chúng tôi không làm vậy-nhưng bà ấy biết khá rõ tôi cảm nhận như thế nào về nó.

Không may, sau vài tuần, cặp đôi bọn họ lại tái xuất hiện. Đường như công việc ngồi làm mẫu được bắt đầu lại.

Ông Crale giờ đây đang vẽ với một sự hoàn toàn điên cuồng. Ông ta dường như bớt bận tâm với cô gái hơn là với bức tranh ông vẽ cô ta. Tuy nhiên tôi nhận ra rằng đây không phải là thứ việc bình thường mà chúng tôi đã trải qua trước đây. Cô gái cứ cầm móng vuốt vào ông ta và coi đó là công việc của mình. Ông ta chỉ như sáp trong tay cô ả.

Sự việc lên đến đỉnh điểm vào ngày trước khi ông ấy chết-đó là vào ngày 17 tháng 9. Thái độ của cô Greer xác lác không thể chịu nổi trong những ngày cuối. Cô ta có cảm giác chắc chắn về bản thân và muốn khẳng định sự quan trọng của mình. Bà Crale đã cư xử như là một phu nhân thật sự. Bà lịch sự một cách lạnh lùng nhưng lại thể hiện rõ với những người khác những gì

bà nghĩ về cô ta.

Vào ngày này, 17 tháng 9, trong khi chúng tôi đang ngồi trong phòng khách sau bữa ăn trưa, cô Greer thốt ra một lời nhận xét đáng kinh ngạc khi cô dự định sẽ thiết kế lại căn phòng ra sao khi cô sống tại Alderbury.

Theo lẽ tự nhiên, bà Crale không thể cho qua chuyện. Bà thách thức cô ta và cô trăn tráo nói, trước tất cả chúng tôi rằng cô sẽ cưới ông Crale. Cô ta thật sự nói về chuyện cưới một người đàn ông đã có gia đình-và nói điều đó với vợ ông ta!

Tôi đã rất, rất tức giận với ông Crale. Sao ông lại dám để cô gái đó lăng mạ vợ mình trong phòng khách của bà ấy như thế? Nếu muốn bỏ đi với cô gái, ông ta có thể đi, không được mang cô ta tới nhà của vợ mình và ủng hộ sự xấu hổ của cô ta.

Mặc dù những gì mà bà ấy cảm nhận ; bà Crale không mất đi phẩm giá của mình. Chồng của bà đến sau đó và bà lập tức yêu cầu sự xác nhận từ ông ta.

Ông ta, không phải không theo lẽ tự nhiên, bực mình với cô Greer vì sự thúc ép tình thế không cân nhắc của cô ta. Rồi xa những việc khác, nó làm cho ông ta xuất hiện trong một tình thế bất lợi và những người đàn ông không thích xuất hiện trong tình thế như vậy. Nó đảo lộn tính kiêu căng của họ.

Ông ta đứng đó, một người đàn ông to lớn hùng dũng trông ngượng ngịu và ngốc nghếch như một cậu học trò hư đốn. Đó là vợ ông ta đã giành được danh dự của tình thế đó. Ông ta phải làu bàu một cách ngu ngốc rằng nó là thật nhưng ông không có ý định để bà ấy rút kinh nghiệm như thế.

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy thứ gì giống như cái nhìn của sự khinh bỉ mà bà ấy dành cho ông ta. Bà ấy ra khỏi phòng với đầu ngẩng cao. Bà là một

phụ nữ xinh đẹp-xinh đẹp hơn cả cô gái khoa trường kia-và bà ấy bước đi như một nữ hoàng.

Tôi hi vọng, với tất cả lòng mình, rằng Amyas Crale sẽ bị trừng phạt cho sự độc ác ông ta đã thể hiện và cho sự sỉ nhục mà ông đã hành hạ người phụ nữ cao quý trong một thời gian dài.

Cho lần đầu tiên, tôi cố gắng nói điều gì đó về những thứ mà tôi cảm thấy với bà Crale nhưng bà đã ngăn tôi lại.

Bà nói:

‘ Chúng ta phải cố gắng và cư xử như thường lệ. Nó là cách tốt nhất. Tất cả chúng ta sẽ sang chỗ Meredith Blake dùng trà.

Rồi tôi nói với bà:

‘ Tôi nghĩ bà thật tuyệt vời, bà Crale. ‘

Bà nói:

‘ Cô không hiểu đâu... ‘

Rồi, khi bà ấy đang đi ra khỏi phòng, bà quay lại và ôm hôn tôi, bà nói:

‘ Cô đúng là niềm an ủi của tôi. ‘

Bà ấy đi về phòng mình sau đó và tôi nghĩ bà đã khóc. Tôi thấy bà khi tất cả chúng tôi khởi hành. Bà đội một cái mũ rộng vành lớn che hết cả khuôn mặt-một cái mũ bà hiếm khi đội.

Ông Crale thì bực bội nhưng cố trấn tráo sau khi đã làm những điều sai trái. Ông Philip Blake cố gắng cư xử như thường lệ. Cô Greer kia trông như một con mèo đã khám phá ra được bình đựng kem. Hoàn toàn tự mãn và thích thú.

Tất cả họ đã xuất phát. Họ trở về khoảng sáu giờ. Tôi đã không thấy bà Crale ở một mình một lần nào nữa vào tối hôm ấy. Bà ấy khá trầm mặc và

bình tĩnh trong bữa ăn tối và bà đi ngủ sớm. Tôi không nghĩ rằng bất cứ ai biết bà đang chịu đựng ra sao.

Buổi tối bắt đầu với một thứ như là sự cãi cọ liên tục giữa ông Crale và Angela. Họ nêu ra những yêu cầu của trường học cũ một lần nữa. Ông ta cáu bẳn và bối rối còn cô bé thì khó chịu một cách bất thường. Tất cả mọi vấn đề đã được sắp xếp ổn thỏa và đồ đạc của cô bé cũng đã được sắp sửa và không có lí do gì để gây ra một cuộc tranh cãi nữa nhưng đột nhiên cô bé lại kêu ca, phàn nàn về nó. Tôi không nghi ngờ cô bé đã cảm thấy bầu không khí căng thẳng và nó tác động lên cô bé nhiều như những người khác. Tôi e rằng tôi quá bận tâm với những suy nghĩ của riêng mình mà không thể thử và kiểm tra cô bé như tôi phải làm. Nó hoàn toàn kết thúc khi cô bé ném một cái chặn giấy vào ông Crale và lao ra khỏi phòng.

Tôi đi theo cô bé và gay gắt nói rằng tôi xấu hổ về cách cư xử trẻ con của em nhưng em ấy vẫn rất không thể kiềm chế được và tôi nghĩ tốt nhất nên để em một mình.

Tôi do dự có nên tới phòng bà Crale hay không nhưng tôi quyết định vào phút cuối rằng nó sẽ, có lẽ, làm phiền bà ấy. Tôi ước gì lúc đó tôi đã chiến thắng sự nhút nhát của mình và cố nài nỉ bà nói chuyện với tôi. Nếu bà ấy làm thế thì có lẽ chuyện có thể đã khác. Bà không có ai hết, ông thấy đó, người mà để giải bày tâm sự. Mặc dù tôi ngưỡng mộ tính tự chủ, tôi phải thừa nhận một cách hối tiếc rằng thỉnh thoảng nó vượt quá giới hạn. Một lối thoát tự nhiên cho cảm xúc là tốt hơn.

Tôi gặp ông Crale khi tôi đi dọc theo phòng mình. Ông ta nói chúc ngủ ngon nhưng tôi không trả lời.

Tôi nhớ buổi sáng hôm sau là một ngày đẹp trời. Người ta cảm thấy khi đi dạo rằng chắc chắn xung quanh thanh bình đến nỗi một người đàn ông bắt

đầu suy nghĩ một cách biết điều.

Tôi đi vào phòng Angela trước khi xuống ăn sáng nhưng cô bé đã ra ngoài. Tôi nhặt một chiếc váy bị xé rách lên, cái mà em đã để nó nằm trên sàn và mang nó theo cho em vá lại sau khi ăn sáng xong.

Tuy nhiên, cô bé đã lấy bánh mì và mút cam từ nhà bếp và đi mất. Sau khi dùng bữa sáng của mình, tôi đi tìm cô bé. Tôi chú ý thấy điều này để giải thích tại sao tôi không ở nhiều hơn với bà Crale vào buổi sáng hôm ấy như tôi phải làm. Tuy nhiên vào lúc đó tôi cảm thấy nhiệm vụ của mình là phải đi tìm Angela. Cô bé rất hư đốn và bướng bỉnh về chuyện vá lại quần áo của mình và tôi không có ý định cho phép em coi thường tôi trong vấn đề này.

Áo tắm của em ấy đã biến mất và vì vậy tôi đã đi xuống bờ biển. Không có dấu hiệu nào của cô bé ở dưới biển hay trên bờ đá, vì vậy tôi nghĩ có thể cô bé đã đi sang chỗ ông MeredithBlake. Em ấy và ông ta là bạn rất thân của nhau. Vì vậy tôi tự chèo thuyền ngang qua và bắt đầu lại cuộc tìm kiếm của mình. Tôi đã không tìm thấy em và cuối cùng đã trở về. Bà Crale, ông Blake và ông Philip Blake đã ở trên mô đất.

Trời rất nóng vào sáng hôm đó nếu người ta ra khỏi nơi có gió, ngôi nhà và mô đất là nơi kín gió. Bà Crale nghĩ chúng tôi có lẽ thích một chút chia ớt lạnh.

Có một nhà kính nhỏ được xây dựng trong nhà từ thời Victoria. Bà Crale không thích nó và nó được dùng để trồng cây nhưng đã được cải tạo lại thành một kiểu quầy bar với nhiều loại rượu: rượu Gin, rượu Vermouth, nước chanh, bia gừng,... trên những cái kệ và một cái tủ lạnh nhỏ đầy đá vào mỗi buổi sáng, một vài chai bia và bia gừng luôn được giữ lạnh trong đó.

Bà Crale đi tới đó lấy bia và tôi đi với bà. Angela đang ở chỗ cái tủ lạnh và đang lấy ra một chai bia.

Bà Crale đi lên trước mặt tôi. Bà nói:

‘ Tôi muốn một chai bia để đem xuống cho Amyas. ‘

Lúc này thật khó để biết rằng tôi phải nghi ngờ điều gì hay không. Giọng bà ấy, tôi cảm thấy hoàn toàn thuyết phục, hoàn toàn tự nhiên. Nhưng tôi phải thừa nhận rằng vào khoảnh khắc đó tôi đã chăm chú, không phải vào bà ấy, mà là vào Angela. Angela ở gần tủ lạnh và tôi mừng khi thấy rằng em có vẻ đỏ mặt và khá là có tội.

Tôi đã khá gay gắt với cô bé và tôi ngạc nhiên là em hầu như hiền lành. Tôi hỏi em đã ở đâu và em nói em đã đi tắm biển. Tôi nói: ‘ Cô không thấy em ở bãi biển ‘. Và em cười lớn. Rồi tôi hỏi em cái áo chui đầu của em đâu thì em nói chắc đã bỏ nó lại trên bãi biển.

Tôi nhắc tới những chi tiết này để giải thích tại sao tôi để bà Crale lấy bia xuống vườn Battery. Thời gian còn lại của buổi sáng khá mờ nhạt trong tâm trí tôi. Angela đem về bộ dụng cụ may vá của cô bé và sửa lại chiếc váy của mình mà không có một lời âm ỉ nào. Tôi phần nào nghĩ rằng mình đã khâu vá một vài đồ đạc bằng vải lanh. Ông Crale không lên ăn trưa. Tôi vui khi ông ta đã có chút lịch sự tối thiểu.

Sau bữa trưa, bà Crale nói bà sẽ xuống vườn Battery. Tôi muốn lấy lại cái áo chui đầu của Angela từ bãi biển. Chúng tôi bắt đầu xuống cùng nhau. Bà đi vào vườn Battery-tôi đang tiếp tục đi thì tiếng hét của bà gọi tôi lại. Như tôi đã nói với ông khi ông gặp tôi, bà ấy đề nghị tôi đi lên gọi điện thoại. Trên đường đi lên tôi gặp ông MeredithBlake và rồi đi xuống với bà Crale.

Đó là câu chuyện tôi đã kể tại cuộc điều tra chính thức và sau đó tại phiên tòa.

Những gì tôi viết ra đây tôi chưa bao giờ kể với bất cứ ai. Tôi không

được hỏi bất cứ câu hỏi nào mà tôi trả lời một đáp án không đúng. Mặc dù tôi có tội vì đã giữ kín hoàn toàn những sự việc-Tôi không hối hận về việc đó. Tôi sẽ làm nó lần nữa. Tôi hoàn toàn nhận thức được rằng khi tiết lộ điều này, tôi có thể đặt mình vào tình trạng bị chỉ trích gay gắt nhưng tôi không nghĩ rằng sau khoảng thời gian này ai đó sẽ cho rằng vấn đề này rất nghiêm trọng-đặc biệt là kể từ lúc Caroline Crale bị kết án mà không có lời chứng của tôi.

Rồi thì đây là những gì đã xảy ra.

Tôi đã gặp ông MeredithBlake như tôi nói và tôi đã chạy xuống con đường mòn lần nữa nhanh nhất có thể. Tôi mang giày xăng-đan và tôi luôn nhẹ nhàng trong từng bước đi của mình. Tôi đến và mở cửa vườnBattery và đây là những gì tôi thấy.

Bà Crale đang bận rộn lau chùi chai bia trên bàn với chiếc khăn tay của mình. Cũng làm như thế, bà ấy lấy bàn tay người chồng đã chết của mình và ấn những ngón tay lên chai bia. Trong suốt thời gian đó bà đang nghe ngóng và trong tình trạng cảnh giác. Nó là nỗi sợ hãi tôi thấy trên mặt bà đã nói cho tôi biết sự thật.

Sau đó tôi đã biết, vượt quá những nghi ngờ có thể, rằng Caroline Crale đã đầu độc chồng mình. Và tôi, là người duy nhất, không đổ lỗi cho bà ấy. Ông ta đã dồn bà ấy đến mức vượt khỏi sức chịu đựng của con người và ông đã kết thúc số mệnh của mình.

Tôi không bao giờ nhắc đến sự cố này với bà Crale và bà ấy không bao giờ biết rằng tôi đã thấy nó.

Con gái của Caroline Crale không nên tự an ủi cuộc sống của cô ấy bằng một lời nói dối. Tuy nhiên nó có thể làm cô đau khổ nhiều khi biết sự thật, sự thật là cái duy nhất cao vấn đề.

Nói với cô ấy, từ tôi, rằng mẹ cô không bị phán xét. Bà ấy đã đi xa khỏi những gì một người phụ nữ đảm thắm có thể chịu đựng. Nó là để cho con gái bà ấy hiểu và tha thứ.

Bản tường thuật của Angela Warren

Ông Poirot thân mến,

Tôi đang giữ lời hứa với ông và viết ra tất cả những điều tôi có thể nhớ được về khoảng thời gian khủng khiếp mười sáu năm về trước đó. Nhưng phải cho đến khi tôi bắt đầu nhận ra tôi có thể nhớ ít ỏi như thế nào. Cho đến khi sự việc thật sự đã xảy ra, ông thấy đó, không thể sửa chữa bất cứ thứ gì.

Tôi vừa có một kí ức mơ hồ về những ngày hè-và các sự cố bị cô lập nhưng tôi không thể nói chắc chắn những ngày hè đó thậm chí đã xảy ra chuyện gì. Cái chết của Amyas như một tiếng sấm giữa trời quang. Tôi không có sự cảnh báo về nó và tôi dường như quên mọi thứ liên quan tới nó.

Tôi đã cố gắng suy nghĩ rằng điều đó có được mong đợi hay không. Có phải hầu hết những đứa con gái mười lăm tuổi đều mù điếc và đần độn như tôi không? Có lẽ là vậy. Tôi thì nhanh nhẩu, tôi nghĩ, đánh giá tâm trạng của người khác nhưng tôi không bao giờ động não về cái nguyên nhân gây nên những tâm trạng đó.

Bên cạnh đó, chỉ là vào lúc đó, tôi đột nhiên bắt đầu khám phá ra tình trạng say mê đọc sách. Những thứ mà tôi đọc, sự trói buộc của thơ ca-của Shakespeare-vang dội trong đầu tôi. Giờ tôi còn nhớ đã đi dạo dọc theo con đường ở khu vườn sau nhà bếp lặp đi lặp lại với chính mình trong sự vui sướng mê li ‘ dưới những cơn sóng xanh trong mờ như thủy tinh... ‘ Chỉ là nó quá dễ thương nên tôi đã lẩm bẩm liên tục.

Và sự pha trộn với những khám phá và sự thích thú mới này là tất cả mọi thứ tôi thích làm mỗi khi tôi nhớ. Bơi lội, leo trèo, ăn trái cây và chơi khăm

những chàng trai trông chuồng ngựa cho ngựa ăn.

Tôi rất coi trọng Caroline và Amyas. Họ là nhân vật trung tâm trong thế giới của tôi nhưng tôi không bao giờ nghĩ về họ hay những chuyện của họ hay những gì họ nghĩ và cảm nhận.

Tôi không chú ý sự đến thăm đặc biệt của Elsa Greer. Tôi nghĩ cô ta thật ngu ngốc và tôi thậm chí không nghĩ là cô ấy xinh xắn. Tôi chấp nhận cô ta như là một người nào đó giàu có nhưng buồn tẻ, người mà Amyas đang vẽ.

Thật ra, sự báo trước rất sớm mà tôi có của mọi chuyện là những gì tôi nghe trộm từ mô đất nơi mà tôi đã trốn thoát sau bữa trưa một ngày nọ- Elsa nói cô ta sắp lấy Amyas! Với tôi nó chỉ thật nực cười. Tôi nhớ tôi đã ‘tâu’ với Amyas chuyện đó. Trong vườn tại Handcross. Tôi nói với anh ấy:

‘Tại sao Elsa nói cô ta sắp lấy anh? Cô ta không thể. Người ta không thể có hai vợ- lấy hai vợ là đi tù.’

Amyas rất tức giận và nói: ‘Làm sao mà mày nghe được cái chuyện quái quỷ đó?’

Tôi nói tôi đã nghe nó qua cửa sổ thư viện.

Sau đó anh ấy càng giận hơn và nói giờ là lúc tôi phải đi học và từ bỏ thói quen nghe trộm.

Tôi vẫn nhớ sự tức tối mà tôi cảm nhận khi anh nói điều đó. Bởi vì nó quá bất công. Hoàn toàn, hoàn toàn bất công.

Tôi lắp bắp nói trong giận dữ rằng tôi không nghe trộm- và một cách đại khái, tôi nói, tại sao Elsa lại nói một điều ngớ ngẩn như thế?

Amyas nói nó chỉ là một trò đùa.

Điều đó phải thỏa mãn tôi. Hầu như là như vậy. Nhưng không hoàn toàn.

Tôi nói với Elsa khi chúng tôi trên đường trở về: ‘Tôi đã hỏi Amyas chỉ

muốn gì khi chị nói sắp lấy anh ấy và anh nói nó chỉ là một trò đùa. ‘

Tôi cảm thấy rằng điều đó phải là bất lịch sự nhưng chị ta chỉ mỉm cười.

Tôi đã không thích nụ cười đó của chị ta. Tôi đi đến phòng của Caroline. Đó là lúc chị ấy đang thay đồ để ăn tối. Tôi hỏi chị một cách cởi mở rằng liệu Amyas có khả năng lấy Elsa không?

Tôi nhớ câu trả lời của Caroline như thể tôi nghe nó lúc này đây. Chị ấy hẳn đã nói với sự nhấn mạnh rất rõ:

‘ Amyas chỉ cưới Elsa sau khi chị chết ‘, chị nói .

Điều đó hoàn toàn làm tôi đoán chắc một lần nữa. Cái chết dường như còn xa với tất cả chúng tôi. Tuy nhiên, tôi vẫn rất giận Amyas về những điều anh nói lúc chiều và tôi đã cư xử với anh một cách hung dữ suốt bữa ăn tối và tôi nhớ chúng tôi đã có một trận cãi nhau thật sự tương xứng và tôi chạy nhanh ra khỏi phòng rồi lên giường và gào lên với chính mình trong giấc ngủ.

Tôi không nhớ nhiều về buổi chiều tại nhà Meredith Blake, mặc dù tôi nhớ rõ ông ta đã đọc to đoạn văn mà Phlato mô tả cái chết của Socrates. Tôi chưa bao giờ nghe nó trước đây. Tôi nghĩ nó là thứ đáng nhất, đẹp đẽ nhất mà tôi từng nghe. Tôi nhớ điều đó-nhưng tôi không nhớ nó diễn ra khi nào. Theo như tôi có thể gợi lại bây giờ, nó có lẽ xảy ra vào một thời gian nào đó trong mùa hè ấy.

Tôi cũng không nhớ thứ gì đã xảy ra vào buổi sáng hôm sau, mặc dù tôi cứ suy nghĩ. Tôi có một cảm giác mơ hồ rằng tôi hẳn đã đi tắm biển và tôi nghĩ tôi nhớ ra đã may vá thứ gì đó.

Nhưng tất cả rất mơ hồ và lơ mơ cho đến lúc Meredith thở hỗn hển chạy lên con đường mòn từ mô đất và khuôn mặt ông hoàn toàn xám ngoét và kì lạ. Tôi nhớ Elsa đã làm rơi một tách cà phê khỏi bàn và vỡ tan. Và tôi nhớ

chị ta đột nhiên vụt chạy cho tất cả những gì đáng giá với bản thân xuống con đường mòn và cái nhìn dễ sợ trên khuôn mặt chị.

Tôi vẫn nhớ đã nói với chính mình: ‘ Amyas chết rồi ‘. Nhưng nó dường như không phải là thật.

Tôi nhớ bác sĩ Faussett đến và khuôn mặt nghiêm nghị của ông. Cô Williams thì bận rộn chăm sóc Caroline. Tôi đi thơ thẩn có phần cô độc, len vào dòng người. Tôi có cảm giác như bị bệnh nặng. Họ không để tôi đi xuống và thấy Amyas. Nhưng một lát nữa thôi cảnh sát đến và viết ra những điều trong cuốn sổ ghi chép và chẳng mấy chốc họ khiêng thi thể anh ấy trên một cái cáng phủ vải.

Cô Williams dẫn tôi vào phòng Caroline sau đó. Caroline đang ở trên ghế sofa. Chị ấy trông trắng bệch và như bị bệnh.

Chị ấy hôn tôi và nói chị muốn tôi đi sớm nhất có thể và tất cả chuyện này thật khủng khiếp nhưng tôi không lo lắng hay suy nghĩ về nó nhiều hơn là tôi có thể giúp. Tôi đã đến với Carla tại nhà phu nhân Tresillian bởi vì ngôi nhà này được chữa trống nhiều nhất có thể.

Tôi nắm lấy Caroline và nói tôi không muốn đi. Tôi muốn ở với chị ấy. Chị nói chị biết tôi sẽ ở lại nhưng tốt hơn cho tôi là rời khỏi đây và sẽ lấy đi nhiều nỗi lo ra khỏi tâm trí chị ấy. Và cô Williams nói chen vào:

‘ Cách tốt nhất mà em có thể giúp chị mình Angela, là làm những gì bà ấy muốn em làm mà không gây ồn ào về nó . ‘

Vì vậy tôi nói tôi sẽ làm bất cứ chuyện gì Caroline mong muốn. Và Caroline nói: ‘ Đó là Angela đáng yêu của chị. ‘ Và chị ấy ôm tôi và nói không có gì phải lo lắng và nói phải suy nghĩ về chuyện đó ít nhất có thể.

Tôi phải đi xuống và nói chuyện với một sĩ quan cảnh sát. Ông ấy rất tử tế, đã hỏi tôi lần cuối tôi gặp Amyas là khi nào và nhiều câu hỏi khác nữa mà

dường như đối với tôi là khá lạc lõng vào lúc đó nhưng những thứ đó, dĩ nhiên, giờ đây tôi thấy điểm mấu chốt của nó. Ông ấy tự hài lòng với chính mình rằng không có gì mà tôi có thể kể với ông ấy mà ông ấy chưa được nghe từ những người khác. Vì vậy ông ấy nói với cô Williams rằng ông không phản đối gì về việc tôi đến Ferriby Grange, nơi ở của phu nhân Tresillian.

Tôi đã đi đến đó và phu nhân Tresillian rất tốt với tôi. Nhưng dĩ nhiên tôi sớm phải biết sự thật. Họ đã bắt giữ Caroline hầu như ngay lập tức. Tôi đã quá khiếp sợ và lặng đi-cảm thấy bản thân trở nên hoàn toàn yếu ớt.

Sau đó tôi nghe nói rằng Caroline đã lo lắng khủng khiếp cho tôi. Đó là chị ấy đã cố nài nỉ rằng tôi phải được đưa ra khỏi nước Anh trước khi phiên tòa diễn ra. Nhưng tôi đã kể với ông điều đó rồi.

Như ông thấy, những gì tôi viết ra thật quá sơ sài. Kể từ lúc nói chuyện với ông tôi đã xem xét lại chút ít mà tôi đã nhớ một cách chi tiết, kí ức của tôi đã trôi đi những chi tiết về biểu cảm, phản ứng này nọ của từng cá nhân. Tôi không thể nhớ những gì liên quan tới tội ác. Cơn giận dữ điên cuồng của Elsa. Khuôn mặt xám ngoét, lo lắng của Meredith. Nỗi đau buồn và cơn thịnh nộ của Philip-Tất cả chúng dường như vừa đủ tự nhiên. Tôi cho rằng, mặc dù, ai đó có thể đang đóng kịch chăng? Tôi chỉ biết một điều, Caroline không làm việc đó.

Tôi hoàn toàn chắc chắn về điểm này và tôi luôn luôn chắc chắn nhưng tôi không có chứng cứ để cung cấp ngoại trừ những hiểu biết riêng tư của chính tôi về con người chị ấy.

QUYỂN III

CHƯƠNG 1. NHỮNG LỜI KẾT LUẬN

Carla Lemarchant nhìn lên. Đôi mắt cô chứa đầy sự mệt mỏi và đau buồn. Cô hất chỗ tóc trước trán bằng một cử chỉ mệt nhọc.

Cô nói:

‘ Những thứ này làm tôi bối rối quá ‘. Cô chạm vào chồng bản thảo. ‘ Bởi vì sự khác nhau của các quan điểm! Mỗi người thấy mẹ tôi theo một cách khác nhau. Nhưng các sự việc thì giống nhau. Mọi người đều nhất trí các sự việc. ‘

‘ Đọc chúng làm cô nản chí ư? ‘

‘ Vâng. Nó có làm ông nản chí không? ‘

‘ Không. Tôi thấy rằng những tài liệu này rất có giá trị- cung cấp rất nhiều thông tin. ‘

Poirot nói chậm rãi và có suy nghĩ.

Carla nói:

‘ Tôi ước tôi chưa bao giờ đọc chúng! ‘

Poirot nhìn sang cô.

‘ A-vậy nó làm cô cảm thấy như vậy à? ‘

Carla cay đắng nói:

‘ Tất cả họ đều nghĩ bà ấy đã làm việc đó-tất cả họ ngoại trừ dì Angela và những gì dì ấy nghĩ lại không được tính. Dì ấy không có bất cứ lí do nào cho việc đó. Dì chỉ là một trong số những người trung thành trong mọi hoàn cảnh. Dì chỉ tiếp tục nói: ‘ Caroline không thể làm việc đó. ‘

‘ Nó gây ấn tượng với cô theo cách đó à? ‘

‘ Còn cách nào khác mà nó gây ấn tượng với tôi nữa đây? Tôi đã nhận ra, ông biết đó, rằng nếu mẹ tôi không làm điều đó, thì một rong số năm người này phải lam. Tôi thậm chí đã có lí do cho các giả thiết.

‘ A! Điều đó thật thú vị. Kể tôi nghe đi. ‘

‘ Ồ, chúng chỉ là giả thiết mà thôi. Philip Blake chẳng hạn. Ông ta là một người môi giới chứng khoán, là bạn tốt nhất của cha tôi-hầu như chắc chắn cha tôi tin tưởng ông ta. Và những họa sĩ thường bất cẩn trong vấn đề tiền bạc. Có lẽ Philip Blake đã rơi vào một tình thế khó khăn và đã sử dụng tiền của cha tôi. Ông ta có lẽ đã cho cha tôi lý một cái gì đó. Sau đó tất cả mọi chuyện sắp đổ bể ra-và chỉ có cái chết của cha tôi mới có thể cứu ông ta. Đó là một trong những điều tôi nghĩ đến. ‘

‘ Tưởng tượng không tồi chút nào. Còn gì nữa? ‘

‘ À, có Elsa. Philip Blake nói rằng đầu óc cô ta không quá thông minh để lọc lại chất độc nhưng tôi không nghĩ nó đúng chút nào. Giả sử mẹ tôi đã đi với cô ta và nói với cô ta rằng mẹ tôi sẽ không li dị cha tôi-rằng không có gì có thể xui khiến bà li hôn cha tôi. Ông có thể nói những gì ông thích nhưng tôi nghĩ Elsa có đầu óc của một người tư sản-cô ta muốn được kết hôn một cách đường hoàng. Tôi nghĩ rằng sau đó Elsa sẽ có khả năng hoàn hảo để trộm chất độc-cô ta có một cơ hội tốt chiều hôm đó-và có thể cố gắng loại mẹ tôi bằng cách đầu độc bà. Tôi nghĩ rằng nó khá giống với Elsa. Và rồi.có thể, bởi một tai nạn khủng khiếp, Amyas uống phải chất độc thay vì Caroline. ‘

‘ Một lần nữa nó không hề là một sự tưởng tượng tồi.còn gì nữa không? ‘

Carla chậm rãi nói:

‘ À, tôi nghĩ-có lẽ- Meredith! ‘

‘ À, Meredith Blake ư? ‘

‘ Vâng. Ông thấy đó, đối với tôi ông ta nghe có vẻ là loại người mà sẽ thực hiện một vụ giết người. Ý tôi là, ông ta là cái người chậm chạp run lập cập mà người khác cười nhạo và bên trong, có lẽ, ông ta phần nộ về điều đó. Rồi cha tôi cưới người con gái mà ông ta muốn cưới. Và cha tôi thành đạt, giàu có. Và ông ta chế tạo ra tất cả những thứ thuốc độc kia! Có lẽ ông ta thật sự làm chúng bởi vì ông ta thích cái ý tưởng có thể giết ai đó vào một ngày nào đó. Ông ta phải kêu gọi sự chú ý tới những thứ đang được thực hiện để đánh lạc hướng sự nghi ngờ đối với mình. Nhưng bản thân ông ta là người có khả năng lấy nó nhất. Ông ta có thể, thậm chí, muốn Caroline bị treo cổ- bởi vì bà đã làm ông đau khổ một thời gian dài. Tôi nghĩ, ông biết đó, tất cả những gì trong bản tường thuật của ta về sự việc đó khá ám muội-cái cách mà người ta làm những việc không giống với tính cách của họ. Giả sử ông ta có ý nói về chính bản thân mình khi ông viết ra điều đó? ‘

Hercule Poirot nói:

‘ Ít nhất cô đúng về điều này-không cho rằng những gì được viết ra nhất thiết phải là một bản tường thuật chính xác. Những gì được viết ra có thể là cố tình để đánh lạc hướng. ‘

‘Ồ, tôi biết. Tôi đã giữ ý nghĩ đó. ‘

‘ Còn ý kiến nào khác không? ‘

Carla chậm rãi nói:

‘ Tôi tự hỏi-trước khi tôi đọc nó-về cô Willams. Cô ấy bị mất việc, ông thấy đó, khi Angela đi học. Và nếu Amyas chết đột ngột, Angela hầu như chắc chắn sẽ không đi sau những gì đã xảy ra. Ý tôi là nếu nó được thực hiện như là một cái chết tự nhiên-mà dễ dàng để thực hiện, tôi cho rằng, nếu Meredith đã không làm mất chất Coniine. Tôi đã nghiên cứu chất này và nó không gây

ra một dấu hiệu đặc biệt bên ngoài nào khi khám nghiệm tử thi. Nó có thể được nghĩ là do bị say nắng. Tôi biết rằng chỉ mất một công việc nghe như không phải là động cơ thỏa đáng cho lắm để giết người. Nhưng những vụ mưu sát được lặp đi lặp lại với những động cơ dường như không thích đáng một cách kì lạ. Đôi khi chỉ là một khoản tiền nhỏ. Và một người trung niên có lẽ, có lẽ phần nào là một người gia sư kém cỏi đã lo lắng về hoàn cảnh của mình và chỉ thấy không có tương lai nào phía trước.

Như tôi đã nói, đó là những gì tôi nghĩ trước khi tôi đọc nó. Nhưng cô Williams nghe ra lại không như vậy chút nào. Ít nhất cô ấy không có vẻ là một người kém cỏi. ‘

‘ Không hề. Cô ấy vẫn là một người phụ nữ có năng lực và thông minh. ‘

‘ Tôi biết. Người ta có thể thấy điều đó. Và cô ấy cũng nghe có vẻ hoàn toàn đáng tin cậy. Đó là những gì làm tôi thật sự bối rối.Ồ, ông biết đó-ông hiểu mà. Ông đừng để tâm, dĩ nhiên rồi. Cùng với tất cả những việc mà ông đã làm, rõ ràng nó là sự thật mà ông muốn. Giờ đây tôi cho rằng chúng ta đã có được sự thật! Cô Williams hoàn toàn đúng. Người ta phải chấp nhận sự thật. Thật không tốt khi đặt cuộc sống của mình dựa vào một lời nói dối bởi vì nó là những gì mình tin tưởng. Rồi sẽ ổn thôi-tôi có thể chấp nhận nó! Mẹ tôi không vô tôi! Bà đã viết cho tôi lá thư đó bởi vì bà yếu đuối và khổ sở và muốn chia sẻ với tôi. Tôi không phán xét bà. Có lẽ tôi cũng nên cảm nhận như thế. Tôi không biết nhà tù sẽ làm gì với người ta. Và tôi cũng không đổ lỗi cho bà ấy-nếu bà cảm thấy quá tuyệt vọng về cha tôi, tôi cho rằng bà không thể dừng lại được. Nhưng tôi cũng không đổ lỗi cho cha tôi. Tôi hiểu-chỉ một chút thôi-ông ấy đã cảm thấy như thế nào. Quá sống động-và cũng quá nhiều ước muốn có mọi thứ... Ông ấy không thể ngừng lại được-ông đã làm cách đó. Và ông là một họa sĩ vĩ đại. Tôi nghĩ điều đó đã tha thứ rất

nhiều. ‘

Cô quay gương mặt đỏ đậy phẫn khích sang Hercule Poirot với chiếc cằm ngước lên đầy vẻ thách thức.

Hercule Poirot nói:

‘ Vậ-cô đã thỏa mãn phải không? ‘

‘ Thỏa mãn ư? ‘ Carla Lemarchant đáp. Giọng cô vỡ òa.

Poirot chồm về phía trước choàng tay qua vai cô như một người cha.

‘ Nghe này ‘, ông nói. ‘ Cô bỏ cuộc vào cái lúc mà nó đáng để chiến đấu nhất. Vào lúc này khi tôi, Hercule Poirot, có một ý tưởng rất hay về những gì thật sự xảy ra. ‘

Carla nhìn ông trân trối. Cô nói:

‘ Cô Williams yêu quý mẹ tôi. Cô ấy thấy bà-bằng chính mắt mình-ngụy tạo chứng cứ tịt sít đó. Nếu ông tin những gì cô ấy nói - ‘

Hercule Poirot đứng dậy. Ông nói:

‘ Thừa tiểu thư, bởi vì Cecilia Williams nói bà thấy mẹ cô làm giả dấu vân tay của Amyas Crale trên chai bia-trên chai bia, nhớ lấy-đó là điều duy nhất tôi cần nói một cách rõ ràng, lần cuối, rằng mẹ cô không giết cha cô. ‘

Ông gật đầu vài lần và đi ra khỏi phòng, bỏ lại Carla nhìn theo ông trân trối.

CHƯƠNG 2. POIROT ĐẶT RA NĂM CÂU HỎI

I

‘ À, ông Poirot? ‘

Giọng Philip Blake không còn kiên nhẫn.

Poirot nói:

‘ Tôi phải cảm ơn vì bản tường thuật rõ ràng và đáng khâm phục của anh về bi kịch của nhà Crale. ‘

Philip Blake trông có vẻ khá ngượng ngùng.

‘ Ông thật tử tế ‘, anh ta thì thầm. ‘ Thật sự ngạc nhiên làm sao khi tôi đã nhớ để viết ra nó. ‘

Poirot nói:

‘ Nó là một bản tường thuật rõ ràng một cách đáng khâm phục, nhưng có vài sự thiếu sót nào đó phải không? ‘

‘ Thiếu sót ư? ‘ Philip Blake nhú mày.

Hercule Poirot nói:

‘ Bản tường thuật của anh, có thể nói là, không hoàn toàn ngay thật. ‘ Giọng ông nặng nề. ‘ Tôi có được thông tin, anh Blake, đó là vào ít nhất một đêm trong suốt mùa hè đó, bà Crale được nhìn thấy bước ra khỏi phòng anh vào giờ đã được thỏa thuận trước. ‘

Có một sự phá vỡ im lặng chỉ bởi hơi thở nặng nề của Philip Blake. Cuối cùng anh nói: ‘ Ai nói với ông chuyện đó? ‘

Hercule Poirot lắc đầu.

‘ Ai nói với tôi không thành vấn đề. Mà tôi biết rằng, đó là điểm cốt yếu. ‘

Một lần nữa sự im lặng lại diễn ra ; rồi Philip Blake đã quyết định. Anh nói:

‘ Dường như nhờ dịp may, ông đã tình cờ bắt gặp một vấn đề hoàn toàn riêng tư. Tôi thừa nhận rằng thật không ngay thẳng với những gì mình đã viết ra. Tuy nhiên, nó ngay thẳng hơn là ông nghĩ. Tôi buộc phải kể với ông sự thật .

Tôi đã có cảm giác của sự thù oán hướng về Caroline Crale. Cùng lúc tôi bị lôi cuốn mạnh mẽ bởi cô ấy. Có lẽ chuyện sau đã thuyết phục chuyện trước ; tôi bực tức sức hút mà cô ấy gây ra với tôi và cố dập tắt sự lôi cuốn đó bằng cách liên tục chăm chú vào những điểm tệ nhất của cô ta. Tôi không bao giờ thích cô ta, nếu ông hiểu. Nhưng nó sẽ dễ dàng hơn cho tôi hơn lúc nào hết khi thổ lộ tình cảm với cô ấy. Tôi đã phải lòng cô từ khi còn là một cậu bé và cô thì không hề chú ý đến tôi. Tôi thấy không dễ dàng gì để tha thứ.

Cơ hội của tôi đến khi Amyas hoàn toàn mất trí bởi cô Greer. Hoàn toàn không có ý nói với Caroline rằng tôi yêu cô ấy. Cô ấy nói khá bình thản: ‘ Vâng, tôi luôn biết điều đó. ‘ Sự láo xược của đàn bà!

Dĩ nhiên tôi biết rằng cô ta không yêu tôi nhưng tôi thấy rằng cô ta bối rối và vỡ mộng bởi sự say đắm hiện tại của Amyas. Đó là một tâm trạng khi một người phụ nữ có thể bị chinh phục một cách rất dễ dàng. Cô ấy đồng ý tới gặp tôi vào tối đó. Và cô ấy đã đến. ‘

Blake ngừng nói. Giờ đây anh thấy khó khăn khi nói ra những lời này.

‘ Cô ấy đến phòng tôi. Và rồi, với cánh tay tôi vòng qua cô, cô nói với tôi hoàn toàn bình thản rằng điều này không đúng đắn! Sau tất cả, cô nói, cô là một người phụ nữ chỉ có một người đàn ông. Cô ấy là của Amyas Crale, dù tốt hay xấu.cô đồng ý rằng mình đã đối xử tệ bạc với tôi nhưng cô nói cô

không thể làm khác được. Cô ta đề nghị tôi tha thứ cho mình..

Và cô ta bỏ tôi lại, cô ta bỏ tôi lại! Ông có tự hỏi, ông Poirot, rằng lòng căm thù của tôi dành cho cô ta đã tăng thêm gấp trăm lần? Ông có tự hỏi rằng tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô ta không? cho rằng lời lăng mạ cô ta dành cho tôi-cũng như cho sự thật rằng cô ta đã giết người bạn mà tôi yêu quý hơn bất cứ ai trên đời! ‘

Run rẩy một cách dữ dội, Philip Blake thốt lên:

‘ Tôi không muốn nói về nó, ông có nghe không? Ông đã có câu trả lời cho mình. Giờ thì đi đi! Và đừng bao giờ nhắc lại vấn đề đó với tôi nữa! ‘

II

Tôi muốn biết, ông Blake, thứ tự mà những vị khách của ông ra khỏi phòng thí nghiệm vào cái ngày đó?

Meredith Blake miễn cưỡng.

‘ Nhưng, ông Poirot thân mến ời, sau mười sáu năm! Làm sao tôi có thể nhớ được? Tôi đã nói với ông Caroline là người cuối cùng ra khỏi phòng. ‘

‘ Ông chắc chắn về điều đó chứ? ‘

‘ Vâng-Ít nhất-Tôi nghĩ vậy... ‘

‘ Giờ chúng ta hãy đi đến đó. Chúng ta phải hoàn toàn chắc chắn, ông thấy đó. ‘

Vẫn còn miễn cưỡng, Meredith Blake dẫn đường. Ông mở khóa cánh cửa và xoay các cánh cửa chớp. Poirot nói với ông một cách có uy quyền:

‘ Giờ thì, bạn tôi ời. Ông đã khoe với những vị khách của mình những chế phẩm thảo dược thú vị của ông. Giờ thì nhắm mắt lại và suy nghĩ. ‘

Meredith Blake ngoan ngoãn làm theo. Poirot kéo chiếc khăn tay trong túi mình ra và nhẹ nhàng dùng đưa qua lại. Blake thì thầm, mũi ông giật nhẹ.

‘ Vâng, vâng-kì lạ làm sao cái cách mà những việc hiện về với ta. Caroline tôi nhớ, đã mặc một chiếc đầm màu cà phê nhạt. Phil trông có vẻ chán nản. Nó luôn nghĩ sở thích của tôi khá là ngu si. ‘

Poirot nói:

‘ Giờ thì suy nghĩ, ông đang rời khỏi phòng. Ông định tới thư viện nơi ông sẽ đọc đoạn văn về cái chết của Socrates. Ai rời phòng đầu tiên vậy? ‘

‘ Elsa và tôi-vâng. Cô ấy đi qua cửa đầu tiên. Tôi ở ngay phía sau cô ấy. Chúng tôi đang trò chuyện. Tôi đã đứng ở đó chờ những người khác đến để tôi có thể khóa cánh cửa lại lần nữa. Philip-vâng, Philip vào tiếp theo. Và Angela-cô bé đang hỏi những con bò và gấu có nghĩa là gì. Họ đi vào phòng khách lớn. Amyas đi theo sau họ. Tôi vẫn đứng đó-chờ Caroline, dĩ nhiên. ‘

‘ Vậy ông hoàn toàn chắc chắn Caroline đã ở phía sau. Ông thấy bà ấy đang làm gì? ‘

Blake lắc đầu.

‘ Không, tôi quay lưng về phía căn phòng, ông thấy đó. Tôi đang trò chuyện với Elsa-làm cho cô ta chán nản, tôi mong đợi-kể cho cô ấy các cách tập hợp nhiều loại cây nào đó vào lúc trăng tròn dựa theo sự mê tín cổ xưa. Và rồi Caroline bước ra-hơi hồi hải một chút-và tôi khóa cửa phòng. ‘

Ông ngừng lại và nhìn Poirot, người mà đang đặt lại chiếc khăn tay vào túi mình. Meredith Blake khịt mũi một cách kinh tở và nghĩ: Tại sao, ông bạn thật ra đang sử dụng nước hoa.

Ông nói rõ to:

‘ Tôi hoàn toàn chắc chắn về nó. Đó là thứ tự. Elsa, tôi, Philip, Angela và Caroline. Điều đó có giúp ông chút nào không? ‘

Poirot nói:

‘ Nó hoàn toàn ăn khớp. Nghe này. Tôi muốn sắp xếp một cuộc gặp mặt ở đây. Tôi nghĩ nó sẽ không khó khăn... ‘

‘ Sao? ‘

III

Elsa Ditisham nói hầu như hăm hở như một đứa trẻ.

‘ Tôi muốn hỏi bà một câu hỏi, thưa bà. ‘

‘ Vâng? ‘

Poirot nói:

‘ Sau khi nó hoàn toàn kết thúc-phiên tòa, ý tôi là-Meredith Blake có đề nghị bà lấy ông ấy không? ‘

Elsa nhìn trân trân. Cô ta trông có vẻ khinh bỉ- hầu như chán chường.

‘ Vâng-ông ta có đề nghị. Tại sao? ‘

‘ Bà đã ngạc nhiên phải không? ‘

‘ Tôi có ngạc nhiên không ư? Tôi không nhớ. ‘

‘ Bà đã nói gì? ‘

Elsa cười lớn. Cô nói:

‘ Ông nghĩ là tôi đã nói gì? Sau Amyas-Meredith ư? Nó sẽ thật lố bịch! Hẳn ta thật ngu ngốc. Hẳn luôn luôn khá là ngu ngốc. ‘

Cô đột nhiên mỉm cười.

‘ Hẳn ta muốn, ông biết đó, bảo vệ tôi- ‘ chăm sóc cho tôi ‘- đó là cách hẳn đặt vấn đề! Hẳn nghĩ như mọi người khác rằng phiên tòa ở nước Anh là một sự thử thách khủng khiếp cho tôi. Và các phóng viên! Và những đám đông la ó! Và tất cả bùn họ ném vào tôi. ‘

Cô nghiêng ngả trong giây lát. Rồi nói:

‘ Tôi nghiệp lão Meredith! Đúng là một kẻ điên độn ‘ Và lại phá lên cười.

IV

Một lần nữa Hercule Poirot lại chạm trán cái liếc mắt tinh anh, sắc sảo của cô Williams và một lần nữa cảm thấy năm tháng đang tan biến đi và chính ông lại là cậu bé trai nhỏ hiền lành và sợ sệt.

Ông giải thích, có một câu hỏi mà ông muốn hỏi.

Cô Williams kín đáo bày tỏ sự sẵn lòng nghe câu hỏi là gì.

Poirot chậm rãi nói, lựa chọn ngôn từ của mình một cách cẩn thận.

‘ Angela Warren đã bị thương khi còn rất nhỏ. Theo như những ghi chép của tôi thì tôi tìm ra hai sự liên quan đến việc đó. Một trong số chúng được phát biểu rằng bà Crale đã ném một cái chặn giấy vào đứa trẻ. Ý kiến còn lại cho rằng bà ta đã tấn công đứa trẻ bằng một chiếc xà beng. Vậy lối giải thích nào là đúng? ‘

Cô Williams nhanh nhẩu đáp:

‘ Tôi chưa bao giờ nghe bất cứ thứ gì về một chiếc xà beng. Cái chặn giấy là câu chuyện đúng. ‘

‘ Ai là người cung cấp thông tin cho bà? ‘

‘ Chính Angela. Cô bé tình nguyện nói ra thông tin đó khá sớm. ‘

‘ Chính xác cô ấy đã nói gì? ‘

‘ Cô bé sờ lên má mình và nói: ‘ Caroline đã gây ra nó khi em còn nhỏ. Chị ấy đã ném một cái chặn giấy vào em. Cô đừng bao giờ nhắc đến nó, bởi vì nó sẽ làm chị ấy đau khổ, dẫn vật kinh khủng. ‘

‘ Bản thân bà Crale có nhắc đến chuyện đó với bà không? ‘

‘ Chỉ bằng cách gián tiếp. Bà ấy cho rằng tôi đã biết câu chuyện. Tôi nhớ có lần bà nói: ‘ Tôi biết cô nghĩ tôi nuông chiều Angela, nhưng cô thấy đó, tôi

luôn luôn cảm thấy không gì mà tôi có thể bù đắp cho nó bởi những việc tôi đã gây ra. ‘ Và trong một dịp khác bà nói: ‘ Khi biết mình đã làm tổn thương vĩnh viễn một người khác là gánh nặng lớn nhất mà một người phải mang. ‘

‘ Cảm ơn, cô Williams. Đó là tất cả những gì tôi muốn biết. ‘

Cecilia Williams nói gay gắt:

‘ Tôi không hiểu ông, ông Poirot. Ông đã đưa Carla xem bản tường thuật về thảm kịch này phải không? ‘

Poirot gật đầu.

‘ Vậy mà ông vẫn còn - ‘ Bà ngừng lời.

Poirot nói:

‘ Hãy suy nghĩ kĩ một chút. Nếu bà đi ngang qua chỗ một người bán cá và thấy mười hai con cá trên tấm lót của ông ta, bà sẽ nghĩ rằng tất cả chúng đều là cá thật, đúng không? Nhưng một trong số chúng có thể là cá giả. ‘

Cô Williams nhiệt tình đáp:

‘ Hầu như không thể xảy ra và dù gì đi nữa - ‘

‘ A, không thể xảy ra, vâng, nhưng không phải là không có khả năng-bởi vì một người bạn của tôi đã bỏ vào một con cá giả (nó là nghề của ông ấy, các bạn hiểu cho) để so sánh nó với những thứ thật! Và nếu bà thấy một chậu cúc ngũ sắc trong một phòng khách vào tháng mười hai bà sẽ cho rằng chúng là giả- nhưng chúng có thể là thật, người ta đã mang nó về nhà từ Baghdad. ‘

‘ Tất cả những điều vô nghĩa này là gì? ‘ cô Williams hỏi vặn.

‘ Điều này chỉ cho bà thấy rằng nó là đôi mắt của tâm trí mà một người thật sự thấy... ‘

V

Poirot đi chậm lại một chút khi ông tiến đến khối căn hộ lớn nhìn ra công

viên Regent.

Thật sự, khi bất chợt nghĩ về nó, ông không muốn hỏi Angela Warren bất cứ câu hỏi nào cả. Chỉ duy nhất một câu hỏi ông muốn hỏi có thể chờ đợi được...

Không, thật sự chỉ là cảm xúc mạnh mẽ không tài nào thỏa mãn được của ông cho sự cân xứng đã mang ông tới đây. Năm người-thì phải có năm câu hỏi! Nó rõ ràng rành như vậy! Mọi việc sẽ tốt hơn nếu nó tròn trịa.

À-ông sẽ nghĩ ra thứ gì đó.

Angela Warren chào ông với một thứ hăng hái thân thiện.cô nói:

‘ Ông đã tìm ra điều gì chưa? Ông đã điều tra đến đâu rồi? ‘

Poirot chậm rãi gật đầu trong điệu bộ Trung Hoa đẹp nhất của mình. Ông nói:

‘ Rốt cuộc tôi đã có tiến triển. ‘

‘ Philip Blake? ‘ Nó một nửa giống lời phát biểu một nửa giống câu hỏi.

‘ thưa tiểu thư, tôi không muốn nói bất cứ điều gì vào lúc này. Thời khắc chưa đến. Những gì tôi đề nghị cô là sẽ thật tốt nếu cô đến điền trang Handcross. Những người khác đã đồng ý.

Cô khẽ nhún mào nói:

‘ Ông định làm gì? Dừng lại thứ gì đó đã xảy ra mười sáu năm về trước ư? ‘

‘ Có lẽ nhìn nó từ một góc độ rõ ràng hơn. Cô sẽ đến chứ? ‘

Angela Warren chậm rãi nói:

‘ Ồ, vâng. Tôi sẽ đến. Thật thú vị khi gặp lại những người đó. Tôi dễ thấy họ hiện tại, có lẽ, từ một góc độ rõ ràng hơn (như ông đã nói) hơn những gì tôi đã thấy.

‘ Và cô sẽ mang theo lá thư mà cô đã cho tôi xem chứ? ‘

Angela Warren nhúm mày.

‘ Lá thư đó là của riêng tôi. Tôi đã cho ông xem vì một lí do đầy đủ và tốt đẹp nhưng tôi không có ý định cho phép người lạ và những người không đồng cảm đọc nó. ‘

‘ Nhưng cô sẽ cho phép bản thân được chỉ dẫn bởi tôi trong vấn đề này phải không? ‘

‘ Tôi sẽ không làm những việc gì giống như vậy. Tôi sẽ mang theo bức thư nhưng tôi sẽ dùng sự phán xét của chính bản thân mà tôi dám nghĩ là hoàn toàn tốt như của ông. ‘

Poirot giơ hai tay làm cử chỉ xin thôi. Ông đứng dậy, nói:

‘ Co cho phép tôi hỏi một câu nhỏ được chứ? ‘

‘ Nó là gì? ‘

‘ Vào thời điểm của tấn bi kịch, cô mới vừa đọc tác phẩm 'Mặt trăng và đồng sáu xu' của Somerset Maugham đúng không? ‘

Angela nhìn ông trân trối. Rồi cô nói:

‘ Tôi tin là-tại sao, vâng, điều đó hoàn toàn đúng. ‘ Cô nhìn ông không giấu nổi sự tò mò. ‘ Làm sao ông biết? ‘

‘ Tôi muốn chỉ cho cô thấy, thưa tiểu thư, rằng thậm chí trong một vấn đề nhỏ nhất không quan trọng, tôi giống như một nhà ảo thuật. Có những thứ tôi biết mà không cần ai nói cho nghe.

CHƯƠNG 3. DÀN DỰNG LẠI

Mặt trời chiều chiếu vào phòng thí nghiệm tại điền trang Handcross. Vài chiếc ghế đơn sơ và một chiếc trường kỷ được mang vào phòng nhưng bề ngoài chúng nổi bật như là bị bỏ rơi hơn là đồ đạc được trang bị.

Một thoáng lúng túng, kéo bộ ria mép của mình, Meredith Blake nói chuyện với Carla một cách rời rạc. Ông sững người lại một lúc rồi nói: ‘ Cô bé yêu quý của bác, cháu rất giống mẹ cháu-và cũng không giống bà ấy. ‘

Carla hỏi: ‘ Cháu giống và khác mẹ cháu như thế nào? ‘

‘ Cháu có nước da và dáng dấp của bà ấy nhưng cháu thì-làm sao ta có thể diễn tả đây-nổi bật hơn hẳn bà ấy. ‘

Philip Blake, một vẻ cau có hiện lên trên vầng trán ông ta, nhìn ra ngoài cửa sổ và gõ gõ vào ô kính một cách sốt ruột. Ông nói:

‘ Tất cả những điều này có ý nghĩa gì? Một buổi chiều thứ bảy đẹp một cách hoàn hảo. ‘

Hercule Poirot vội xoa dịu.

‘ À, tôi thành thật xin lỗi, tôi biết, thật không thể tha thứ khi đã làm xáo trộn buổi chơi gôn. Nhưng chúng ta hãy xem đã, anh Blake, đây là đứa con gái của người bạn thân nhất của anh. Anh sẽ phá lệ vì cô ấy phải không? ‘

Người quản gia thông báo: ‘ Cô Warren. ‘

Meredith đi đến đón cô. Ông nói: ‘ Thật là tốt khi cô đã bớt chút thời gian, Angela. Cô bận rộn, tôi biết. ‘

Ông dẫn cô đi tới cửa sổ.

Carla nói: ‘ Xin chào, dì Angela. Cháu đã đọc bài của dì trên tờ thời báo sáng nay. Thật tuyệt khi có một người họ hàng lỗi lạc. ‘ Cô chỉ người đàn ông trẻ, cao, hàm vuông với đôi mắt điềm tĩnh. ‘ Đây là John Rattery. Anh ấy và cháu-hi vọng-được kết hôn với nhau. ‘

Angela Warren nói: ‘Ồ- dì không biết... ‘

Meredith đến chào người đến tiếp theo.

‘ À, cô Williams, đã nhiều năm chúng ta không gặp. ‘

Gầy, mỏng mảnh và không thể bị khuất phục , người gia sư luống tuổi tiến vào phòng. Mắt bà nhìn chăm chăm , một cách thận trọng về phía Poirot trong một lúc, rồi chúng chuyển sang bóng dáng cao ráo với đôi vai vuông vức trong bộ quần áo bằng vải Tuýt được cắt may khéo.

Angela Warren bước lên gặp bà và nói với một nụ cười: ‘ Em cảm thấy được là nữ sinh một lần nữa. ‘

‘ Cô rất tự hào về em, học trò cưng của cô, ‘ cô Williams đáp, ‘ Em làm cô hãnh diện. Cô nghĩ đây là Carla? Cô bé sẽ không nhớ tôi. Cô bé quá nhỏ... ‘

Philip Blake cúi kính nói: ‘ Tất cả những chuyện này là gì? Chẳng ai nói với tôi cả- ‘

Hercule Poirot nói: ‘ Tôi gọi nó là-tôi-một cuộc du ngoạn trở về quá khứ. Tại sao tất cả chúng ta lại không ngồi xuống nhỉ? Rồi chúng ta sẽ sẵn sàng khi vị khách cuối cùng đến. Và khi cô ấy ở đây chúng ta có thể bắt đầu công việc của mình-xua đuổi những hồn ma. ‘

Philip Blake kêu lên: ‘ Việc làm ngớ ngẩn này là gì đây? Ông sẽ không tổ chức một buổi gọi hồn đó chứ? ‘

‘ Không, không. Chúng ta sẽ chỉ thảo luận một vài sự kiện đã xảy ra cách đây lâu rồi-thảo luận chúng và, có lẽ để thấy rõ ràng hơn diễn biến của

chúng. Còn về những hồn ma, chúng sẽ không hiện ra, nhưng ai dám nói là chúng không ở đây, trong căn phòng này, mặc dù chúng ta không thể thấy chúng. Ai dám nói rằng Amyas và Caroline Crale không ở đây-đang lắng nghe? ‘

Philip Blake nói: ‘ Thật vô lí hết sức - ‘ và độ nhiên sững người khi cánh cửa bật mở lần nữa và người quản gia thông báo quý bà Dittisham.

Elsa Dittisham bước vào với vẻ xắc láo uế oải và chán nản đã là bản tính của cô ta. Cô nở một nụ cười nhạt với Meredith, lạnh lùng nhìn chăm chăm Angela và Philip rồi đi tới một chiếc ghế gần cửa sổ xa cách mọi người một chút. Cô nói lỏng chiếc khăn choàng lông thú nhạt màu đặt tiền quanh cổ và hất chúng về phía sau. Cô nhìn căn phòng một lúc, rồi nhìn sang Carla và cô gái nhìn trân trân đáp trả, thận trọng đánh giá người phụ nữ đã tàn phá cuộc sống bố mẹ cô. Không có một sự hận thù nào trên khuôn mặt trẻ trung, nghiêm nghị của cô, chỉ có sự tò mò.

Elsa nói: ‘ tôi xin lỗi vì tôi đã đến trễ, ông Poirot. ‘

‘ Thật là tốt vì bà đã đến, thưa bà. ‘

Cecilia Williams bao giờ cũng khẽ khịt khịt mũi. Elsa bắt gặp sự hận thù trong mắt bà ta với sự thiếu hoàn toàn hứng thú. Cô nói:

‘ Tôi không biết tin gì về cô, Angela. Bao lâu rồi nhỉ? Mười sáu năm ư? ‘

Hercule Poirot nắm lấy cơ hội.

‘ Vâng, đã mười sáu năm kể từ những sự kiện mà chúng ta đang nói đến nhưng trước tiên hãy để tôi nói với bà rằng tại sao chúng ta lại ở đây. ‘

Và với một vài từ đơn giản ông đã chỉ ra những nét chính của sự khẩn khoản yêu cầu của Carla với ông và sự nhận nhiệm vụ của mình.

Ông nhanh chóng tiếp tục, lờ đi cơn giông bão có thể thấy được đang kéo về

trên mặt Philip và sự bàng hoàng chán ghét trên khuôn mặt Meredith.

‘ Chấp nhận sự ủy nhiệm đó-tôi bắt tay vào việc tìm ra sự thật. ‘

Carla Lemarchant ngồi trên một chiếc ghế bành lớn, từ một khoảng cách, nghe những lời của Poirot không rõ lắm.

Với một tay che đi đôi mắt mình, cô lén lút soi xét năm gương mặt. Cô có thể thấy được ai trong số những con người này phạm tội giết người không? Elsa đẹp kì lạ, Philip mặt đỏ bừng, ông Meredith Blake tốt bụng, đáng mến, người gia sư hung dữ, nghiêm nghị kia hay Angela Warren điềm tĩnh, giỏi giang?

Nếu cố hết sức, cô có thể hình dung một trong số họ đã giết ai đó không? Vâng, có lẽ- nhưng nó sẽ không đúng kiểu người của kẻ sát nhân. Cô có thể tưởng tượng Philip Blake , trong một cơn giận dữ điên cuồng đã bóp cổ một người phụ nữ nào đó-vâng, cô có thể tưởng tượng ra điều đó... Và cô có thể hình dung Meredith Blake đang đe dọa kẻ trộm bẻ khóa với một khẩu súng lục-và sẽ được thứ tội bởi tai nạn... và cô có thể tưởng tượng Angela Warren, cũng bắn với một khẩu súng lục, nhưng không phải tai nạn. Không với cảm xúc cá nhân nào trong vấn đề này-Sự an toàn của cuộc thám hiểm tùy thuộc vào nó! Và Elsa, trong một lâu đài tuyệt diệu nào đó, đang ra lệnh từ chiều trường kỉ bực bằng lựa phương Đông: ‘ Ném kẻ khốn nạn đó xuống bức tường thành cho ta! ‘ Tất cả những điều tưởng tượng điên rồ nhất-và thậm chí trong sự tưởng tượng viễnvông , điên rồ nhất cô cũng không thể nghĩ ra cô Williams nhỏ bé lại có thể giết ai đó một chút nào! Một cảnh tượng viễn vông nữa: ‘ Cô đã giết người nào đó phải không, cô Williams? ‘ ‘ Tiếp tục với môn số học của em đi, Carla và đừng hỏi những câu ngớ ngẩn. Giết người là rất độc ác. ‘

Carla nghĩ: ‘ Mình ốm mất thôi-và mình phải ngừng việc này lại. Nghe này,

kẻ ngốc, lắng nghe người đàn ông bé nhỏ kia nói những điều ông biết. ‘

Hercule Poirot đang nói:

‘ Đó là nhiệm vụ của tôi-đặt bản thân đi lùi lại, như nó đã xảy ra và trở về những năm đó để khám phá điều gì thật sự đã xảy ra. ‘

Philip Blake nói: ‘ Tất cả chúng tôi biết những gì đã xảy ra. Bịa ra bất cứ điều gì khác là sự lừa đảo-Điều đó là như vậy, một sự lừa đảo trần trụi. Ông đang lấy tiền của cô gái này trên những sự bịa đặt sai trái. ‘

Poirot không cho phép mình nổi giận. Ông nói:

‘ Ông nói, chúng tôi biết những gì đã xảy ra. Ông nói mà không suy nghĩ kĩ. Phiên bản được chấp nhận của những sự việc nào đó không cần thiết phải là cái có thật. Ở một mặt nào đó, ví dụ, anh, anh Blake, không thích Caroline Crale. Đó là phiên bản được chấp nhận bởi thái độ của anh nhưng bất cứ ai với một sự nhạy bén ít nhất của tâm lí học cũng có thể nhận thấy ngay lập tức rằng sự chính xác ngược lại với sự thật. Anh đã luôn bị thu hút mãnh liệt bởi Caroline Crale. Anh oán giận sự thật và cố chinh phục nó bằng cách kiên định với chính mình những khuyết điểm của bà ấy và lặp đi lặp lại những điều anh không thích. Tương tự như vậy, ông Meredith Blake có một tập tính hết lòng với Caroline Crale qua nhiều năm. Trong câu chuyện của ông ấy về tấn bi kịch miêu tả bản thân mình như là đang bức tức tư cách đạo đức của Amyas Crale trong bản tường thuật nhưng bạn phải đọc cẩn thận từng dòng một và bạn sẽ thấy rằng sự tận tụy cả một đời đã chiến thắng chính nó thật mong manh và đó là một Elsa Greer trẻ trung, xinh đẹp đã chiếm lấy tâm hồn và ý nghĩ của ông ta.

Có một sự lấp bấp từ Meredith và quý bà Dittisham mỉm cười.

Poirot tiếp tục.

‘ Tôi nói đến những vấn đề này chỉ để minh họa, mặc dù chúng có mối liên

hệ với những gì đã xảy ra. Rất tốt, rồi, tôi bắt đầu chuyển du hành về quá khứ- để tìm hiểu mọi chuyện mà tôi có thể về tấn bi kịch. Tôi sẽ kể với các bạn rằng tôi đã bắt đầu như thế nào. Tôi đã nói chuyện với luật sư, người đã biện hộ cho Caroline Crale, với người luật sư cấp dưới làm việc cho hãng Crown, với người cố vấn pháp luật lớn tuổi biết tường tận về gia đình Crale, với người thư kí của luật sư-người đã ở tòa suốt cuộc xét xử, với nhân viên cảnh sát chịu trách nhiệm về vụ này-và cuối cùng tôi đã đến với năm nhân chứng thấy tận mắt câu chuyện. Và từ tất cả những điều này tôi đã tập hợp lại một bức tranh-một bức tranh kết hợp của một người phụ nữ. Và tôi biết được những sự thật này:

‘ Đó là không có lúc nào Caroline Crale cam đoan mình vô tội (ngoại trừ trong một lá thư được viết cho con gái bà ta).

Rằng Caroline Crale không thể hiện sự sợ hãi nào trong vành móng ngựa, rằng bà ấy thể hiện, thật sự, một cách khó khăn bất kì mối bận tâm nào, rằng bà ấy chấp nhận từ đầu đến cuối thái độ của một kẻ thất bại hoàn toàn. Rằng ở trong tù bà ấy lặng im và bình thản. Rằng trong một lá thư bà viết cho em mình ngay sau lời tuyên án, bà biểu lộ chính mình khi mặc nhiên chấp nhận số phận đã bất ngờ xảy đến với bà. Và trong ý kiến của từng người mà tôi đã nói chuyện (với một ngoại lệ đáng chú ý) Caroline Crale có tội. ‘

Philip Blake gật đầu. ‘ Dĩ nhiên cô ta có tội. ‘

Hercule Poirot nói:

‘ Nhưng ý kiến của tôi không chấp nhận bản án của những người khác. Tôi đã phải nghiên cứu chứng cứ cho chính mình. Để nghiên cứu các sự kiện và để thỏa mãn bản thân tôi mà tâm lí học của vụ này chính nó phù hợp với chúng. Để làm việc này tôi đã xem lại một cách cẩn thận những hồ sơ của cảnh sát và tôi cũng đã thành công khi có được năm người mà đã lập tức viết

ra cho tôi bản tường thuật của chính họ về thảm kịch. Những bản tường thuật này rất có giá trị vì chúng chứa đựng những vấn đề nào đó mà hồ sơ cảnh sát không thể cung cấp cho tôi-điều đó có nghĩa là: A-Những sự cố và những cuộc nói chuyện nào đó mà theo quan điểm của cảnh sát thì không có liên quan. B-Những ý kiến của chính những người về những gì Caroline Crale đang suy nghĩ và cảm thấy (không thể thừa nhận như là chứng cứ trước pháp luật). C-Những sự kiện nào đó đã bị giấu đi một cách cố ý từ phía cảnh sát.

Hiện giờ tôi đang ở trong một một quan điểm để phán xét vụ này cho chính mình. Dường như không có sự nghi ngờ bất cứ cái gì mà Caroline Crale đã có thừa động cơ để phạm tội. Bà ta yêu chồng mình, ông ta công khai thừa nhận rằng mình sắp rời bỏ bà vì một người phụ nữ khác và bằng sự thú nhận của chính bà ấy rằng mình là một phụ nữ ghen tuông.

Đi từ những động cơ cho tới ý định, một chai nước hoa rỗng đã chứa chất Coniine được tìm thấy trong ngăn kéo tủ của bà ấy. Không có dấu vân tay nào trên nó ngoại trừ của bà ấy. Khi cảnh sát hỏi về nó, bà đã thừa nhận đã lấy nó từ căn phòng chúng ta đang ở lúc này. Chai Coniine ở đây có dấu vân tay của bà trên đó. Tôi đặt câu hỏi với ông Meredith Blake về thứ tự mà năm người rời căn phòng này vào ngày đó-với tôi nó dường như khó có thể hiểu được rằng một người nào đó có thể tự mình lấy chất độc trong khi năm người đang ở trong phòng. Mọi người rời phòng theo thứ tự này-Elsa Greer, Meredith Blake, Angela Warren và Philip Blake, Amyas Crale và cuối cùng là Caroline Crale. Hơn nữa, ông Meredith Blake quay lưng vào phòng trong khi ông đang đợi bà Crale bước ra vì vậy ông ấy không thể nào thấy những gì bà ấy đang làm. Điều đó có nghĩa là bà ấy có cơ hội. Tôi, vì vậy, thỏa mãn rằng bà ấy đã lấy chất Coniine. Có sự xác nhận gián tiếp về nó. Ông Meredith Blake nói với tôi vào hôm đó: ‘ Tôi có thể nhớ đã đứng ở đây và

ngửi mùi hoa nhài qua cửa sổ đang mở. ‘ Nhưng đó là tháng chín và giống hoa nhài leo ngoài cửa sổ đó đã kết thúc mùa hoa. Nó là loài hoa nhài mà thường nở vào tháng sáu và tháng bảy. Nhưng chai nước hoa được tìm thấy trong phòng bà ấy có chứa cặn của Coniine mà lúc đầu chứa dầu thơm hoa nhài. Tôi chắc rằng, sau đó, bà Crale quyết định lấy cắp Coniine và lén lút đổ hết dầu thơm trong một cái chai bà ấy có trong túi ra.

Tôi đã thử nghiệm lần thứ hai vào cái ngày mà tôi đề nghị ông Blake nhắm mắt lại và cố nhớ thứ tự những người rời khỏi phòng. Một làn hương nhài đã kích thích kí ức ông ta ngay lập tức. Chúng ta chịu ảnh hưởng bởi mùi hương nhiều hơn là chúng ta biết.

Giờ thì chúng ta đến cái buổi sáng của cái ngày định mệnh đó. Cho đến giờ các sự kiện không bị bàn cãi. Cô Greer đột ngột tiết lộ sự việc rằng cô ấy và ông Crale dự tính kết hôn, Amyas Crale đã xác nhận điều đó và Caroline Crale chìm trong nỗi đau khổ. Không có cái nào trong những chuyện này dựa trên chứng cứ của một nhân chứng duy nhất.

Vào buổi sáng hôm sau có một trận cãi nhau giữa chồng vợ trong thư viện. Điều đầu tiên được tình cờ nghe được là Caroline Crale nói: ‘ Anh và những người phụ nữ của anh! ‘ với một giọng cay đắng và cuối cùng tiếp tục nói: ‘ một ngày nào đó tôi sẽ giết anh. ‘ Philip Blake vô tình nghe được điều này từ tiền sảnh và cô Greer nghe được nó từ mô đất bên ngoài.

Cô ấy sau đó nghe được ông Crale yêu cầu vợ mình nên biết điều. Và cô nghe bà Crale nói: ‘ tôi sẽ giết anh trước khi anh đi với với ả ta. ‘ Không lâu sau đó Amyas Crale bước ra và cộc cằn ra lệnh cho Elsa đi xuống làm mẫu cho ông ta. Cô lấy một cái áo chui đầu và đi theo ông ta.

Không có gì cho đến lúc này mà dường như sai về mặt tâm lí. Mọi người đều cư xử như họ được dự kiến sẽ cư xử. Nhưng chúng ta đến ngay với điều gì

đó mà phi lí.

Meredith Blake phát hiện sự mất mát của mình, gọi điện cho em ông ; họ đã xuống gặp nhau ở chỗ neo thuyền và họ đi lên vườn Battery, nơi Caroline Crale đang có một cuộc thảo luận với chồng bà về vấn đề đi học của Angela. Giờ thì điều đó làm cho tôi thấy rất kì quặc. Hai vợ chồng vừa có một trận cãi vã khủng khiếp, kết thúc bằng một sự đe dọa rõ rệt về phía Caroline và rồi hai mươi phút sau hoặc lâu hơn bà ấy đi xuống và bắt đầu một cuộc tranh cãi về vấn đề không quan trọng trong gia đình. ‘

Poirot quay sang Meredith Blake.

‘ Ông nói bản tường thuật của mình một số từ ông nghe lỏm Crale nói. Đó là: ‘ Điều đó đã được sắp xếp ổn thỏa-tôi sẽ gói ghém đồ đạc cho cô bé ‘ phải không? ‘

Meredith Blake nói: ‘ Đại loại là vậy-vâng. ‘

Poirot quay sang Philip Blake.

‘ Có phải kí ức của ông cũng giống như vậy không? ‘

Anh ta cau mày.

‘ Tôi đã không nhớ tới nó cho đến khi ông nói như thế- nhưng giờ tôi nhớ lại rồi. Một điều gì đó được nói ra về chuyện đóng gói đồ đạc. ‘

‘ Được nói ra bởi ông Crale-không phải bà Crale? ‘

‘ Amyas đã nói điều đó. Tất cả những gì tôi nghe là Caroline nói điều gì đó về việc rất khó cho cô gái. Dù sao, tất cả điều này có vấn đề gì? Tất cả chúng ta đều biết Angela sớm muộn sẽ đi học. ‘

Poirot nói: ‘ Anh không thấy tôi đang phản đối mạnh mẽ à. Tại sao Amyas lại phải đóng gói đồ đạc cho cô bé. Nó vô lí, chính điều đó! Có bà Crale, có cô Williams, có một chị giúp việc. Đóng gói đồ đạc là công việc của phụ nữ-

không phải của đàn ông. ‘

Philip Blake sốt ruột nói:

‘ Thì có vấn đề gì chứ? Nó không liên quan đến tội ác. ‘

‘ Anh nghĩ là không ư? Với tôi nó là điểm đầu tiên làm cho tôi phải liên tưởng. Và nó ngay lập tức được theo dõi bởi một người khác. Bà Crale, một người phụ nữ liêu lĩnh và tuyệt vọng, trái tim tan vỡ, người mà đã đe dọa chồng mình một thời gian ngắn trước và là người mà đang dự tính chắc chắn hoặc tự tử hoặc giết người, giờ đây lại thể hiện cử chỉ thân tình mang bia ướp lạnh xuống cho chồng. ‘

Meredith Blake chậm rãi nói: ‘ Điều đó không có gì là lạ nếu cô ta đang dự tính giết người. Sau đó, một cách chắc chắn, đó chỉ là những gì cô ta sẽ làm. Để che đậy! ‘

‘ Ông nghĩ vậy à? Bà ấy quyết định đầu độc chồng mình, bà đã có chất độc rồi. Chồng bà có một kho dự trữ bia ở dưới vườn Battery. Chắc chắn là nếu bà ấy thông minh, bà sẽ đặt chất độc vào một trong những chai bia đó vào một lúc nào đó khi không có ai thấy. ‘

Meredith Blake phản đối.

‘ Cô ta không thể làm việc đó. Người khác có thể uống phải nó. ‘

‘ Vâng, Elsa Greer. Có phải ông nói với tôi rằng bà ta đã quyết định giết chồng mình, Caroline Crale sẽ không có sự dẫn đo khi giết luôn cô gái?

‘ Nhưng chúng ta đừng tranh cãi về việc này. Chúng ta hãy giới hạn mình trong những vấn đề này. Caroline Crale nói bà ấy sẽ đem xuống cho chồng mình một chút bia ướp lạnh. Bà ấy đi lên nhà, lấy ra một cái chai từ nhà kính nơi để nó và đem xuống cho ông ta. Bà rót nó ra và đưa cho ông ấy.

Amyas Crale uống cạn và nói: ‘ Hôm nay mọi thứ có vị thật kinh tởm. ‘

Bà Crale đi lên nhà một lần nữa. Bà dùng bữa trưa và trông như thường lệ. Người ta nói về bà rằng bà hơi lo lắng và lơ đãng. Điều đó không giúp chúng ta-vì không có tiêu chuẩn của hành vi cho một kẻ sát nhân. Có những kẻ sát nhân bình tĩnh và những kẻ bị kích động.

Sau bữa trưa bà ấy lại đi xuống vườn Battery. Bà phát hiện ra chồng mình đã chết và thực hiện, chúng ta có thể nói rằng, những việc được dự kiến một cách rõ ràng. Bà ta biểu lộ sự xúc động và bà cử người gia sư đi gọi điện cho bác sĩ. Bây giờ chúng ta đi tới một sự kiện mà trước đây chúng ta không biết' Ông nhìn sang cô Williams ' bà không phản đối chứ? '

Cô Williams hơi tái mặt. Cô nói: ' Tôi đã không cam kết giữ bí mật với ông. '

Trầm tĩnh nhưng với lời nói có sức ảnh hưởng, Poirot thuật lại những gì người gia sư đã trông thấy.

Elsa Dittisham nhúc nhích trong chỗ ngồi của mình. Cô ta nhìn chăm chăm vào người phụ nữ bé nhỏ, buồn tẻ trong chiếc ghế lớn. Cô ta nói một cách khó tin:

' Bà thật sự thấy chị ta làm điều đó ư? '

Philip Blake bật dậy.

' Nhưng điều đó đã chứng thực việc giết người! ' Anh ta hét lên. ' Điều đó giải thích một lần cho tất cả mọi chuyện. '

Hercule Poirot nhìn anh ta một cách hiền từ. Ông nói: ' Không nhất thiết. '

Angela Warren gay gắt lên tiếng: ' Tôi không tin nó ' Có một tia sáng thù địch lóe lên trong cái liếc mắt của cô về phía người gia sư nhỏ bé.

Meredith Blake đang kéo bộ ria mép của mình, khuôn mặt ông sững sờ. Đơn độc, cô Williams vẫn không lo âu. Cô ngồi rất thẳng người và hai má ửng đỏ.

Cô nói: ‘ Đó là những gì tôi đã nhìn thấy. ‘

Poirot chậm rãi nói: ‘ Dĩ nhiên, chỉ có mỗi lời nói của bà cho việc này... ‘

‘ Duy chỉ có lời nói của tôi về việc đó. ‘ Đôi mắt xám không thể khuất phục bắt gặp ánh mắt ông. ‘ Tôi không quen, ông Poirot, nghi ngờ những gì tôi nói. ‘

Hercule Poirot cúi đầu. Ông nói:

‘ Tôi không nghi ngờ lời nói của bà, bà Williams. Những gì bà thấy diễn ra chính xác như bà nói-và chính bởi những gì bà thấy tôi đã nhận ra rằng Caroline Crale vô tội-không thể có tội. ‘

Lần đầu tiên, người đàn ông trẻ cao ráo với khuôn mặt lo lắng kia, John Rattery, cất lời. Anh nói: ‘ Tôi rất muốn biết tại sao ông lại nói như vậy, ông Poirot. ‘

Poirot quay sang anh ta.

‘ Dĩ nhiên. Tôi sẽ kể với anh. Những gì bà Williams thấy-bà ấy thấy Caroline Crale rất cẩn thận và lo lắng lau chùi những dấu vân tay và sau đó ấn dấu vân tay người chồng đã chết của bà lên chai bia. Lên chai bia, hãy chú ý. Nhưng chất Coniine thì ở trong cái ly-không phải trong cái chai. Cảnh sát không phát hiện dấu vết nào của chất Coniine trên cái chai, không bao giờ có chút Coniine nào trong cái chai. Và Caroline Crale không biết điều đó. ‘

Bà ấy là người được cho là đã đầu độc chồng mình mà lại không biết ông ta bị đầu độc như thế nào. Bà ấy nghĩ rằng chất độc ở trong cái chai. ‘

Meredith phản đối: ‘ Nhưng tại sao - ‘

Poirot ngắt lời ông ta ngay lập tức.

‘ Vâng-Tại sao? Tại sao Caroline Crale cố gắng liều lĩnh để củng cố giả thiết tự tử? Câu trả lời là-phải là-khá đơn giản. Bởi vì bà ấy biết ai đã đầu độc ông

ấy và bà ấy quyết tâm làm bất cứ điều gì-chịu đựng mọi thứ- hơn là để người đó bị nghi ngờ.

Giờ thì chúng ta không còn đi xa nữa. Người đó có thể là ai? Bà ấy sẽ bảo vệ cho Philip Blake ư? Hay Meredith? Hay Elsa Greer? Hay Cecilia Williams? Không, chỉ có một người mà bà ấy quyết bảo vệ bằng mọi giá. ‘

Ông ngừng lời: ‘ Cô Warren, nếu cô có mang theo lá thư cuối cùng của chị cô, tôi muốn cô đọc nó lên. ‘

Angela Warren nói: ‘ Không. ‘

‘ Nhưng, cô Warren - ‘

Angela đứng dậy. Giọng cô vang lên, lạnh như thép.

‘ Tôi nhận ra rất rõ những gì ông đang ám chỉ. Có phải ông đang cho rằng tôi đã giết Amyas Crale và chị tôi biết điều đó. Tôi hoàn toàn phủ nhận luận cứ đó. ‘

Poirot nói: ‘ Lá thư... ‘

‘ Lá thư đó chỉ có ý nghĩa cho một mình tôi. ‘

Poirot nhìn sang nơi mà hai người trẻ nhất phòng đang đứng cùng nhau.

Carla Lemarchant nói: ‘ Làm ơn, dì Angela, dì sẽ không làm theo những gì ông Poirot yêu cầu sao? ‘

Angela Warren cay đắng nói: ‘ Thật sao, Carla! Cháu không có lòng tự trọng sao? Bà ấy là mẹ cháu-cháu - ‘

Giọng Carla vang lên rõ ràng và dữ dội.

‘ Vâng, bà là mẹ cháu. Đó là lí do cháu có quyền yêu cầu dì. Cháu đang nói cho bà ấy. Cháu muốn lá thư được đọc lên. ‘

Chậm rãi, Angela Warren lấy lá thư từ trong giỏ của mình ra và đưa nó cho Poirot. Cô cay đắng nói:

‘ tôi ước tôi chưa bao giờ cho ông xem nó. ‘

Cô ngoảnh mặt đi, nhìn ra cửa sổ.

Trong khi Hercule Poirot đọc to lá thư cuối cùng của Caroline Crale, những cái bóng tối dần đi trong những góc của căn phòng. Carla có một cảm giác bất chợt về một ai đó trong căn phòng, tập hợp hình dáng, lắng nghe, chờ đợi. Cô nghĩ: ‘ Bà ấy đang ở đây-mẹ tôi đang ở đây. Ca-Caroline Crale đang ở đây trong căn phòng này! ‘

Giọng Hercule Poirot ngừng lại. Ông nói:

‘ Tôi nghĩ, tất cả mọi người sẽ đồng ý rằng đó là một lá thư đáng chú ý. Cũng là một lá thư đẹp đẽ nhưng chắc chắn là đáng chú ý. Vì có một sự bỏ sót gây ấn tượng sâu sắc trong đó-nó không chứa lời cam đoan vô tội. ‘

Angela Warren nói mà không quay đầu lại: ‘ Điều đó là không cần thiết. ‘

‘ Vâng, cô Warren, nó không cần thiết. Caroline Crale không cần nói với em gái mình rằng bà ấy vô tội-bởi vì bà nghĩ em gái mình biết rõ sự thật đó-biết nó với những lí do tốt đẹp nhất. Tất cả Caroline Crale đề cập đến là an ủi, làm yên lòng và ngăn chặn khả năng của một lời thú tội từ Angela. Bà ấy lặp đi lặp lại- Ổn rồi, em yêu, ổn rồi. ‘

Angela Warren nói: ‘ Ông không hiểu ư? Chị ấy muốn tôi vui, chỉ vậy thôi. ‘

‘ Vâng, bà ấy muốn cô được vui, điều đó rõ ràng một cách thừa thãi. Nó là mối bận tâm của bà ấy. Bà ấy có một đứa con nhưng không phải là đứa trẻ mà bà đang nghĩ đến-điều đó xếp sau. Không, là em gái bà ấy, người mà chiếm giữ tâm trí bà, bỏ qua hết mọi thứ khác. Em gái bà phải được an lòng, phải được khích lệ để sống cuộc đời của cô ấy, được hạnh phúc và thành công. Và vì thế gánh nặng của sự chấp nhận có lẽ không quá lớn, Caroline bao hàm điều đó bằng một cụm từ đầy ý nghĩa: ‘ Người ta phải trả những

món nợ của mình. ‘

Cụm từ đó giải thích mọi thứ. Nó ám chỉ rõ ràng đến gánh nặng mà Caroline đã mang trong quá nhiều năm kể từ lúc, trong một cơn giận không thể kiềm chế của tuổi thiếu niên, bà ấy đã ném một cái chặn giấy vào em gái nhỏ của mình và làm em ấy tổn thương cả đời. Giờ đây, cuối cùng bà cũng có cơ hội để trả món nợ bà đang mang. Và nếu nó là một sự an ủi nào đó, tôi sẽ nói với các bạn rằng tôi kiên quyết tin điều đó là sự trả giá cho món nợ đó, Caroline Crale đã đạt được sự bình yên và thanh thản lớn lao hơn bao giờ hết. Bởi vì bà tin rằng bà đang trả món nợ đó, sự thử thách của phiên tòa và sự kết tội không thể chạm đến bà. Đó là một điều lạ lùng mà nói về một nữ sát nhân bị kết tội-nhưng bà ấy đã có mọi thứ để làm mình hạnh phúc. Vâng, hơn là các bạn tưởng tượng, như tôi sẽ chỉ cho các bạn ngay lúc này đây.

‘ Với lời giải thích này, hãy nhìn cái cách mà mọi thứ rơi vào đúng chỗ của nó nơi mà những phản ứng của chính Caroline liên quan tới. Hãy nhìn những chuỗi các sự kiện từ quan điểm của bà ấy. Đêm trước đó bắt đầu với một sự kiện xảy ra mà gọi cho bà ấy một cách mạnh mẽ về thời con gái nổi loạn của chính mình. Angela ném một cái chặn giấy vào Amyas Crale. Hãy nhớ rằng, đó là những gì mà chính bà ấy đã làm nhiều năm về trước. Angela hét lên rằng cô ước Amyas chết đi. Rồi sau đó, vào buổi sáng hôm sau, Caroline bước vào nhà cái nhà kính nhỏ và phát hiện Angela đang động vào chai bia. Hãy nhớ lời cô Williams: ‘ Angela đã ở đó. Cô bé trông có vẻ có lỗi... ‘ Tội trốn học, là những gì cô Williams muốn nói, nhưng với Caroline, khuôn mặt tội lỗi của Angela khi cô bé bất ngờ không có sự phòng bị lại có ý nghĩa khác. Hãy nhớ rằng ít nhất trong một dịp trước khi Angela bỏ thứ gì đó vào đồ uống của Amyas. Đó là một ý nghĩ có thể dễ dàng xảy ra với bà ấy.

Caroline lấy chai bia mà Angela đưa cho mình và mang nó đi xuống vườn

Battery. Và ở đó bà ấy rót nó ra rồi đưa cho Amyas và ông ta nhắm mắt khi uống cạn nó và thốt lên những lời nói quan trọng: ‘ Hôm nay mọi thứ có vị thật kinh tởm. ‘

Caroline không nghi ngờ gì sau đó-nhưng sau bữa ăn trưa bà đi xuống vườn Battery và phát hiện chồng mình đã chết-và bà không nghi ngờ gì nữa ngoài việc ông ấy đã bị đầu độc. Bà ấy không làm việc đó. Ai, sau đó, đã làm? Và tất cả mọi chuyện bất ngờ với bà ấy với một sự vội vã-nhưng lời đe dọa của Angela, khuôn mặt Angela cuối xuống chai bia và sự bất ngờ ngoài dự tính-tội lỗi-tội lỗi-tội lỗi. Tại sao đứa trẻ lại làm việc đó? Như một sự trả thù Amyas, có lẽ không có ý muốn giết, chỉ muốn làm cho ông ta yếu đi hoặc bị ốm? Hay cô bé làm việc đó cho bà ấy, vì lợi ích của Caroline? có phải cô bé đã nhận ra và tức giận sự ruồng bỏ Amyas với chị mình? Caroline nhớ lại- ồ, rất rõ-những cảm xúc nổi loạn mãnh liệt của chính bà lúc trạc tuổi Angela. Và chỉ một ý nghĩ lóe lên trong óc bà. Làm sao bà có thể bảo vệ Angela đây? Angela đã động vào cái chai đó-Dấu vân tay của Angela sẽ ở trên nó. Bà phải nhanh chóng lau nó, chùi sạch nó. Nếu mọi người có thể tin đó là vụ tự tử. Nếu dấu vân tay của Amyas là duy nhất được tìm thấy. Bà cố gắng làm cho khớp dấu các ngón tay đã chết của ông ấy quanh cái chai-làm một cách liều mạng-nghe ngóng xem có ai đến...

Khi mà sự nguy tạo đó như thật và mọi thứ từ đó ăn khớp với nhau. Nỗi lo lắng về Angela vẫn canh cánh, sự khẳng khẳng của bà về việc đưa cô bé tránh đi, ngăn em khỏi những gì đang xảy ra. Nỗi sợ hãi về việc Angela bị cảnh sát tra hỏi quá mức. Cuối cùng là mối lo âu tràn ngập về việc đưa Angela ra khỏi nước Anh trước khi phiên tòa diễn ra. Bởi vì bà ấy luôn luôn sợ hãi rằng Angela có thể suy sụp và thú tội. ‘

CHƯƠNG 4. SỰ THẬT

Angela chậm chạp nhìn quanh. Đôi mắt cô, cứng rắn và khinh bỉ, nhìn khắp lượt những gương mặt đang đổ dồn về mình.

Cô nói:

‘ Các người là những kẻ ngu ngốc mù quáng-tất cả các người. Các người không biết rằng nếu tôi đã làm việc đó tôi sẽ tự thú! Tôi không bao giờ để Caroline chịu đựng những việc tôi đã làm. Không bao giờ! ‘

Poirot nói:

‘ Nhưng cô đã động vào chai bia. ‘

‘ Tôi? Bỏ gì đó vào chai bia ư? ‘

Poirot quay sang Meredith Blake.

Nghe này, monsieur. Trong bản tường thuật những gì đã xảy ra ở đây, ông miêu tả đã nghe những âm thanh trong căn phòng này, bên dưới giường ngủ của ông, vào buổi sáng ngày xảy ra tội ác. ‘

Blake gật đầu:

‘ Nhưng nó chỉ là một con mèo. ‘

‘ Làm sao ông biết đó là một con mèo? ‘

‘ Tôi - tôi không thể nhớ được. Nhưng nó là một con mèo. Tôi hoàn toàn chắc chắn đó là một con mèo. Cái cửa sổ bị mở ra chỉ đủ rộng cho một con mèo chui vào. ‘

‘ Nhưng nó không cố định ở vị trí đó, Khung trượt của cửa sổ di chuyển được một cách thoải mái. Nó có thể được đẩy lên và một người có thể chui

vào. ‘

‘ Vâng, nhưng tôi biết đó là một con mèo. ‘

‘ Ông đã không thấy một con mèo nào phải không? ‘

Blake lúng túng và chậm chậm nói:

‘ Không, tôi đã không thấy nó - ‘ Ông ngừng nói, nhú mày. ‘Và giờ thì tôi biết. ‘

‘ Tôi sẽ nói với ông tại sao ông biết ngay bây giờ. Trong khi chờ đợi tôi để vấn đề này lại cho ông. Ai đó có thể đến nhà vào sáng hôm đó, đi vào phòng thí nghiệm của ông, lấy đi thứ gì đó trên kệ và biến đi trước khi ông nhìn thấy. Giờ nếu người đó đến từ Alderbury thì không thể là Philip Blake, cũng không thể là Elsa Greer hay Amyas Crale hay Caroline Crale. Chúng ta biết rất rõ những gì cả bốn người này đã làm. Ngoại trừ Angela Warren và cô Williams. Cô Williams đã ở đây-ông thật ra đã gặp cô ấy khi ông ra ngoài. Cô ấy nói với ông sau đó rằng cô đang tìm Angela. Angela đã đi tắm biển từ sớm nhưng cô Williams đã không thấy cô bé ngoài bãi biển, cũng không thấy bất cứ đâu trên những tảng đá. Cô bé có thể bơi qua từ bờ bên này một cách dễ dàng-sự thật là cô bé đã bơi muộn hơn vào buổi sáng đó khi cô tắm biển với Philip Blake. Tôi cho rằng cô bé đã bơi sang bên này, đi lên nhà, chui vào cửa sổ và lấy đi thứ gì đó trên kệ. ‘

Angela Warren: ‘ Tôi đã không làm những gì như vậy-không-thậm chí - ‘

‘ A! ‘ Poirot reo lên vui mừng. ‘ Cô đã nhớ ra. Có phải tôi đã bảo cô rằng để chơi một trò chơi hiểm độc với Amyas Crale cô đã lén bỏ một ít thứ mà cô gọi là 'đồ dành cho mèo'- đó là cách cô đã làm - ‘

Meredith Blake reo lên:

‘ Cây nữ lang! Đúng rồi. ‘

‘ chính xác. Đó là thứ đã làm ông chắc chắn trong đầu mình đó là một con mèo đã ở trong phòng. Mũi ông rất nhạy. Ông đã ngửi thấy không rõ lắm mùi không dễ chịu của cỏ nữ lang mà không biết, có lẽ, rằng ông đã làm thế-nhưng nó gợi lên trong tiềm thức của ông 'mèo'. Loài mèo yêu cỏ nữ lang và sẽ đi đến bất cứ đâu có nó. Cỏ nữ lang có vị đặc biệt khó chịu và đó là bản tường thuật của ông về nó vào ngày trước khi thực hiện trò đùa tình quái cô Angela lên kế hoạch bỏ một chút vào bia của anh rể mình, mà cô biết ông ta luôn nốc cạn một hơi. ‘

Angela Warren thắc mắc nói: ‘ Có thật là ngày đó không? Tôi nhớ đã lấy nó một cách hoàn hảo. Vâng, và tôi nhớ đã lấy bia ra và Caroline đến và gần như bắt được tôi! Dĩ nhiên là tôi nhớ... Nhưng tôi chưa bao giờ kết nối nó với cái ngày đặc biệt đó. ‘

‘ Dĩ nhiên là không-bởi vì không có sự liên kết trong tâm trí cô. Hai sự kiện đó hoàn toàn không giống nhau đối với cô. Một là ngang hàng với những trò đùa hiểm độc khác-việc còn lại là một quả bom nổ của bi kịch đến không báo trước và thành công trong việc xua đi những sự cố nhỏ hơn trong tâm trí cô. Nhưng với tôi, tôi đã chú ý khi cô nói rằng: ‘ Tôi đã lén lấy, vân vân và vân vân... để bỏ vào đồ uống của Amyas ‘ Cô đã không nói thật ra cô đã làm như thế. ‘

‘ Không, bởi vì tôi không bao giờ làm. Caroline bước đến ngay lúc tôi đang vặn mở cái chai.Ồ! ‘ Đó là một tiếng kêu lên. ‘ Và Caroline nghĩ-chị ấy nghĩ đó là tôi - ! ‘

Cô ngừng nói. Cô nhìn quanh. Cô trầm tĩnh nói với giọng điềm tĩnh như thường lệ: ‘ Tôi cho là tất cả mọi người đều nghĩ như thế. ‘

Cô ngừng lời và sau đó nói: ‘ Tôi không giết Amyas. Không như là kết quả của một trò đùa hiểm độc hay bằng bất cứ cách nào khác. Nếu tôi đã làm tôi

sẽ không bao giờ giữ im lặng. ‘

Cô Williams nói gay gắt:

‘ Dĩ nhiên em sẽ không làm vậy, em yêu quý. ‘ Cô nhìn Hercule Poirot. ‘ Không ai ngoại trừ kẻ ngốc mới nghĩ như vậy. ‘

Hercule Poirot hiền hòa nói:

‘ Tôi không phải một tên ngốc và tôi không nghĩ vậy. Tôi biết khá rõ ai giết Amyas Crale. ‘

Ông ngừng bật.

‘ Luôn có một sự nguy hiểm của việc chấp nhận những sự thật như đã được chứng minh mà thật ra phải như vậy. chúng ta hãy lấy tình huống ở Alderbury. Một tình huống rất xưa cũ. Hai người phụ nữ và một người đàn ông. Chúng ta cứ cho là Amyas Crale dự tính bỏ vợ để đến với người phụ nữ khác. Nhưng giờ tôi gợi ý với các bạn rằng ông ta chưa bao giờ có ý định làm bất cứ điều gì như thế.

Trước đây ông ta mê đắm phụ nữ. Họ ám ảnh ông ta khi họ cong ở trong mối quan hệ lâu dài nhưng họ sớm kết thúc. Những người phụ nữ mà ông ta yêu thường là người có sự từng trải nhất định-họ không mong đợi quá nhiều ở ông. Nhưng người phụ nữ lần này thì khác. Cô ta không, bạn thấy đó, là một phụ nữ một chút nào. Cô ta là một cô gái và trong ngôn từ của Caroline Crale, cô ta cực kì thật thà... Cô ta có thể cứng đầu và sành đời trong lời nói nhưng trong tình yêu cô ta chỉ chú tâm vào một mục đích duy nhất một cách dễ sợ. Bởi chính cô có một sự say đắm sâu sắc và không kiềm chế được dành cho Amyas Crale, cô ta chôn rằng ông ta cũng như vậy với cô. Cô không hề thắc mắc về sự say đắm suốt đời của họ. Cô thừa nhận mà không hỏi ông ta rằng ông có bỏ vợ hay không.

Nhưng các bạn sẽ hỏi tại sao Amyas Crale không làm cho cô ta tỉnh ngộ? Và

câu trả lời của tôi là-bức tranh. Ông ta muốn hoàn thành bức tranh của mình. Với một số người, điều đó nghe có vẻ khó tin-nhưng không phải đối với những ai biết về những nghệ sĩ. Và về nguyên tắc lời giải thích đó hoàn toàn chấp nhận được. Cuộc nói chuyện đó giữa Crale và Meredith Blake giờ thì dễ hiểu hơn. Crale ngượng ngùng-vỗ nhẹ vào lưng Blake, cam đoan với ông ấy mọi chuyện sẽ có kết quả tốt. Với Amyas Crale, các bạn thấy đó, mọi thứ thật đơn giản. Ông ta đang vẽ một bức tranh, hơi bị trở ngại bởi cái mà ông mô tả như là một cặp phụ nữ ghen tuông, kích động-nhưng cả hai người họ đều sẽ không được phép cản trở thứ mà đối với ông ta là quan trọng nhất trong đời.

Nếu ông nói với Elsa sự thật thì nó sẽ hoàn toàn vì bức tranh. Có lẽ trong cảm giác đầu tiên của ông ấy dành cho cô ta ông đã nói về việc bỏ Caroline. Đàn ông thường nói những điều như thế khi họ đang yêu. Có lẽ ông ta chỉ để nó được thừa nhận. Để cô ấy nghĩ những gì cô ấy thích. Mọi thứ để giữ cô ta im lặng trong một hai ngày nữa.

Rồi sau đó-ông ta sẽ nói với cô sự thật-rằng những chuyện giữa họ đã kết thúc. Ông ta chưa bao giờ là một người đàn ông gặp rắc rối với sự ngần ngại. Ông ta đã, tôi nghĩ, cố gắng lôi kéo Elsa bắt đầu. Ông cảnh báo cô ta rằng mình là loại người nào-nhưng cô ta bỏ qua lời cảnh báo. Cô lao theo số phận của mình. Và với một người đàn ông như Crale, phụ nữ là để trêu ghẹo. Nếu các bạn hỏi, ông ta sẽ nói một cách dễ dàng rằng Elsa qua trẻ- cô ta sẽ sớm chấm dứt thôi. Đó là cái cách mà tâm trí Amyas Crale suy nghĩ.

Vợ của ông ta thật ra là người duy nhất ông ta quan tâm hơn hết. Ông không lo lắng nhiều về bà ấy. Bà ấy sẽ chỉ chịu đựng vài ngày nữa thôi. Ông ta đã giận dữ với Elsa vì đã buộc miệng nói ra với Caroline nhưng ông vẫn suy nghĩ lạc quan điều đó sẽ 'ổn thôi'. Caroline sẽ tha thứ cho ông như bà ấy vẫn

rất thường làm trước đây và Elsa-Elsa sẽ phải 'ngậm đắng nuốt cay'. Quá đơn giản là vấn đề của cuộc đời đối với một người như Amyas Crale.

‘ Nhưng tôi nghĩ rằng cái đêm cuối cùng đó ông ta trở nên thực sự lo lắng. Về Caroline, không phải Elsa. Có lẽ ông đã đến phòng bà và bà từ chối nói chuyện với ông. Bằng bất cứ giá nào, sau một đêm thao thức, ông đã nói chuyện riêng với bà sau bữa sáng và thốt ra sự thật. Ông đã say đắm Elsa nhưng tất cả đã kết thúc. Một khi ông hoàn thành bức tranh ông sẽ không bao giờ gặp lại cô ta nữa.

‘ Và để trả lời cho điều đó Caroline Crale đã gào lên đầy phẫn nộ: ‘ Anh và lũ đàn bà của anh! ‘ Cụp từ đó, các bạn thấy đo, đã đặt Elsa ngang hàng với những người phụ nữ khác-những người mà đã biến mất theo cách của họ. Và bà ấy căm phẫn nói thêm: ‘ Một ngày nào đó tôi sẽ giết anh ‘.

Bà ấy đã giận dữ, phẫn nộ bởi sự nhẫn tâm và sự độc ác ông ta dành cho cô gái. Khi Philip Blake thấy bà ấy ở tiền sảnh và nghe bà lẩm bẩm một mình, 'Điều đó quá độc ác! ' đó là bà ấy đang nghĩ về Elsa.

Đối với Crale, ông ta ra khỏi thư viện, bắt gặp Elsa với Philip Blake và cộc cằn ra lệnh cho cô ta xuống vườn ngồi làm mẫu. Ddieuf mà ông ta không biết đó là Elsa Greer đang ngồi bên ngoài cửa sổ thư viện và đã tình cờ nghe được mọi chuyện. Và bản tường thuật cô ta cung cấp sau này về cuộc nói chuyện đó là bản không đúng sự thật. Nên nhớ chỉ có mỗi lời nói của cô ta về việc đó.

Hãy tưởng tượng cú sốc của nó đối với cô ta khi nghe sự thật, những lời được nói ra một cách tàn nhẫn!

Meredith Blake đã nói với chúng ta rằng Vào buổi chiều hôm trước, khi ông ta chờ Caroline rời khỏi phòng này, ông đang đứng ở cửa ra vào và quay lưng vào phòng. Ông đang nói chuyện với Elsa Greer. Điều đó có nghĩa là cô

ta đang đối mặt với ông ấy và rằng cô ta có thể thấy chính xác những gì Caroline đang làm qua vai ông-và rằng cô ta là người duy nhất thấy việc đó. Cô ta thấy Caroline lấy chất độc. Cô ta không nói gì, nhưng cô ta nhớ tới nó khi cô ngồi ngoài cửa sổ thư viện.

Khi Amyas Crale bước ra cô ta xin phép được có cái áo chui đầu và đi thẳng tới phòng Caroline Crale để tìm chất độc đó. Phụ nữ biết nơi mà phụ nữ khác giấu đồ đạc.cô ta tìm thấy nó và cẩn thận không để lau dẫu vân tay của mình, cô bơm chất lỏng vào ruột một cây bút máy.

Sau đó cô đi xuống lần nữa tới vườn Battery với Crale. Và lúc này đây, không nghi ngờ gì nữa, cô ta đã rót cho ông một ít bia và ông nốc cạn nó như cái cách thường làm.

Trong thời gian đó, Caroline Crale cực kì lo lắng. Khi bà thấy Elsa lên nhà (lần này thật sự đi tìm cái áo chui đầu) Caroline đi nhanh xuống vườn Battery và nói chuyện với chồng mình. Những gì ông ta đang làm thật đáng xấu hổ! Bà ấy sẽ không chịu đựng việc này! Nó là sự độc ác không thể tin được và bất công với cô gái! Amyas cáu bẳn vì đang bị làm gián đoạn, nói: 'Tất cả chuyện này đã được sắp xếp rồi-anh sẽ cho cô ta cuốn gói. Anh hứa với em đấy. '

Và rồi họ nghe thấy tiếng bước chân của bộ đôi Blake và Caroline bước ra, khẽ ngượng ngùng, thì thầm điều gì đó về Angela và trường học , có quá nhiều việc phải làm, với một sự liên tưởng tự nhiên của ý kiến hai người đàn ông đánh giá cuộc nói chuyện mà họ vô tình nghe được này liên quan tới Angela và 'Tôi sẽ cho cô ta cuốn gói' trở thành 'Tôi sẽ đóng gói hành lý cho con bé'.

Và elsa, với áo chui đầu trên tay, bước xuống con đường mòn, điềm tĩnh và mỉm cười rồi tiếp tục ngoiif làm mẫu một lần nữa.

Không nghi ngờ gì nữa, cô ta đã tính đến việc Carolinesẽ bị nghi ngờ và chai Coniine sẽ được tìm thấy trong phòng bà ấy. Nhưng Caroline giờ đây đã hoàn toàn nằm trong tay cô ả. Bà ấy đembia xuống và rút nó ra cho chồng mình.

Amyas nốc cạn nó, nhắm mắt và nói: ‘ Mọi thứ hôm nay có vị thật kinh tởm. ‘

Và không thấy nhận xét đó quan trọng như thế nào sao? Mọi thứ có vị thật kinh tởm? Vậy thì có một thứ gì đó khác nữa trước cốc bia đó mà có vị khó chịu và cái vị đó vẫn còn trong miệng ông ta. Và một điểm khác nữa, Philip Blake nói rằng Crale hơi loạng choạng và tự hỏi 'anh ấy đang say rượu ư'. Nhưng cái sự hơi loạng choạng đó là dấu hiệu đầu tiên của chất Coniine đang phát tác và điều đó có nghĩa là ông ta đã uống phải nó một lúc trước khi Caroline mang cho ông chai bia ướp lạnh.

Và thế là Elsa Greer ngồi trên bức tường màu xám, tạo dáng, từ đó cô ta phải giữ cho ông ta không bị nghi ngờ cho đến khi quá muộn, cô ta đã trò chuyện với Amyas Crale vui vẻ, tự nhiên. Lúc này cô ta thấy Meredith ngồi trên băng ghế ở phía trên và vẫy tay với ông ta rroif diễn vai diễn của mình thậm chí còn hoàn hảo hơn.

Và Amyas Crale, một người đàn ông ghét bệnh tật và từ chối chấp nhận nó, vẫn vẽ một cách ngoan cường cho đến khi tứ chi yếu đi, giọng nói khản đặc và ông ta nằm sõng soài ra đó, trên băng ghế, bất lực nhưng tâm trí còn minh mẫn.

Chuông vang lên từ nhà và Meredith rời khỏi chiếc ghế băng để đi xuống vườn Battery. Tôi nghĩ khoảnh khắc ngăn ngui đó Elsa đã rời khỏi chỗ của mình và chạy ngay qua chiếc bàn và nhỏ vài giọt chất độc cuối cùng vào trong ly bia vô hại kia. (Cô ta đã tổng khứ ống mực của cây bút trên con

đường mòn dẫn lên nhà-nghiền nó nát vụn) Rồi cô ta gặp Meredith ở cửa ra vào.

Có một ánh sáng chói ở đó, đến từ ngoài bóng râm. Meredith không thấy rõ ràng-chỉ thấy bạn của ông nằm sóng soài trong tư thế quen thuộc và thấy đôi mắt ông ta quay lại từ bức tranh mà Meredith miêu tả như là một cái nhìn trừng trừng hiểm ác.

Amyas đã biết hay đoán được bao nhiêu? Đầu óc tỉnh táo của ông ấy đã biết được gì, chúng ta không thể nói được nhưng tay và mắt ông thì trung thực.

Hercule Poirot ra dấu hướng về bức tranh trên tường.

Tôi nên biết khi lần đầu nhìn thấy bức tranh đó. Vì nó là một bức tranh rất đáng chú ý. Nó là bức tranh về một nữ sát nhân được vẽ bởi nạn nhân của cô ta-nó là bức tranh của cô gái đang nhìn người yêu của mình chết...

CHƯƠNG 5. CÁI KẾT

Trong sự im lặng sau đó-một sự im lặng kinh khủng, đáng sợ, hoang hôn chậm chậm, lung linh lướt qua, tia sáng yếu ớt cuối cùng rời khỏi cửa sổ nói mà nó ngừng lại trên mái đầu sẫm màu và chiếc khăn choàng lông thú nhột nhột của người phụ nữ ngồi đó.

Elsa Dittisham nhúc nhích và cất tiếng. Cô nói:

‘ Đưa họ ra khỏi đây, Meredith. Để tôi một mình với ông Poirot. ‘

Cô ngồi đó bất động cho đến khi cánh cửa đóng lại phía sau họ. rồi cô nói: ‘ Ông rất thông minh đúng không? ‘

Poirot không trả lời.

Cô nói: ‘ Ông mong tôi sẽ làm gì? Thú nhận ư? ‘

Ông lắc đầu.

Elsa nói:

‘ Bởi vì tôi sẽ không làm thế! Và tôi sẽ không thừa nhận gì cả. Nhưng những gì chúng ta nói ở đây, với nhau, sẽ không thành vấn đề. Bởi vì chỉ có một câu hỏi là lời nói của ông chống lại tôi. ‘

‘ Chính xác. ‘

‘ Tôi muốn biết ông dự định làm gì? ‘

Hercule Poirot nói:

‘ Tôi sẽ làm mọi thứ có thể để thuyết phục những người có thẩm quyền xá tội sau cái chết của Caroline Crale. ‘

Elsa cười lớn. Cô nói: ‘ Vô lý làm sao! Ban lệnh ân xá cho những gì ông không làm ư? ‘ Rồi cô nói: ‘ Còn tôi thì sao? ‘

‘ Tôi sẽ trình kết luận của mình trước những người cần thiết. Nếu họ quyết định có khả năng giải quyết vụ án chống lại bà thì họ có thể làm. Tôi sẽ nói với bà ý kiến của tôi, không có đủ chứng cứ- chỉ có những suy luận, không thực tế. Hơn nữa họ sẽ không lo lắng khởi tố bất kì ai ở địa vị của bà trừ khi có nhiều sự bào chữa cho một phiên tòa như thế. ‘

Elsa nói:

‘ Tôi không quan tâm. Nếu tôi đứng trong vành móng ngựa, đấu tranh cho cuộc sống của mình-có lẽ có một điều gì đó ở đó-một điều gì đó sống động-thú vị. tôi có lẽ sẽ vui thích nó. ‘

‘ Chồng của bà thì không. ‘

Cô nhìn ông trừng trừng.

‘ Ông nghĩ là tôi ít quan tâm những gì chồng tôi sẽ cảm thấy ư? ‘

‘ Không, tôi không nghĩ vậy. Tôi không nghĩ bà lại quan tâm cảm xúc của bất kì ai trong cuộc đời bà. Nếu có, bà hẳn đã hạnh phúc hơn. ‘

Cô ta nói gay gắt:

‘ Tại sao ông lại hối tiếc cho tôi? ‘

‘ Bởi vì, đứa trẻ của tôi ơi, bà có quá nhiều thứ để học. ‘

‘ Tôi phải học cái gì? ‘

‘ Tất cả những cảm xúc của người trưởng thành-lòng trắc ẩn, sự thông cảm, sự thấu hiểu. Thứ duy nhất mà bà biết - bà đã biết-là yêu và hận. ‘

Elsa nói:

‘ Tôi thấy Caroline lấy chất Coniine. Tôi nghĩ chị ta có ý định tự tử. Điều đó sẽ đơn giản hóa mọi chuyện. Và rồi, buổi sáng hôm sau, tôi đã phát hiện ra.

Hắn ta nói với chị ta rằng hắn cóc cần tôi-Hắn ta có quan tâm đến tôi, nhưng tất cả đã hết rồi. Một khi hoàn thành xong bức tranh, hắn ta sẽ đuổi tôi đi ngay. Chị ta không cần phải lo lắng, hắn nói. ‘

‘ Và chị ấy-thấy buồn và hối tiếc cho tôi... Ông có hiểu chuyện đó gây ra cho tôi những gì không? Tôi đã tìm thấy thứ đó và đã ban tặng nó cho hắn và tôi đã ngồi đó nhìn hắn chết. Tôi chưa bao giờ cảm thấy sống động, quá hả hê, tràn đầy sức mạnh như thế. Tôi đã nhìn hắn chết...

Cô vung đôi tay lên.

‘ Tôi không hiểu rằng tôi đang giết chính mình-không phải hắn ta. Sau đó tôi thấy chị ta rơi vào một cái bẫy-và điều đó cũng không tốt. Tôi không thể làm tổn thương chị ấy-chị ấy không quan tâm-chị ấy đã thoát ra khỏi tất cả những chuyện đó-một nửa thời gian chị không ở đó. Chị và Amyas cả hai đã thoát đi-họ tới một nơi nào đó mà tôi không thể tìm ra được. Nhưng họ không chết. Tôi chết. ‘

Elsa Dittisham đứng dậy.cô đi. Ngang qua cửa, cô nói lần nữa:

‘ Tôi đã chết... ‘

Trong tiền sảnh cô đi ngang qua hai người trẻ tuổi mà cuộc sống cùng nhau vừa mới bắt đầu.

Người tài xế mở cửa xe. Phu nhân Dittisham bước vào trong và người tài xế quàng tấm khăn choàng lông thú vào gối cô.

HẾT.